VNÚTORNÝ PREDIKTOR ZSSR

Príď na pomoc mojej neviere…

O problematike dianetiky a scientológie:
pohľad zboku

Petrohrad

1998

© Publikované materiály sú dedičstvom Ruskej kultúry, a preto nikto vo vzťahu k nim nedisponuje osobnými autorskými právami. V prípade ak si právnická alebo fyzická osoba *prisvojí autorské práva na základe zákonom stanoveného poriadku*, stretne sa s odplatou za krádež vo forme nepríjemnej „mystiky“, prekračujúcej rámec jurisdikcie. Napriek tomu má každý záujemca plné právo, vychádzajúc z jemu vlastného chápania *spoločenského prospechu*, kopírovať a publikovať *(aj na komerčné účely)* tu prítomné materiály v plnom objeme alebo po častiach jemu dostupnými prostriedkami. Každý kto používa tieto materiály pri svojej činnosti, pri ich neúplnom citovaní alebo pri odkazoch na nich, prijíma na seba osobnú zodpovednosť, a v prípade vytvorenia zmyslového kontextu prekrúcajúceho zmysel *týchto materiálov ako celku*, má šancu stretnúť sa s „mystickou“, mimoprávnou mystikou.[1]

Preklad z ruského originálu: **„Приди на помощь моему неверью…“**, СПб 1998

[1]Uvedený © Copyright pri publikácii knihy neodstraňovať, lebo v texte sa nachádza naň odkaz. V prípade potreby možno za neho umiestniť ešte jeden © Copyright vydavateľa. TÚTO POZNÁMKU PRI PUBLIKÁCII ODSTRÁNIŤ.

OBSAH

Namiesto predslovu 3

Časť I. Je dianetika azda cestou budúcnosti celého ľudstva? 4

1. Filológovia idú po sebe... 4

2. Naše svetonázorové pozície 9

3. Dvojité štandardy 16

4. Zbožnosť, farizejstvo, povera – tri odlišnosti! 19

5. Dianetika: miesto v kultúre 28

6. Dianetika podľa Hubbarda 34

7. Problémy globálneho otrokárstva 48

8. Dve zjednotenia: no nie podľa Tjutčeva 56

Časť II. Koránický fundamentalizmus: Mozaika rozumu v starostlivej Ľúbosti… 72

9. «Islamský fundamentalizmus» proste Islam 72

10. Dejinná realita: «Homo Sapiens» — Ľudia a človekupodobní neľudia 76

11. Rozlíšenie a stotožnenie 87

12. Myšlienkové stromy 91

13. «Furkan»: Boh miluje trojicu 100

14. Sloboda v predurčení 118

Príď na pomoc mojej neviere!..

Namiesto predslovu

Naša doba

Nie mäso, a duch rástol v naše dni,
A človek vášnivo túži…
On k svetu sa rve z nočnej tôni
A, svet nájduc, narieka a sa búri.

Bezvierou pálen a vysušen,
Neznesiteľné on dnes znáša...
I uvedomí si svoju skazu on,
I dychtí po viere — no o ňu **prosiť neskúša…**

Nepovie nikdy, s modlitbou a v slze,
Ako ani netrúchli pred ***zamknutou bránou:***
«Vpusti ma! — Ja verím, môj Bože!
Príď na pomoc s mojou nevierou!…

F. I. Tjutčev "Naša doba"

Slová «prosiť neskúša» sú vyznačené F. I. Tjutčevom; slová «zamknutou bránou» sme zvýraznili my. No otvorená je dokonca nie brána, ale široké vráta, ktorými **všetkých pozývajú vojsť.** No ľudia uprednostňujú rozbiť si hlavy o nedobytné múry, namiesto toho, aby sa započúvali a podumali o tom, ako k týmto vrátam dôjsť a prejsť nimi do inej kvality života. Oddávna sa už Kráľovstvo Božie zvestuje - je o ňom dobrá zvesť[1], ale len vlastným úsilím do neho cesta človeka môže viesť...

[1]«Od teraz Kráľovstvo Božie sa zvestuje a KAŽDÝ ÚSILÍM (nami zvýraznené pri citovaní) do neho vchádza.» — Evanjelium podľa Lukáša. 16:16. Okrem toho treba mať na zreteli, že Kráľovstvo Nebeské je len časť Kráľovstva Božieho.

Časť I.
Je dianetika azda cestou budúcnosti celého ľudstva?

1. Filológovia idú po sebe...[1]

Také slová, ako «dianetika», «scientológia» v ZSSR (aj u nás)* vcelku možno nikto nepoznal, iba ak tí, ktorí boli povinný služobne – ex offo ich poznať. V našich dňoch, v období reforiem v Rusku, sa noviny zriedkavo vyhnú tomu, aby uprostred množstva «totalitných siekt» neociachovali «scientologickú cirkev» a "ideový jed ", na princípe ktorej ona funguje: «dianetiku». A v prejave nevôle s činnosťou stúpencov L.R. Hubbarda sa zliali hlasy jak svetských publicistov, tak aj činiteľov historicky sformovaných cirkví. Takisto „Ekonomické noviny" v Čísle 17 (186) (apríl 1998) uznali za pozitívne zorganizovať besedu na túto tému s pravoslávnym hierarchom, dajúc jej názov „Zlodeji duší z Hubbardovej cirkvi".

Korešpondent novín A. Simenenko začal svojimi dojmami z návštevy jednej akcie scientologickej cirkvi:

«Pokúšal som sa obísť dav <pri kine: — uvádza sa predtým v kontexte>, ale bol som zastavený dvoma veľmi zdvorilými mladými ľuďmi, ktorí mi ponúkli vojsť do sály a zúčastniť sa podujatia, ktoré tam organizujú. Pokúšal som sa odmietnuť, no moji neočakávane získaní známi nástojili.

Usadili ma do jedného z prvých radov a viedli rozhovor o mojich potrebách, duchovných otázkach a ostatných veciach, ktoré netreba hocikomu vešať na nos... Zatiaľ sa na scéne objavil mladý človek a prehlásil: „Ja, Ježiš Kristus, som prišiel k vám, aby som zvestoval..."

Nedokážem si už vybaviť v pamäti všetko, čo hovoril tento besniaci, posadnutý človek. Nie som poverčivý, no cítil som sa nepríjemne. Pokúsil som sa nájsť vysvetlenie u mojich zdvorilých opatrovníkov. Povedali mi, že v prvej časti tejto šou prebieha kritika zastaraných relígií, a v druhej bude kázanie pravej súčasnej cirkvi, Scientologickej cirkvi. Čo je to za cirkev? S touto otázkou som sa obrátil na otca Alexia.»

Otec Alexij — patriarcha, predstavený chrámu Svätej Trojice v Ramenskom — sa v besede pokúsil prvými slovami chytiť svojich rivalov vo viere za rohy:

«Satanizmus sa sformoval ešte v helénskej epoche v Mezopotámii v dobe nástupu zoroastrizmu a kresťanstva a neskôr islamu. Pohanstvo postavilo do protikladu to, čo v nich zosobňuje zlý satanský princíp[2]. Mimochodom, židia, kresťania a moslimovia tiež nejednali v rukavičkách s pohanskými kultmi, ničili chrámy, zavrhovali „pohanské" umenie, filozofiu i ostatné. (...)

Korešpondent: Prečo je Scientologická cirkev zaradená k satanistickým?

— Príčin je niekoľko. Symbolika — prečiarknutý kríž, trinásť stupňov[3]. Antikresťanské doktríny. Sám zakladateľ, Ron Hubbard neraz prehlásil, že je učeníkom Aleistera Crowleyho[4], a že on v posledných rokoch odhalil skryté tajomstvo o tom, že jeho „misia" je misiou Antikrista na odvrátenie Druhého príchodu Krista.

— Áno, osobnosť, povedzme to rovno, démonická. Podľa niektorých vyhlásení v tlači to bol veľký aférista, hľadaný a sledovaný orgánmi činnými v trestnom konaní mnohých krajín. A podľa spomienok vlastného syna, všetky svoje „práce" vykonával v mraku narkotického opojenia.

— Ron Hubbard nie raz a nie v jednom štáte stál pred súdom kvôli všemožným priestupkom, no celý čas unikal odsúdeniu.»

---

[1]«Po sebe filológovia idú, /Druh druha režú i druh druha hubia /a chórom o svojich víťazstvách trúbia.» — A.S.Puškin «Domček v Kolomne». (Stavba vôkol mňa...)*

[2]Skrátka hovoria, že svätyne predchádzajúcich kultov boli v nových vieroukách vyhlásené za satanizmus..

[3]„Тринадцатилистники"

[4]Ako sa hovorí v citovanom odseku, A. Crowley (rodený ako Edward Alexander Crowley, 12.10.1985 – 1.12.1947)* - jeden zo zakladateľov súčasných satanistických kultov v USA.

A ďalej tri kolónky textu o podfukoch a intrigách satanistov a vyjadrenie údivu nad tým, že rastie počet scientológov v Rusku, a dav[1] sa tak stáva nevnímavým k skutočným pravdám, dostávajúc sa pod vplyv aféristov:

«Korešpondent: Divné, génius ľudstva — Lev Nikolajevič Tolstoj sa pokúšal vytvoriť relígiu, vo všeobecnosti blízku kresťanskej, a neuspel, a čistí podvodníci majú masu nasledovníkov. Usudzujúc podľa rastu všemožných siekt a samozvaných cirkví, každý podvodník prehlásiaci sa za boha je ihneď uznaný davom a obrastá masou nasledovníkov a neobmedzeným kapitálom. Ako to vysvetliť?

— Tolstoj utrpel nezdar preto, lebo sa pokúšal prinášať skutočné pravdy[2], a doktrína Hubbarda je klamstvom a zároveň aj veľmi efektívnym spôsobom kontroly ľudí. Ježiš Kristus takisto nebol uznaný davom, pretože vyzýval k spravodlivému životu, k budovaniu – tvorbe. A Hubbard vyzýva: „Zarábajte peniaze, zarábajte viac peňazí, núťte druhých ľudí pracovať tak, aby zarábali peniaze“.»

A po ukončení posúdenia toho všetkého otec Alexij zhrnul besedu:

«— Už som hovoril, že idey Krista, nášho Pána, takisto neboli prijaté davom a ukrižovali ho. On trpel za naše hriechy, no jeho idey sú živé už dvetisíc rokov a nemajú konca.

Je mnoho takých, čo by si dnes želali ukrižovať Rusko, ukrižovať pravoslávie, no nikomu to nie je treba. Naša cirkev, ako aj naša krajina, prežíva ťažké obdobie, ale práve teraz ľudia obrátili zrak k Pravoslávnej Cirkvi. Obnovujú sa chrámy, v našom úradnom okruhu funguje už 27 chrámov, teraz pripravujeme dokumentáciu k obnove ešte siedmich chrámov, ktoré sú momentálne spustošené. Počet prichádzajúcich sa zvyšuje každým rokom. Nie náhodou tento proces nazývajú „druhým krstením Rusi“. Áno, aj Hospodin nám pomôže!»

Hľa, tak je to...

A tu sú iné názory, v základe ktorých sa nachádza vlastná skúsenosť kontaktu s dianetikou a iným dedičstvom L.R. Hubbarda:

«DENIS HUISMAN

Profesor filozofie, ktorého knihy sa prednášajú vo francúzskych školách:

“Práce L. Rona Hubbarda sú celkovo nasmerované na vylepšenie človeka. Je to silné, otvorené a optimistické myslenie, smerujúce do budúcnosti.”

JULIA MIGENES

Celosvetovo známa operná speváčka a herečka:

“Dianetika ma naučila byť a zostať šťastnou, pomohla mi zbaviť sa mojich problémov, strachu, agresivity a iných vecí, ktoré človeka ťažia.”» — L. Ron Hubbard “Dianetika. Súčasná veda duševného zdravia”, Moskva, Vydavateľstvo New Age, 1996, preambula k textu knihy. Tu i následne, pri odkazoch na “Dianetiku”, sa opierame o toto vydanie.

---

[1]V.G. Belinskij dal nasledujúcu definíciu davu: «Zhromaždenie ľudí, ktoré žije podľa tradícií a rozhoduje sa podľa autorít.» Inými slovami, dav a každý jej predstaviteľ – tlupár – žijú podľa hotových receptov, nezaťažujúc sa duševnou činnosťou jak vo vzťahu k svojim osobným problémom, tak aj vo vzťahu k riešeniu problémov spoločenských skupín, národa, iných národov, ľudstva celkovo.

Na druhej strane uzbecký básnik a mysliteľ A. Navoi (1441 — 1501) vyriekol: «Ak ty si človekom, tak nenazývaj človekom toho, kto sa nestará o osud svojho národa».

To jest tlupár nie je človekom, no v dnešné dni ani výrok A. Navoi sa nesmie ohraničovať starosťou o osud výlučne svojho národa: človek sa musí nevyhnutne dobrotivo starať aj o osudy všetkých národov bez výnimky, a tiež o mnoho iného.

Pamätajúc si povedané v tejto poznámke, práve takto treba chápať termín «dav - tlupa», mnohokrát sa opakujúce v nasledujúcom texte tejto knihy.

[2]Priznaním, že *L.N.Tolstoj bol nositeľom skutočných právd*, **ktoré pravoslávna cirkev odvrhla, keď exkomunikovala L.N.Tolstého**, otec Alexij usvedčuje hierarchiu, ktorej sám slúži, z prenasledovania pravdy. Pýtame sa: Komu je potrebná *hierarchia prenasledovateľov pravdy?*

Príď na pomoc mojej neviere...

A hľa, čo sa možno dozvedieť z brožúrky Humanitárneho centra Hubbarda „L.Ron Hubbard. Človek a jeho dielo", kde sa uvádzajú názory jak profesionálnych scientológov, tak aj tých, ktorým poskytli pomoc alebo si podriadili ich duše (komu sa aké hodnotenie viac páči):

«"Používame metodiku L. Ron Hubbarda z roku 1972, pomáhajúc ľuďom sa zbaviť závislosti na narkotikách. Vo výsledku... štyri roky dozadu, v skupine, ktorá prešla plným programom očistenia, 78,6 % ľudí sa úplne zbavilo závislosti na narkotikách. Už skoro 20 rokov "Narkonon"[1] používa metodiku L. Rona Hubbarda s ohromným úspechom."

Centrum Rehabilitácie,
konzultant, Los Angeles.

"Dnes, 19.11.96, končím program N.N. Chalani! Je to vynikajúci program, on ma zmenil od základu. Veľmi veľa som sa dozvedela v tomto programe. Tí, ktorí hovoria, že program nefunguje, klamú! Ja cítim na sebe jeho ohromné výsledky. Nikdy by som si nemyslela, že sa stanem takou, ako teraz. Prestala som klamať a nemilovať ľudí. Veľmi dobre sa správam k ľuďom, pomáham každému zvládnuť svoj problém. Viem presne, že návratu k drogám niet! Pochopila som, že tento „blažený stav" je len fikcia. Je to vymyslené šťastie, iba ľudia, sami sebe neveriaci, používajú drogy. Veľmi chcem pomôcť všetkým ľuďom, ktorí padli do drogovej pasce. Vyslovujem veľkú vďaku všetkým spolupracovníkom N.N., oni sú ľuďmi dobrej vôle, oni sú skutoční profesionáli svojho remesla. Prajem všetkým úspech a šťastie!"

Alexandrova M. 19.11.96»

A tu názor človeka z miesta straty slobody:

«Vo veku 28 rokov sa už tretí raz nachádzam vo väzení a považoval som sa za definitívne uväzneného človeka, no dozvedel som sa o Dianetike a začal som pracovať podľa programu „Kriminon"[2]. Teoretické cvičenia mi išli veľmi ľahko, ale najťažšie bolo pre mňa začať s praktickými úlohami. Zdalo sa mi, že vo väzení je to nesplniteľné. A najviac zo všetkého som sa bál vyzerať ako „biela vrana". Na pochopenie toho, koľko síl ma stálo prekročiť svoje presvedčenia a pokračovať v práci, to si musí každý vyskúšať sám. Ale keď začneš konať dobro, jednať podľa svedomia a uvedomíš si to, tak už sa nemôžeš zastaviť. Chce sa byť ešte lepším a vykonať, čo možno najviac dobrého. A len vtedy, keď takto postupuješ, a nielen o tom premýšľaš, začneš sa cítiť človekom. Človekom — v plnom význame tohto slova! A potom k tebe prichádza sebaúcta a úcta okolia. Hlavné je pozbierať sily a prekročiť hranicu od slov k činu. A potom pochopíš, čo znamená — šťastný život a ako je nádherný!

Kazanin Alexander
Nikolajevič. 11.04.97
Program „Kriminon".

Počas kurzu som sa začal cítiť oveľa lepšie. Pochopil som, že som vykonal to, čo sa robiť nesmie a rozhodol som sa, že sa to viac nezopakuje. Dozvedel som sa, ako lepšie vychovávať svoje deti i mnoho iného. U mňa je teraz všetko normálne. Ak mi hovoria niečo zlé, nevenujem tomu pozornosť, lebo viem, že to nie je o mne. A vo všeobecnosti, mne sa páči program „Kriminon".

Baranov Nikolaj
Alexejevič. 06.04.97
Program „Kriminon"

[1] Z fr. «Narko»+«Non» = narkotikám nie!

[2] «Krimi»+«Non» = zločinu nie!

1. Filológovia idú po sebe...

Oboznámil som sa s Dianetikou bližšie a prvýkrát prešiel túto procedúru. Pochopil som, že to, čo som dosiahol s audítorom, rozmýšľajúc a analyzujúc svoje neúspechy, by som sám nedokázal. Pocítil som uľahčenie a tento pocit sa stal pre mňa niečím novým. Strávil som čas užitočne a chystám sa pokračovať v Dianetike.

Filimonov Sergej
15.06.97.»

Zdá sa, že všetci títo ľudia, ktorí nadobudli veľmi smutnú a ťažkú životnú skúsenosť, a následne vyriešili veľa svojich životných problémov v spoločnosti pomocou scientológov, neuveria nepodloženým uisteniam otca Alexija o tom, že L. Ron Hubbard je zjavným satanistom a scientologická cirkev je satanistickou organizáciou.

Okrem toho, o. Alexij sa dostal do krajne nevýhodného postavenia, pretože všetka ním opísaná symbolika (prečiarknutý kríž, trinásť stupňov, odkazy na Alesteira Crowleyho a iných zjavných satanistov) skrátka nie je v tej literatúre, ktorú masovo rozširuje scientologická cirkev. Na obaloch, vo väzbách kníh, vydávaných scientologickou cirkvou, je umiestnené vyobrazenie pyramídy, rozdelenej horizontálnymi úsečkami na štyri stupne a označené znakom ® medzinárodnej registrácie právnickej osoby. Toto je jediný symbol, s ktorým sa môže stretnúť jednoduchý čitateľ, nič nevediaci o tom, či sa v scientologickej cirkvi nachádzajú tajné rádové štruktúry, používajúce inú symboliku a odkiaľ a ako sa tieto štruktúry vzali, aké ciele sledujú a akými prostriedkami, alebo či tajné štruktúry v scientologickej cirkvi nie sú vôbec.

Inými slovami, o. Alexij, buď niečo nedopovedal, alebo nie je v obraze, pretože dovolil autorom druhotných zdrojov sformovať „jeho vlastný“ názor o problematike scientológie a dianetiky, no nepozná zdroje, ktoré vyšli z pera samotného L.R.Hubbarda, ani oficiálnu literatúru scientologickej cirkvi.

Je užitočné venovať pozornosť tomu, že problém rehabilitácie narkomanov rieši scientologická cirkev na základe osvety a pomoci narkomanom pri prehodnotení tej skúsenosti, ktorú už získali (program „Narkonon“). To isté sa týka aj prevýchovy zločincov (program „Kriminon“).

A akú alternatívu týmto programom scientologickej cirkvi môže predložiť tradičná kultúra? „Spoločné noviny“ № 17 (247) z 30. apríla — 6. mája 1998 informujú o takejto alternatíve v rubrike «Sme v moci vedy» v článku „Narkomanov zbavujú centier pôžitku. Ale centrála Hubbarda je proti“.

V článku sa píše:

«Nedávno do redakcie prišiel list z Humanitárneho centra Hubbarda. Centrum vyjadrilo maximálne znepokojenie nad tým, že narkomanov v Rusku začali liečiť chirurgovia. Nové metódy sa prirovnávajú k lobotómii[1] a elektrošoku: **„Psychiatri ponúkajú Rusku dokaličiť ohromnú časť budúcej generácie, „vrátiac do rodiny“ živé mŕtvoly s poškodenými mozgami.”**

— Môžete nájsť koľko len chcete príkladov toho, — prehlásil pri stretnutí tlačový sekretár centra Alexej Danenkov, — ako chirurgická operácia mozgu viedla k strate intelektu, k oslabeniu pamäte, emócií. Do práce mozgu chirurgicky zasahovať neslobodno, pretože môžete zmeniť osobnosť, poškodiť dušu.

Ako sa dalo očakávať, problém sa ukázal byť zďaleka nie jednoznačným. Operácie, ktoré vykonáva Anatolij Lucik, patria do kategórie «stereoplastických», t.j. sústreďujú sa na bodový zásah do starostlivo vybraného hlbinného úseku mozgu. V danom prípade sa zásah realizuje na tzv. «centre pôžitku», drobučkom úseku o rozmere niekoľkých milimetrov, ktorý vytvára u chorého drogovú závislosť.

[1]Chirurgické oddelenie pravej a ľavej mozgovej hemisféry. Konkrétne sa používa ako jeden z prostriedkov „liečenia“ bolestivých epilepsií. Lobotómia anatomicky znižuje jedinca, ktorý sa jej podrobí, na úroveň telesného usporiadania rýb, u ktorých je pravá a ľavá hemisféra mozgu oddelená a pracujú nezávisle na sebe, každá disponuje svojou pamäťou a návykmi. Pritom zosúlaďovanie práce pravej a ľavej hemisféry má u rýb i jedincov po lobotómii vonkajší charakter, v základom ktorého leží podmienka jednotvárnosti informácie, postupujúcej do každej z hemisfér zo zmyslových orgánov v prirodzených podmienkach. Zdravému človeku, na rozdiel od rýb a jedincov po lobotómii, je vlastná schopnosť aj vnútorného zosúladenia práce hemisfér, ktorá môže byť podriadená aj jeho vedomej vôli.

Mozog pacienta sa vopred starostlivo skúma, na počítači sa vytvára jeho priestorová (3D)* kópia, následne cez neveľký otvor, vyvŕtaný v lebke, sa vykonáva presne nasmerovaný úkon tenkou ihlou — «kanylou», ktorej koniec v momente dosiahnutia cieľa sa zmrazuje na mínus 85 stupňov pod nulou. «Centrum pôžitku» sa takýmto spôsobom vypína z mozgovej činnosti, a chorý tak prestane potrebovať drogy...

Chirurg tvrdí, že s lobotómiou jeho operácia nijaký vzťah nemá a že k nijakému nežiaducemu narušeniu osobnosti v dôsledku podobných operácií nedochádza. «Koriguje sa» len nenormálne, chorobné správanie pacienta. A funkcie, ktoré «centrum pôžitku» vypĺňa v normálnej situácii, sa plne zastupujú inými časťami mozgu.»

Centrum Hubbarda tvrdí, že v mozgu zbytočných štruktúr niet, a v programe „Narkonon“ sa dosahujú lepšie výsledky, pretože drogová závislosť mizne bez narušenia štruktúr mozgu a narušenia ich vzájomných väzieb. Je taktiež dobré vedieť, že Lucik nie je priekopníkom v tejto oblasti neurochirurgie. Ešte v sedemdesiatych rokoch minulého storočia prebleskovali v tlači správy o tom, že v USA ľudí zbavujú alkoholovej závislosti, chirurgicky zničiac v ich mozgu «centrum pôžitku».

Je treba si uvedomiť, že každý človek, u ktorého zostala hoc len štipka uvažovania, uprednostní duševné a srdečné besedy i saunu[1] v programe „Narkonon“ pred chirurgickým zásahom do jeho, aj bez toho, narkotikami poškodeného organizmu. No sotva pôjde k otcovi Alexijovi, pretože ten nepovedal nič o svojej schopnosti tvoriť konkrétne dobro milosťou Božou.

Ale Ježiš, na rozdiel od drvivej väčšiny služobníkov cirkvi jeho mena, nielen zvestoval všeobecné slová o Dobre a Zle, ale aj aktívne sám milosťou Božou tvoril *konkrétne dobro konkrétnym trpiacim ľuďom v konkrétnych spoločensko-dejinných podmienkach,* ignorujúc k danému obdobiu sformované existujúce kánony – pravidlá.

Je užitočné si spomenúť aj na to, že k roku 1998 sa Ruská pravoslávna cirkev, k hierarchii ktorej patrí o. Alexij, stala (po rozpade Národného fondu športu) jedným z najväčších importérov tabakových výrobkov a alkoholu do Ruska[2]. To jest jedni jej hierarchovia rozširujú alkoholovo-tabakový satanizmus; druhí vysvetľujú, že «pijanstvo aj ostatné nedostatky manžela sa v kresťanstve chápu ako kríž, pretože príčinou pijanstva môže byť žena, ktorá svojim správaním vedie k tejto boľavej neresti. (...) Preto sa od Vás vyžaduje hrdinstvo lásky v modlitbe za vášho manžela»[3]; a tretí obviňujú zo satanizmu, z vytvorenia systému ovládania ľudí, z túžby zarábať peniaze a ďalších hriechov tých, ktorí dokážu človeku preukázať pomoc v oslobodení sa od drogovej závislosti.

Inými slovami, v otázke činnosti pravoslávnej cirkvi v spoločnosti a jej účelovom postoji k scientologickej cirkvi a jej učeniu — sa tu zobrazuje ten prípad, o ktorom hovoril K. Prutkov:

«Rozum ukazuje človeku nielen vonkajšiu podobu, krásu a dobrotu každého predmetu, ale ho aj zabezpečuje jeho skutočným využitím.»[4]

---

[1]20. novembra 1998 televízia odvysielala, že novosibírski medici vypracovali procedúru oslobodenia narkomanov od chemicky podmienenej náklonnosti k drogám, založenú na zohriatí ich tela vo vodnom kúpeli na teplotu 42° — 43° C. Vďaka špecifikám procedúry sa krv nezráža, hoci teplota v procedúre presahuje teplotu zrážania sa krvi v prirodzených podmienkach. Pod vplyvom vysokej teploty sa chemické zlúčeniny, vyvolávajúce drogovú závislosť, intenzívne vylučujú z mozgového tkaniva a následne z organizmu. Chemická závislosť na drogách mizne v dôsledku očisty organizmu termickou procedúrou. A sauna, používaná v programe „Narkonon“ — to je tiež termická procedúra, pričom na rozdiel od procedúry novosibírskych medikov, táto nevyžaduje celkovú narkózu pacienta, veľmi škodlivú z pohľadu dianetiky, o čom budeme hovoriť neskôr.

[2]„Nové noviny“ - “Новая газета”, № 25 (497) 29. júna — 5. júla 1998 „Cirkev diktuje svoju vôľu štátu“.

[3]Citát z rubriky «Odpovedá tatko» v „Pravoslávnej prílohe“ № 8 zo 7. júna 1997 jedných z regionálnych novín Ruska.

[4](t.j. rozumom možno spoznávať nielen vonkajšiu formu, ale aj ciele a predurčenie skúmaného objektu*) K.Prutkov. „Plody zamyslenia sa, nezahrnuté do zbierky diel Kozmu Prutkova. Myšlienky a aforizmy“, 89.

2. Naše svetonázorové pozície

Predtým než prejdeme k samotnému vysvetleniu podstaty veci a analýze literatúry scientológov, je nutné definovať vlastné svetonázorové pozície. Každá recenzia[1] je totiž porovnaním svetonázoru recenzentov so svetonázorom autorov recenzovanej práce. Následkom čoho má čitateľ do činenia s dvomi svetonázormi: 1) autorov práce a 2) jej recenzentov.

Vývody, závery recenzentov môžu byť nepochopené (i nepochopiteľné)* preto, že ich svetonázor sa odlišuje jak od svetonázoru autorov posudzovanej práce, tak aj od svetonázoru čitateľov recenzie. A tak, aby bolo pochopené, prečo *presne* urobili recenzenti také či onaké závery, treba si ujasniť to, ako oni sami vnímajú svet, a v čom sa ich svetonázor odlišuje od svetonázoru čitateľa recenzie i od svetonázoru vyjadreného v recenzovanej práci jej autormi.

O to viac je dôležité zverejniť svoj *svetonázorový* š*tandard* pri analýze literatúry historicko-spoločenskej témy, ku ktorej v spoločnosti chýba jednotnosť názorov, a predovšetkým v prípade nesúladu svetonázorov recenzentov a autorov posudzovanej práce. Do pozornosti dávaná analytika vychádza z nasledujúcich názorov.

* * *

Ľudstvo sa v biosfére planéty odlišuje prítomnosťou kultúry. Pod termínom „kultúra“ chápeme celý objem geneticky nezdedenej informácie, odovzdávanej v spoločnosti z generácie na generáciu. Pritom z pokolenia na pokolenie sa odovzdáva aj geneticky podmienený *potenciál* schopnosti osvojenia si kultúrneho dedičstva predkov a jeho ďalšieho pretvárania

Každá spoločnosť je nositeľom vlastnej charakteristickej kultúry a existuje v globálnom[2] dejinnom procese, ktorý je čiastkovým procesom v živote biosféry Zeme. Zákony stability celkovej biosféry planéty a vzájomná podmienenosť existencie všetkých biologických druhov v nej, tie vládnu aj nad ľudstvom, v dôsledku čoho bezpečné cesty rozvoja spoločnosti i každého z ľudí sú dosť úzke a vedú k veľmi ohraničenej *pod*-množine cieľov z celkovej množiny objektívne možných.

Kultúra a smerovanie jej rozvoja sú podmienené *mravnosťou* ľudí a ich *slobodnou sebadisciplínou* (a/alebo ich neprítomnosťou) v nasledovaní vybraných ideálov.

> Idea Boha, Tvorcu a Všedržiteľa[3] v kultúre — nie je výtvorom „umeleckej tvorivosti“ ľudí, ale odrazom objektívneho, svet presahujúceho bytia Božieho.

Jedinečný všezahŕňajúci dôkaz Svojej existencie dáva Boh každému Sám:

> On skutočne odpovedá v súlade so zmyslom modlitby každému, kto Mu verí, ak človek svojimi činmi v živote sám Bohu odpovedá, keď sa Boh prihovára človeku skrze jeho svedomie alebo sa k nemu obracia nepriamo, t.j. prostredníctvom iných ľudí a kultúry spoločnosti ako celku.

Každý proces vo Vesmíre[4] môže byť interpretovaný (opísaný, skúmaný) ako proces riadenia alebo samoriadenia. Preto je pojmový a terminologický aparát Teórie riadenia zovšeobecňujúci. Toto umožňuje <u>jednotne opisovať</u> procesy: prírodné, biologické, technické, a tým skôr – všetky sociálne procesy a procesy psychickej činnosti.

Jednotný opis rôznorodých procesov s použitím *Dostatočne všeobecnej teórie riadenia* umožňuje stáť na spoločnom základe, fundamente všetkých jednotlivých vied; ľahko vchádzať do každej z nich[5]; a pri nevyhnutnej potrebe — nájsť <u>spoločný jazyk</u> s ich špecialistami. To jest ***pojmový a***

---

[1] „recenzia“ – odborný posudok, zhodnotenie daného diela, práce… - pozn. prekl.

[2] V tejto práci slovo «globálny» (i slová rovnakého slovného základu) treba vo všetkých prípadoch chápať v priamom zmysle tohto slova: vzťahujúci sa k celej planéte Zem ako celku.

[3] Termín, etymologicky odvodený od „Všetkého+majiteľ/držiteľ“, inými slovami Tvorca a Majiteľ diela. - pozn. prekl.

[4] Autor knihy v ruskom originály používa variant pre termín „Vesmír“ – „мироздание“, ktorý sa skladá zo slov мир+здание, t.j. Svet + Budova/Stavba/Objekt. Termín teda etymologicky naznačuje, že Vesmír = Stavba Sveta. A žiadna stavba nie je zhlukom náhod, ale zložitý geometrický objekt, opísateľný vzorcami a číslami. Dokonca, aj naše slovenské slovo „Vesmír“ pochádza etymologicky z ruských slov Vesj+Mir (весь+мир), čo znamená „Celý Svet“ – pozn. prekl.

[5] S výlukou vied, ktoré <u>takisto ako teória riadenia</u> sú jazykom opisu Stavby sveta, takých ako matematika, gramatika a pod., ktorých aparát môže byť použitý k opisu procesov riadenia..

terminologický aparát Dostatočne všeobecnej teórie riadenia je <u>prostriedkom</u> interdisciplinárnej komunikácie špecialistov rôznych jednotlivých odvetví poznania a činnosti; je prostriedkom zjednotenia rôznorodých izolovaných vedeckých poznatkov a praktických návykov do harmonickej (voči Vesmíru) ucelenosti. Tá je nevyhnutná pre bezpečný život a činnosť jednotlivcov i kolektívov, z ktorých sa skladá spoločnosť. V tomto je hlavná hodnota pojmového a terminologického aparátu teórie riadenia.

Vo všetkej mnohotvárnosti procesov[1] (udalostí), ak ich skúmame ako procesy riadenia alebo samoriadenia, možno odhaliť — *čo majú všetky spoločné*, a adekvátne vytvoriť (pre tieto spoločné atribúty) pojmový a terminologický aparát dostatočne všeobecnej teórie riadenia. Preto v krátkosti preskúmame všetky jej kategórie[2].

V teórii riadenia možno zadať celkovo dve úlohy. Prvá úloha: chceme riadiť objekt v procese jeho fungovania priamo, my sami bezprostredne. Toto je *<u>úloha riadenia.</u>* Druhá úloha: objekt v procese fungovania nechceme riadiť priamo samy, ale chceme, aby sa objekt *bez nášho priameho zasahovania do procesu* riadil sám v režime, ktorý nám bude vyhovovať. Toto je *<u>úloha samoriadenia</u>*. Aby sme mohli vedome zadávať a riešiť každú z týchto úloh, alebo aj obe naraz (ak jedna sprevádza druhú), potrebujeme nevyhnutne získať tri súbory informácií:

<u>Vektor[3] cieľov</u> *<u>riadenia</u>* (ako aj samoriadenia: kde sa spomína len Vektor cieľov), predstavujúci opis ideálneho režimu fungovania (správania sa) objektu. Vektor cieľov riadenia sa zostavuje *na základe subjektívnej vlastnej vôle*, ako hierarchicky usporiadaná množina čiastkových cieľov, ktoré majú byť zrealizované v prípade ideálneho (bezchybného) riadenia. Poradie nasledovania čiastkových cieľov v ňom je opačný k poradiu postupného vynúteného zrieknutia sa každého z nich v prípade nemožnosti uskutočnenia kompletného súboru cieľov. Takto sa na prvej priorite (položke) vektora[4] cieľov nachádza najdôležitejší cieľ a na poslednej zas najmenej významný.

Jeden a ten istý súbor cieľov — podriadených rôznym hierarchiám priorít (rôznemu poradiu dôležitosti pre riadenie) — vytvára rôzne vektory cieľov, čo vedie aj k možnému rozdielu v riadení. Strata riadenia môže byť vyvolaná aj vypadnutím niektorých *pre riadenie procesu objektívne nevyhnutných* cieľov, alebo vypadnutím celého vektora alebo nejakých jeho fragmentov z objektívnej matrice možných stavov objektu, ak sa vo vektore objavia objektívne a subjektívne sa navzájom vylučujúce ciele alebo v procese riadenia neudržateľných/nestabilných cieľov (toto všetko sú rôzne druhy defektnosti vektora cieľov). Obrazne povedané, vektor cieľov – to je súpis, prehľad toho, čo si prajeme, s číslami, napísanými v poradí, ktoré je opačné k poradiu núteného zrieknutia sa realizácie každého z týchto prianí *(s tým, že č.1 je vždy na vrchu zoznamu a podľa dôležitosti sa zoraďuje obsah položiek „zoznamu“*).*

<u>Vektor</u> *<u>(priebežného)</u>* ***<u>stavu</u>*** *<u>kontrolných parametrov</u>*, opisujúci reálne správanie objektu podľa parametrov *patriacich do vektora cieľov*.

Tieto dva vektory tvoria navzájom spojený pár, v ktorom každý z nich predstavuje usporiadanú množinu informačných modulov, opisujúcich jednotlivé parametre objektu, *presne* zodpovedajúce jednotlivým čiastkovým cieľom riadenia. Poradie informačných modulov vo *vektore stavu* kopíruje hierarchiu vektora cieľov. Obrazne povedané, vektor stavu – to je súpis (podobne ako vektor cieľov), avšak toho, čo je vnímané ako *stav* objektu riadenia, reálne existujúceho. Keďže vnímanie (chápanie)

---

[1]Proces, t.j. udalosť *(v ruštine „со-бытие“, teda sú-bytie, koexistencia)* v množstve vzájomne vložených procesov -súbytí, ktorých <u>bytie</u> prebieha <u>sú</u>hrnne. – pozn. prekl.

[2]Podrobné vysvetlenie Dostatočne všeobecnej teórie riadenia (DVTR)* sa nachádza v knihe „Voda mŕtva“, vydanie z r. 1998 (pri nemožnosti sa dostať ku knižnému vydaniu pozri internetovú publikáciu na *http://www.vodaspb.ru*), a takisto jej jednotlivé vydania z predchádzajúcich rokov.

(Kapitola 3 „Vody mŕtvej“, podrobne vysvetľujúca DVTR, bola neskôr vydaná ako samostatná práca, doplnená viacerými vysvetlivkami a spresneniami, a takisto rozšírená o dvanásť Príloh. V preklade do slovenčiny ich možno nájsť na *www.leva-net.webnode.cz* v sekcii KSB.)*

[3] V zmysle: zoznam (cieľov, stavu, odchýlok), ktorý je zoradený podľa určitých kritérií od najdôležitejšej položky hore, až po najmenej dôležitú dole. – pozn. prekl.

[4]V najvšeobecnejšom prípade pod termínom «vektor» sa rozumie — nie úsečka so šípkou, ukazujúca smer, ale usporiadaný (t.j. očíslovaný) súpis informácií rôznej kvality. V rámci každej kvality musí byť určená hoc len v nejakom zmysle miera kvality. Vďaka tomu zloženie a odčítavanie vektorov má nejaký zmysel, definovaný pri zostrojení parametrov vektorového priestoru. Práve preto nie je vektor cieľov smerovou cestnou značkou «tadeto», hoci zmysel takejto cestnej značky je i blízky pochopeniu «vektora cieľov riadenia».

stavu objektu nie je vždy ideálne, a má subjektívny charakter, tak vektor stavu v sebe vždy obsahuje nejakú *chybu* v určení ozajstného stavu, ktorej zodpovedá nejaká objektívna neurčitosť, ktorá môže byť pre toho čo riadi (subjekt riadenia) prípustnou, alebo aj neprípustnou vzhľadom na uskutočnenie cieľov konkrétneho procesu riadenia.

Vektor chyby *riadenia*, predstavuje „rozdiel“ *(v úvodzovkách preto, lebo nie nevyhnutne v každom prípade ide o rozdiel bežný — algebrický)*: «vektor cieľov» mínus «vektor stavu». Opisuje odklon reálneho procesu od procesu v ideálnom režime (nastavenom v cieľovom vektore), a takisto obsahuje nejakú neurčitosť, zdedenú z vektora stavu. Obrazne povedané, vektor chyby riadenia – to je zoznam nenaplnených želaní zo zoznamu vektora cieľov s určitým ohodnotením stupňa nenaplnenosti každého z nich; buď hodnotením navzájom číselne porovnateľných úrovní, alebo číselne neporovnateľných úrovní, no usporiadaných stupňovito diskrétnymi celočíselnými indexmi prioritnosti každej z úrovní (pri jej porovnaní so všetkými ostatnými úrovňami).

Vektor chyby je základom pre tvorbu hodnotenia kvality riadenia — riadiacim subjektom. Hodnotenie kvality riadenia nie je samostatnou kategóriou, pretože na základe jedného a toho istého vektora chyby možno vytvoriť množstvo hodnotení kvality riadenia, zďaleka nie vždy vzájomne zameniteľných.

Kľúčovým pojmom teórie riadenia je pojem: *udržateľnosť objektu v zmysle predvídateľnosti jeho správania v definovanej miere pod vplyvom vonkajšieho prostredia, vnútorných zmien a riadenia*[1]. Skrátene – udržateľnosť na základe predvídateľnosti, hoci ani v plnom terminologickom názve niet zbytočných slov. Riadenie je *v princípe nemožné*, ak správanie objektu nie je predvídateľné v miere dostatočnej pre riadenie.

Plná funkcia riadenia. Opisuje cirkuláciu a premeny informácie v procese riadenia, počínajúc od okamihu samotného vytvárania vektora cieľov riadenia riadiacim subjektom — až do uskutočnenia cieľov v procese riadenia. Je to systém *stereotypov vzťahov a stereotypov premien* informačných modulov, tvoriacich informačnú bázu riadiaceho subjektu, ktorý na ich základe modeluje správanie (fungovanie) objektu riadenia (alebo modeluje proces samoriadenia) v tom prostredí, s ktorým komunikuje objekt (a cez objekt – aj subjekt).

Etapou, fragmentom plnej funkcie riadenia je *cieľová funkcia riadenia*, t.j. koncepcia dosiahnutia v procese riadenia jedného z čiastkových cieľov, patriacich do vektora cieľov. Kvôli skráteniu a tomu, aby sme vylúčili omyl a zámenu „cieľovej funkcie riadenia“ s „plnou funkciou riadenia“, budeme cieľovú funkciu riadenia *(všade tam, kde nebude potrebné špeciálne spresnenie termínu)* nazývať: *koncepciou riadenia*.

Po zadefinovaní vektora cieľov a prípustných chýb riadenia, sa v procese reálneho riadenia realizuje podľa *koncepcie riadenia (cieľovej funkcii riadenia)* napájanie informačných tokov z vektora cieľov do vektora chyby (alebo ekvivalentné napájanie do vektora stavu).

Dôležité je nezabudnúť, že pri formovaní súboru koncepcií riadenia, zodpovedajúcich cieľovému vektoru, sa zväčšuje aj *rozsah priestoru parametrov* v stavovom vektore na úkor pripojenia k stĺpcu kontrolných parametrov ešte ďalších parametrov informačne prepojených s kontrolnými *(objektívne, ako aj subjektívne – z pohľadu subjektu riadenia),* ktoré opisujú stav okolitého prostredia, objektu riadenia a subjektu riadenia.

Tieto parametre, informačne prepojené s kontrolnými a dopĺňajúce tak vektor stavu, sa delia na dve kategórie: *riadené* – zmena ktorých oznamuje priamy riadiaci vplyv (tvoria vektor riadiaceho vplyvu); a *voľné* – tie sa menia pri zmene riadených, no nepatria do zoznamu kontrolných parametrov, tvoriacich vektor cieľov riadenia. Všetky zmeny voľných parametrov sa v procese riadenia považujú za prípustné. Napríklad pre loď: uhol kurzu je kontrolný parameter; uhol natočenia kormidla je (priamo) riadený parameter; uhol zanášania (medzi rýchlosťou a vertikálnou rovinou symetrie, nazývanou diametrálnou rovinou) je voľný parameter.

Ďalej sa vo väčšine prípadov pod stavovým vektorom rozumie tento rozšírený vektor, zahŕňajúci v sebe hierarchicky zoradený vektor kontrolných parametrov. Súbor riadených parametrov môže byť tiež hierarchicky usporiadaný *(normálne riadenie, riadenie v potenciálne nebezpečných situáciách, havarijné riadenie a pod.)* a tvorí vektor riadiaceho vplyvu, vyčleniteľný z vektora stavu, a preto vo

[1] V ruskom origináli je použité etymologické rozčlenenie a úprava slova riadenie – *„упра**вле**ние“* na *„упра-**воле**-ние“*, t.j. v doslovnom preklade riadenie podľa vôle, riadenie, ako to chceme, čiže upriamenie pozornosti čitateľa, že **riadenie je v podstate realizáciou vôle**, želania niekoho. – pozn. prekl.

vzťahu k nemu druhotný. Pritom, v závislosti od variantu režimu riadenia, môžu niektoré z voľných parametrov rozšíriť vektor cieľov i vektor riadiaceho vplyvu[1].

Plná funkcia riadenia sa v procese riadenia realizuje dvomi spôsobmi:

- *štruktúrnym spôsobom* a
- *bezštruktúrnym spôsobom*.

Pri *štruktúrnom spôsobe riadenia* sa informácia šíri adresne, po presne stanovených prvkoch štruktúry, ktorá bola sformovaná ešte do začiatku procesu riadenia.

Pri *bezštruktúrnom spôsobe riadenia* takéto vopred sformované štruktúry neexistujú. Prebieha neadresné obežníkové šírenie informácie v prostredí, ktoré je schopné samo v sebe vytvoriť štruktúry, ak začnú vznikať informačné prepojenia medzi prvkami, ktoré toto prostredie tvoria. V priebehu bezštruktúrneho riadenia sa štruktúry v prostredí vytvárajú aj rozpadávajú, a riadenými a kontrolnými parametrami sú štatistické a pravdepodobnostné charakteristiky skupinových javov v riadenom prostredí. To jest priemerné hodnoty parametrov, ich priemerné kvadratické odchýlky, hustoty prerozdelenia pravdepodobnosti nejakých udalostí, korelačné funkcie a ďalšie objekty oboru matematiky, nazývaného *teória pravdepodobností a matematická štatistika.*

Štruktúrne riadenie sa v živote *formuje a vyrastá z bezštruktúrneho.*

Objektívnym základom bezštruktúrneho riadenia sú *objektívne pravdepodobnostné predurčenosti a štatistické modely, ktoré ich opisujú (a takisto aj priame subjektívne hodnotenia objektívnych pravdepodobnostných predurčeností, získavané mimo formálne algoritmicko-štatistické modely, čoho človek objektívne schopný je)* a ktoré usporadúvajú masové javy v štatistickom zmysle, umožňujú odlišovať jednu skupinu/množinu od druhej (alebo jednu a tú istú množinu, ale v rôznych etapách jej existencie) na základe ich štatistických opisov; a v mnohých prípadoch odhaliť aj príčiny, vyvolávajúce odlišnosť štatistík.

Preto, slovo «pravdepodobne» (a slová s rovnakým slovným koreňom) treba chápať nie v bežnom zovšednenom zmysle „možno tak, a možno onak, ktovie..“, ale ako poukázanie na možnosť a existenciu objektívnych pravdepodobnostných predurčení, podmieňujúcich objektívnu možnosť uskutočnenia určitého javu, udalosti, zotrvania objektu v určitom stave, a tiež ich štatistických hodnotení; a teda ako potvrdenie existencie priemerných hodnôt „náhodného“ parametru (pravdepodobnosť[2] ich prekročenia = 0,5), priemerných kvadratických odchýlok od priemeru a podobných kategórií, známych z teórie pravdepodobností a matematickej štatistiky.

Z pohľadu všeobecnej teórie riadenia, teória pravdepodobností (odbor matematiky) je teóriou mier neurčitostí v priebehu udalostí. A teda: hodnota pravdepodobnosti, zaznamenaná štatistická periodicita (hustota), a tiež ich rozmanité hodnotenia sú *mierami neurčitosti* možného alebo zamýšľaného riadenia. Sú mierami udržateľnosti/stability prechodného procesu, vedúceho z určitého stavu (väčšinou automaticky stotožňovaného s aktuálnym) ku každému z rôznych variantov budúcnosti (v množine jej možných variantov), za predpokladu, že:

1. Samoriadenie v skúmanom systéme bude plynúť na osnove doterajšieho informačného zabezpečenia bez akýchkoľvek inovácií.
2. Nedôjde k priamemu adresnému pripojeniu hierarchicky vyššieho alebo iného riadenia, vonkajšieho vzhľadom na systém.

Prvej z týchto dvoch podmienok zodpovedá vzájomná podmienenosť: čím nižšie je hodnotenie udržateľnosti prechodného procesu k zvolenému variantu, tým vyššia musí byť kvalita riadenia prechodného procesu, čo náležite vyžaduje vyššiu kvalifikáciu riadiacich pracovníkov[3]. To jest: v

[1]Väčšinou pri taktických manévroch. A v konkrétnom príklade s loďou: parameter „zanášanie“ rozširuje vektor riadiaceho vplyvu v tom prípade, ak sa zmena kurzu lode realizuje v blízkosti pobrežia počas silného vetra a hrozí, že silným zanášaním môže loď uviaznuť alebo stroskotať. – pozn. prekl.

[2]Číslo od 0 do 1, v podstate sa javiace ohodnotením objektívne možného, mierou neurčitostí; alebo komu sa viac páči v každodennom živote – ohodnotením nádeje na „garanciu“ v pásme od 0 % do 100 %.

[3]Kádre riešia všetko.

každej množine porovnávaných možných variantov je veličina, *opačná pravdepodobnosti (alebo jej hodnoteniu) samorealizácie každého jedného z variantov*, relatívnou (vo vzťahu k ostatným skúmaným variantom) mierou efektívnosti riadenia, nevyhnutného pre uskutočnenie konkrétneho variantu zo skúmanej množiny.

Druhá z týchto dvoch podmienok poukazuje okrem iného na možnosť konfliktu s hierarchicky vyšším *(náš systém do seba zahŕňajúcim)* riadením. V krajnom prípade konfliktu, ak si niekto vybral zlo, vytrvale sa ho snaží realizovať a vyčerpal mieru Božieho dopustenia, tak svojim konaním vyvolá priamy adresný zásah Zhora do priebehu udalostí. A tento zásah prevráti naruby všetku jeho činnosť na základe všetkých jeho predchádzajúcich prognóz a hodnotení ich udržateľnosti – mier neurčitostí.

Vektory cieľov riadenia a im zodpovedajúce režimy riadenia možno rozdeliť do dvoch kategórií:

- *rovnovážne režimy* – výkyvy zostávajú v prípustných hraniciach relatívne ideálneho režimu, ktorý sa v čase nemení;
- *manévre* - výkyvy relatívne sa v čase meniaceho vektora cieľov a prechod z jedného režimu do druhého, pri ktorom sa parametre reálneho manévru odchyľujú od parametrov ideálneho manévru v prípustných medziach. Strata riadenia nastáva, ak vektor stavu (alebo jemu ekvivalentný vektor chyby) prekročí hranice prípustných odchýlok od ideálneho režimu (rovnovážneho alebo manévru), inými slovami, ide o vypadnutie z množiny prípustných vektorov chyby.

Manévre sa delia na *silné* a *slabé*. Ich vzájomná odlišnosť je relatívna a určená subjektívnym výberom etalónového procesu času a jednotky merania času. No v mnohých prípadoch takéto ich rozdelenie umožňuje zjednodušiť modelovanie slabých manévrov, ignorujúc celý rad faktorov, bez straty kvality riadenia.

Každý čiastkový proces môže byť skúmaný (prezentovaný) ako proces *riadenia* alebo *samoriadenia* prebiehajúci v rámci procesu hierarchicky vyššieho riadenia *(objemnejšieho a zahŕňajúceho aj náš systém a objekt riadenia*)* a môže byť opísaný v termínoch vyššie uvedených základných kategórií teórie riadenia. To nás privádza k jednej z osobitostí psychiky človeka.

Ľudské vedomie môže operovať súčasne so siedmimi až deviatimi objektmi. Pri opise ľubovoľného životného problému v termínoch teórie riadenia, celkové číslo naraz používaných kategórií neprekračuje deväť: 1) vektor cieľov, 2) vektor stavu, 3) vektor chyby riadenia, 4) plná funkcia riadenia, 5) súhrn koncepcií riadenia (cieľových funkcií riadenia), 6) vektor riadiaceho vplyvu, 7) štruktúrny spôsob, 8) bezštruktúrny spôsob, 9) rovnovážny režim (alebo manéver).

To znamená, že informácia, nevyhnutná pre zadanie a riešenie každej z úloh teórie riadenia môže byť prístupná vedomiu zdravého človeka v určitých obrazoch *celá bez výnimky*, naraz a usporiadane, ako nejaká mozaika, a nie nesúvislo-rozdrobene, ako sklíčka v kaleidoskope. Preto hlavné je — byť si vedomý toho, čo presne treba v živote spojiť s každou z kategórií teórie riadenia, aby nedošlo k upadnutiu do *kaleidoskopického idiotizmu* — prudko alebo pomaly plynúcej zaťatej schizofrénie.

Táto osobitosť psychiky človeka dáva osobitý spoločenský význam všeobecnej teórii riadenia v praktickom živote: ak sa nejaké kategórie javia *p r á z d n y m i* a (alebo) správanie objektu je neudržateľné v zmysle predvídateľnosti jeho správania, tak to znamená, že človek snažiaci sa ho riadiť *(alebo ho voviesť do preň prijateľného režimu samoriadenia)* je nielenže nepripravený k riešeniu, ale aj k zadaniu úlohy, s ktorou sa stretol alebo na ktorú sa podujal; a preto *odhaliac „prázdnotu“ alebo neurčitosť niektorých z vymenovaných kategórií,* môže sa takýto uchádzač o riadenie vedome a zavčasu zastaviť, premyslieť a pochopiť prebiehajúce udalosti, aby nespôsobil nešťastie, upadnúc pritom do kaleidoskopického idiotizmu.

V opačnom prípade je on pravdepodobnostne predurčene odsúdený stať sa tupým nástrojom v rukách toho, kto vyriešil úlohu ohľadom predvídateľnosti správania vo vzťahu k nemu samotnému.

* * *

Riadenie je vždy *konceptuálne určité* 1) v zmysle určitosti vytýčených cieľov a ich hierarchickej usporiadanosti podľa svojho významu v kompletnej množine cieľov a 2) v zmysle určitosti poznania prípustných a neprípustných *konkrétnych* prostriedkov realizácie cieľov riadenia. Neurčitosti oboch

typov, *čo je v podstate neschopnosť pochopiť zmysel určitých rozdielnych koncepcií riadenia, súčasne zavádzaných do života*, rodia chyby riadenia, až do úplnej straty riaditeľnosti podľa ohlasovanej koncepcie (čo môže byť sprevádzané riadením potajme v súlade s inou koncepciou, zahŕňajúcou alebo negujúcou tú prvú).

Metodologickým testom na šarlatánstvo v riadení alebo neprítomnosť šarlatánstva je algoritmus metódy dynamického programovania[1]. *Vytvoriť a spustiť ho do činnosti možno len (ak to dovoľujú výpočtové kapacity) pri zadefinovaní vektora cieľov a jemu zodpovedajúcich koncepcií riadenia, a tak isto za podmienky, že vektor cieľov a koncepcie riadenia nestratia udržateľnosť v časovom intervale, počas ktorého trvá proces riadenia.* Posledná podmienka vyjadruje činnosť podriaďujúcu sa algoritmickej formalizácii, ktorá nie je vždy v súlade s hierarchicky vyšším objímajúcim riadením.

Každá spoločnosť je *tak či onak* riadená. Z toho dôvodu možno globálny proces dejín skúmať ako globálny proces riadenia, 1) zahŕňajúci množinu procesov regionálnych riadení, 2) prebiehajúci v hierarchicky vyšších *(vo vzťahu k nemu)* procesoch života Zeme a Vesmíru. Preto pri pohľade z pozícií *dostatočne všeobecnej teórie riadenia* na život spoločenstiev v dlhodobých časových intervaloch dejín (stovky a viac rokov) sú prostriedkami vplyvu na spoločnosť, ktorých premyslené použitie umožňuje riadiť jej život i *smrť*, nasledovné:

1. Informácia **svetonázorového** charakteru, metodológia, ktorej osvojením ľudia môžu – individuálne i spoločne – budovať svoje „štandardné automatizmy“ rozpoznávania a chápania čiastkových procesov v plnosti a celistvosti Vesmíru a určujú vo *svojom vnímaní* ich hierarchickú usporiadanosť v ich vzájomnej vloženosti. Ona je základom *kultúry myslenia* a plnosti v riadiacej činnosti, vrátane *vnútrospoločenskej suverenity.*
2. Informácia kronikárskeho, **chronologického** charakteru ohľadne všetkých oblastí Kultúry a všetkých oblastí Poznania. Umožňuje vidieť smerovanie priebehu procesov a vzájomne porovnávať čiastkové oblasti *Kultúry ako celku* i oblasti Poznania. Ak má človek *svetonázor* identický s Vesmírom, tak na základe *vnímania – zmyslu pre mieru* mu táto informácia umožňuje odhaliť čiastkové procesy, vnímajúc „chaotický“ prúd faktov a javov cez *svetonázorové „sito“ – subjektívnej ľudskej miery rozpoznávania.*
3. Informácia **faktologického** charakteru: opis čiastkových procesov v ich vzájomných súvislostiach je podstatou informácie tretej priority, ku ktorej patria vierouky religióznych kultov, svetské ideológie, technológie a faktológia *všetkých odvetví* vedy.
4. **Ekonomické** procesy (ako nástroje vplyvu), podriadené čisto informačným prostriedkom vplyvu prostredníctvom financií (peňazí), sú maximálne zovšeobecňujúcim typom informácie ekonomického charakteru.
5. Prostriedky genocídy, postihujúce nielen žijúcich, ale aj následné generácie, ničiace *geneticky podmienený potenciál* osvojenia a rozvoja kultúrneho dedičstva predkov: jadrové zastrašovanie – hrozba použitia; alkoholová, tabaková a ostatná drogová genocída, potravinové prísady, všetko ekologické znečisťovanie, niektoré medikamenty – reálne použitie; „genetické inžinierstvo“ a „biotechnológie“ – potenciálne nebezpečenstvo.
6. Ostatné prostriedky vplyvu, predovšetkým silového, - *zbrane* v tradičnom ponímaní tohto slova, zabíjajúce a kaličiace ľudí, rozbíjajúce a ničiace materiálno-technické objekty civilizácie - hmotné pamätníky kultúry a nositeľov ich ducha.

Hoci jednoznačných rozhraničení medzi prostriedkami vplyvu niet — nakoľko mnohé z nich majú kvality, umožňujúce ich zaradiť k rôznym prioritám — tak ich uvedená *hierarchicky usporiadaná* klasifikácia umožňuje vyčleniť dominujúce faktory vplyvu, ktoré môžu byť použité ako prostriedky riadenia, a ak je to cieľom riadenia, tak aj ako prostriedky potlačenia a zničenia konceptuálne pre riadenie neprípustných javov v živote spoločnosti.

Pri použití tohto súboru vo vnútri jedného sociálneho systému – sú to zovšeobecnené prostriedky jeho riadenia. Ale pri ich použití jedným sociálnym systémom (sociálnou skupinou) voči druhým a pri nekompatibilite koncepcií riadenia v nich sú *zovšeobecnenými zbraňami*, t.j. prostriedkami vedenia

[1]Pozri „Voda mŕtva“ vo vydaní z roku 1998, Časť II a takisto špeciálnu literatúru (vo „Vode mŕtvej“ v Časti II, konkrétne Kapitola 3, alebo v samostatne publikovanej DVTR Kapitola 14 – obe v slovenskom preklade k stiahnutiu na www.leva-net.webnode.cz)*.

vojny, v najvšeobecnejšom ponímaní tohto slova; alebo – prostriedkami podpory samoriadenia v inom sociálnom systéme, pri absencii konceptuálnej nezlučiteľnosti riadenia v oboch systémoch.

Uvedené poradie určuje prioritu menovaných druhov prostriedkov vplyvu na spoločnosť, nakoľko zmena stavu spoločnosti pod vplyvom prostriedkov s vyššou prioritou má omnoho väčšie následky, než pod vplyvom nižších, hoc aj prebieha pomalšie bez „hlučných efektov“. To jest v *dlhodobých* časových intervaloch dejín narastá rýchlosť realizácie od prvej priority smerom k šiestej, avšak nezvratnosť následkov ich použitia, v mnohom určujúca efektívnosť riešenia problémov v živote spoločnosti v zmysle *raz a navždy* — klesá.

Držiac sa tohto uvedeného *svetonázorového štandardu* analyzujeme všetky názory *bez výnimky*, vyslovené v otázkach dejín, relígií, ekonomiky a ďalších, patriacich do *oblasti sociálnych vied.* A z tých istých svetonázorových pozícií budeme viesť aj ďalšie osvetlenie problematiky spätej s dianetikou a Kristom, jak v živote Ruska, tak aj v živote globálnej civilizácie.

3. Dvojité štandardy

Tento krát nebude reč o dvojitých štandardoch v politike, ale o tom, čo sa počiatkom „kompjuterizácie“ stalo rutinou pre veľmi veľa ľudí.

Predpokladajme, že pracujete na počítači, pokúšate sa spustiť nejaký program alebo otvoriť súbor nejakého dokumentu. Presne viete, že program je funkčný, programový alebo dátový súbor sa v systéme nachádza, že nie je chránený heslom a pod. No miesto zvyčajného a prirodzeného otvorenia dokumentu alebo spustenia programu, systém „zamrzne“ a vypíše oznam, že nemôže nájsť súbor alebo jeho jednotlivé súčasti na disku, alebo Vám odmieta prístup, pretože ste neuviedli heslo; alebo Vami nastavené fungovanie systému je sprevádzané nejakými vedľajšími efektmi a pod.

Ak dochádza k takejto veci na Vašom počítači, tak Vy, prirodzene, predpokladáte, že do systému vnikol vírus, že systém je nesprávne nastavený, že v ňom nepracujete len Vy sám, ale niekto ďalší vo Vašej neprítomnosti alebo v skrytosti blokuje Vašu činnosť a skrýva pred Vami pomocou hesiel Vaše vlastné súbory a súčasti systému potrebné pre Vašu činnosť a pod. Pritom si treba uvedomiť aj to, že pre správne fungujúci systém počítača nemá vôbec význam, kedy ste si naposledy prezerali nejakú informáciu z celého toho masívu, ktorý sa nachádza na pevnom disku alebo disketách, či «CD-ROM»: systém zabezpečuje garantovaný prístup k informácii nezávisle od doby posledného prístupu k nej.

Ak máte nejakého známeho, na ktorého si spomeniete raz za dlhý čas, napríklad, aby ste mu zavinšovali k Novému roku alebo k narodeninám, tak tiež považujete za normálne, že máte jeho telefón a adresu zapísanú vo Vašom zápisníku, nakoľko je to informácia, ktorú možno ľahko zabudnúť, a zostala by tak *nedostupná pre spomenutie si na ňu výlučne aktom vôle*. Ak sa zaoberáte ľubovoľnou činnosťou, vyžadujúcou sústavnú komunikáciu s množstvom náhodných ľudí, tak Vaše vrecká a písací stôl oťažievajú od množstva zápisníkov, denníkov, kalendárov a pod., obsahujúcich ich adresy, telefóny «Meno, Priezvisko» a pod. Ak všetok ten papier do zberu náhle zmizne alebo niečo z neho zabudnete pri odchode na služobnú cestu, tak skutočne sa množstvo Vašich kontaktov pretrhne, určité plány sa prekazia... Napriek tomu, že všetka tá informácia, nachádzajúca sa vo Vašich zápisníkoch, spolu s obrazmi tých istých zápisníkov, je aj tak uložená niekde v hlbinách Vašej psychiky, kde nemáte svojvoľný prístup podľa svojho vedomého želania. Ak by ste mali k tejto informácii svojvoľný prístup (aktom vôle), rovnako garantovaný, ako prístup k informácii v dobre fungujúcom operačnom systéme počítača, tak by ste na všetky Vaše zápisníky hľadeli ako na zbytočné bremeno a haraburdie.

Ale ak by sa Váš počítač správal tak, ako *Vy aktuálne spravujete* svoju *pamäť*, tak by ste sa zaoberali chytaním vírusov, nastavovaním systému, zrejme by ste hľadali možnosť vymeniť operačný systém alebo celý počítač za taký, čo funguje spoľahlivo a pod. No vo vzťahu k sebe samému, Vy, obťažkaný množstvom zápisníkov, bez zaváhania vyhlasujete: Ja som PSYCHICKY NORMÁLNY, NEMÁM ŽIADNE PROBLÉMY, na riešenie ktorých by som potreboval niečiu pomoc, môžem žiť ako predtým, ako som žil skôr, a žiť takto aj v budúcnosti.

Príčina takéhoto sebahodnotenia je prostá – žije tak väčšina Vašich známych, známych Vašich známych a celkovo väčšina obyvateľstva planéty. A takáto osobnostná kultúra psychickej činnosti sa považuje za normu. A ak je nejaký človek schopný si svojvoľne spomenúť na každú informáciu, čo prešla jeho piatimi zmyslami (šiesty zatiaľ necháme stranou), tak v spoločnosti „normálnych“ ľudí je vnímaný ako nenormálny – výnimočný fenomén.

Ale veď okrem pamäte sú človeku dané aj *zmysly*, ktorých vnímavosť voči tokom pre nich špecifickej informácie tak isto nemáte pod kontrolou. Je to podobné tomu, ako keď Váš počítač nezávisle od Vás náhle vstupuje na internet a zobrazuje na displeji informáciu, o ktorej ste nevedeli; alebo, keď sa Vy pokúšate prečítať informáciu z diskety alebo «CD-ROM»-u, a dostávate informáciu «súbor nenájdený», «chyba čítania» alebo niečo podobné.

A okrem toho tu máme ešte *intelekt*, ktorý pravidelne dáva výsledok «2×2= **s presnosťou** od 3 do 5». Ak «2×2≠4» je chápané ako aritmetický výraz a subjekt trvá vyložene na tomto výsledku, tak zrejme usúdite, že žartuje, alebo ohlúpol od prebytku emócií a voľného času; alebo dokonca usúdite, že je *skutočný psychopat,* ktorého treba poslať na vyšetrenie k špecialistom. Ale ak «2×2≠4» nie je výrazom z oblasti bežnej aritmetiky, ale je to Váš vlastný názor ohľadom nejakej otázky úplne

vzdialenej od aritmetiky, tak potom ako? Tým skôr, ak intenzívne oponujete názorom tých, ktorí sú presvedčení, že aj táto oblasť poznania má svoje «2×2=4», no určite nie «2×2= **s presnosťou** od 3 do 5», ako to vyhlasujete Vy i VÄČŠINA jedincov v spoločnosti? a čo robiť, ak sa Vám pritom podarilo „oblažiť" spoločnosť tým, že ste sa stali profesionálnym psychiatrom s veľkou autoritou?

Ale okrem *pamäte, zmyslov a intelektu* má psychika človeka ešte ďalšie komponenty, ktorých hierarchickosť usporiadania a rozvitosť vzájomných väzieb medzi sebou tiež umožňuje položiť otázku: čo je normou duševného zdravia pre človeka, a čo je odchýlkou od tejto normy? A kedy dosahujú odchýlky tú hranicu, za ktorou už človek psychicky prestáva byť človekom, hoci si navonok zachováva očividne ľudský výzor?

To jest problém nepochybne existuje a existuje nejedno storočie. A historicky sformovaná psychiatria sa od historicky sformovanej traumatológie odlišuje tým, že väčšina traumatológov nebude tvrdiť, že človek s dvomi zdravými nohami potrebuje ich pomoc len preto, že *sa mu v detstve prisnil sen o tom, že spadol pod vlak a zostala mu len jedna noha.* No spoločné blúznenie psychopata a **diplomovaného** psychoanalytika o udalostiach, ktoré sa akoby stali v reálnom detstve pacienta, sa môže stať v USA dostatočným dôvodom na to, aby poslali za mreže tretiu osobu za priestupky, ktoré v reálnom živote nespáchala.

Toto je možné preto, lebo historicky sformovaná psychiatria sa od prevažnej väčšiny odvetví poznania a praktickej činnosti odlišuje tým, že nemá objektívne kritéria psychických noriem a spoľahlivé metódy odhalenia odchýlok od nich.

Táto jej „osobitosť" sa prejavuje najmä v tom, že každý kto nájde u známych alebo v knižnici hrubú bibliu s názvom „Klinická psychiatria" a prečíta si ju od začiatku po koniec nakoniec zistí, že on sám osobne má príznaky všetkých mánií a bláznovstiev, známych tej psychiatrickej škole, ku ktorej patria autori biblie: ako mu raz bolo nepríjemne byť v uzavretej miestnosti (diagnóza - klaustrofóbia); ako veľmi chcel mať knihu a ukradol ju priateľovi (diagnóza - kleptománia); strach z tmy, obavy z výšok, niekto sa «divne» pozrel a pod. Ak teda takéto spomienky (ktorými tak či onak disponuje každý) začne ešte stimulovať a komentovať profesionálny psychiater, tak mu v podstate nič nebráni zdokumentovať za prítomnosti kolegov všetky odpovede na tematicky zvolené otázky a *…o jedného pacienta, zapísaného v evidencii alebo umiestneného v klinike, je viac.*

Približne na takejto procedúre — výberu z pamäte špecifických situácií, zodpovedajúcich vopred vybranej diagnóze — sa zakladajú mnohé zneužitia psychiatrie.

No na druhej strane sú známe aj zďaleka nie ojedinelé prípady, keď ľudia, v snahe vyhnúť sa súdnemu vyšetrovaniu alebo výkonu trestu, úspešne simulovali bláznovstvo a profesionálni psychiatri ich nedokázali odhaliť: najznámejšou takouto osobou v Rusku je Ter-Petrosian (Kamo) — jeden z činiteľov RSDRS (Ruská sociálno-demokratická robotnícka strana)*, odsúdený v Rusku na rozsudok smrti pre účasť v rade ozbrojených excesov so štátnosťou Ruského impéria a uznaný za blázna mnohými konzíliami jak v nezainteresovanej Európe, tak aj v Rusku zainteresovanom na vykonaní rozsudku.

Z celého množstva odvetví ľudskej činnosti je toto možné asi len v psychiatrii, v dôsledku čoho je problém *objektívnej psychickej normy* pre človeka a štatistiky odchýlok od tejto normy — aktuálnym v spoločnosti už veľa storočí.

> No ak máme u ľudí použiť rovnaké kritéria *normálnej psychickej činnosti*, aké ľudia sami používajú pri hodnotení nimi vytvorených systémov spracovania informácií, tak výsledok bude ešte žalostnejší: *spoločnosť ako celok i väčšina ľudí v nej nie sú psychicky normálni, a efektívna psychiatria v spoločnosti rozvinutá nie je.*

Napriek tejto realite, všetko čo nespadá do kánonov oficiálnej, no zďaleka nie vždy funkčnej psychiatrie, sa nazýva: šarlatánstvo, satanizmus, zombírovanie, potláčanie osobnosti, vytvorenie kontroly nad osobnosťou a pod. Napriek tomu, že oficiálna legitímna psychiatria *vie v podstate len izolovať psychopata po tom, čo už niečo navystrájal alebo sa jeho bláznovstvo začalo prejavovať navonok, avšak nevie zavčasu odhaliť budúceho psychopata a pomôcť mu nestať sa psychopatom, tým že odhalí a zlikviduje príčiny porúch jeho psychiky v spracovaní informácií, ktoré prichádzajú z pamäte alebo zmyslových orgánov.*

Satanizmus, šarlatánstvo, zombírovanie, potláčanie osobnosti jednotlivcov i spoločenstiev hrozbami, násilím a inak, v živote ľudstva jestvujú. Avšak akonáhle niekto získa zručnosť efektívneho

určenia normy psychického zdravia, efektívneho odhalenia existujúcich i potenciálnych odchýlok od normy a ich príčin, má schopnosti poskytnúť pomoc s cieľom rýchlej obnovy psychického zdravia; začne učiť psychickému zdraviu a poskytnutiu pomoci pri jeho získavaní okoliu — tak prvými sa proti nemu spolčia diplomovaní psychiatri, funkcionári štátnych štruktúr i „spasitelia duší“ množstva náboženských kultov, ktorým takáto kultúra získania a podpory duševného zdravia jednoducho berie „chlieb ich každodenný“ i možnosť parazitovať na nešťastí a nerestiach spoločnosti, ktoré oni sami nevedia vykoreniť, *hoci, na základe svojho sociálneho statusu sú povinný to vedieť* .

V našom konkrétnom prípade toto všetko vedie k otázke, či je dianetika «vedou duševného zdravia», ako sa to píše na obálke ruského vydania knihy L. Rona Hubbarda „Dianetika“, alebo nie je? A ak predsa len je vedou duševného zdravia, je v tomto bezchybná? Ak nie je bezchybná, tak v čom sú jej chyby a škodlivosť? Ak je klamlivým výmyslom, tak ako vypestovať v spoločnosti vedu a kultúru, ktoré zabezpečia skutočné duševné zdravie jednotlivcov i celej spoločnosti?

4. Zbožnosť[1], farizejstvo, povera – tri odlišnosti![2]

Predsa len, z nášho pohľadu, s otázkami ako — čo je to *dianetika* a *scientológia* — sa nebolo treba obracať na pravoslávneho hierarchu, výňatkami z diskusie ktorými sme začali túto prácu. Nebolo potrebné sa na neho obracať s takýmito otázkami jednoducho preto, lebo on sa neustále zaoberá rozširovaním a podporou iného *totalitného kultu,* kvôli čomu nemá obsahovú predstavu o predmete rozhovoru.

A navyše, ak k jeho výrokom v diskusii pristupujeme s rovnakými kritériami normálnosti, aké ľudia používajú pri hodnotení nimi vytvorených technických prostriedkov spracovania informácií, tak si musíme vybrať jednu z dvoch možností:

- buď pravoslávny hierarcha sám potrebuje psychiatrickú pomoc;
- alebo si *definitívne* vybral satanizmus a už mu nič nepomôže.

Niekto môže vnímať tieto tvrdenia ako typické rúhanie sa – hrešenie, ktorého sa nevedia zdržať mnohí predstavitelia domácej „inteligencie“ v polemike s ich odporcami. Ale **my predsa nepolemizujeme, ale navrhujeme pozrieť sa na podstatu veci.**

Hovoriac o pravosláví, otec Alexij si buď naozaj nepamätá všetko, alebo je intelektuálne postihnutý, kvôli čomu nechápe zmysel toho, čo je priamo napísané v Písme, ktoré je jeho cirkvou uznávané ako „Sväté“. V lepšom prípade je neznalo naivný, a v horšom prípade otvorene pokrytecký a vierolomný. Ako poznamenal K. Prutkov, «Miluj blížneho, no nedaj sa ním oklamať», a preto nebuď obeťou *sebaklamu ponúkajúcej sa pseudomožnosti žiť podľa cudzieho rozumu – vrátane rozumu* ***disciplinovanej*** *pravoslávnej hierarchie.*

Všetko nasledujúce je určené tým, ktorým sa nelení a *nemajú strach* nahliadnuť do Biblie, vydanej s požehnaním patriarchu Moskovského a celej Rusi; do kníh L.R. Hubbarda „Dianetika“, „Scientológia“ a inej literatúry scientológov; do Koránu[3]; spomenúť si na historické mýty, ktorým ich učili v škole a ktoré si sami prečítali v populárno-vedeckej i odbornej literatúre. A následne sami podľa svedomia porozmýšľať o tom, čo je pravdou. Predovšetkým PRAVDA-ISTINA JE VŽDY KONKRÉTNA, a nie *všeobecne neurčitá.*

A pravda je to, že zo satanizmu a antikresťanstva obviňuje L.R. Hubbarda predstaviteľ cirkvi,

- ktorej celý symbol viery je výmyslom otcov-zakladateľov kultu, výklad ich vlastnými slovami toho, čo je opísané v nimi scenzurovanom kánone Nového Zákona. *Do symbolu viery nie je nimi pripustené ani jediné slovo samotného Krista, dokonca ani z tých, ktoré sa zachovali v texte historicky sformovaného Nového Zákona*.
- *z ktorej „svätého“ písma je text zápisu Zvestovania Zhora, daného skrze Ježiša Krista, zlomyseľne vylúčený a nahradený štyrmi biografickými informáciami o živote a činnosti Ježiša medzi ľuďmi,* ktoré predchádzajú (takisto vybraným a scenzurovaným) ponaučeniam apoštolov.
- ktorá nástojčivo trvá na „svätosti“ a „božskom pôvode“ doktríny vybudovania globálneho rasového „elitárno“-otrokárskeho štátu.

---

[1] V r.j. „Благочестие“ (BlagoČestie), hoci sa toto slovo zvykne prekladať ako zbožnosť, religiozita, no v skutočnosti je to len jeden z významových odtieňov tohto slova. „Zbožnosť“ má svoj vlastný ekvivalent v r.j. „набожность“ (Nabožnosť), ale „blagočestie“, ktoré sa skladá zo slov dobro+česť, naznačuje že ide o význam „ctiť si dobro“, a je blízke slovu „pravednosť“, čo znamená „žiť v súlade s pravdou“ (nielen „spravodlivosť“, či „svätosť“, ako býva prekladané). – pozn. prekl.

[2] K. Prutkov „Plody premýšľania. Myšlienky a aforizmy“, 157.

[3] Ruskojazyčnému čitateľovi je dnes Korán dostupný v prekladoch G.S. Sablukova *(druhá polovica XIX. storočia)*, I.J. Kračkovského *(prvá polovica XX. storočia)*, M.-N.O.Osmanova, V.Porochovej *(dva posledné boli publikované v 90-tych rokoch XX. storočia.)*, z ktorých každý má svoje zvláštnosti, ktorých porovnávacie študovanie pomáha lepšie pochopiť i prekladateľov, i ten text, ktorého zmysel sa každý z nich snažil priniesť čitateľovi, neovládajúcemu arabský jazyk.
*(Pre slovenského čitateľa je k dispozícii preklad Koránu od Abdulwahaba Al Sbenatyho zo začiatku XXI. storočia. Ten je doplnený o vysvetlivky a výklady, odrážajúce chápanie zmyslu pôvodných textov prekladateľom, a preto nech sa k nim čitateľ stavia triezvo a posudzuje zmysel textov Súr/Kapitol vlastným rozumom.)**

Na rozdiel od otca Alexija, my nezostaneme len pri holých slovách v našom **obviňujúcom závere** (či diagnóze[1]) o tisícročnej činnosti *biblickej totalitnej sekty* nazývanej «Ruskou pravoslávnou cirkvou» *(bez akéhokoľvek k tomu opodstatnenia v ich činnosti)* na NAŠEJ pôde (no nie ich Vlasti).

Nicejský Symbol viery[2]:

1. Verím v jediného Boha Otca, Všedržiteľa, Stvoriteľa neba i zeme, viditeľného všetkými i neviditeľného.
2. I v jediného Pána Ježiša Krista, Syna Božieho, Jednorodeného, zrodeného z Otca pred všetkými vekmi; Svetlo zo Svetla, pravého Boha z Boha pravého, zrodeného, nie stvoreného, jednej podstaty s Otcom, skrze Neho všetko existuje.
3. Pre nás ľudí a pre našu spásu zostúpil z nebies a stelesnil sa z Ducha Svätého a Márie Panny, a stal sa človekom.
4. Bol ukrižovaný za nás za Pontského Piláta, trpel, a bol pochovaný.
5. A vstal z mŕtvych tretieho dňa podľa Písma.
6. A vystúpil na nebesia, a sedí po pravici Otca.
7. A zasa príde v sláve súdiť živých i mŕtvych, Jeho Kráľovstvu nebude konca.
8. I v Ducha Svätého, Pána, Oživujúceho, vychádzajúceho z Otca, a klaniame sa Mu a slávime Ho rovnako ako Otca i Syna, On hovoril skrze prorokov.
9. V jedinú Svätú, Súbornú a Apoštolskú Cirkev.
10. Vyznávam jeden krst na zabudnutie hriechov.
11. Očakávam vzkriesenie mŕtvych,
12. a život budúceho veku.

Amiň.

Ani jediné slovo Krista. «Amiň», stojace na konci symbolu viery, to nie je podpis, ale niečo zmyslovo blízke nasledujúcemu: «Ami-iň! Teba voláme!». Je to tak, lebo «Amiň» — to je ozajstné meno pána, ktorému sa v skutočnosti klania pravoslávna cirkev, no nie je to meno Kristovo – Ježiš – ktorého cirkev nahlas nazýva svojím Pánom. O tom, že Amiň je skutočne pánom tých, ktorí dali kresťanom symbol viery, sa môže presvedčiť každý, ak nahliadne do Zjavenia Jána (Apokalypsa): «A Anjelovi Laodicejskej cirkvi napíš: tak hovorí Amiň, svedok verný i pravdivý, počiatok stvorenia Božieho.» — kap. 3:14.

Amiň, Amen alebo Omen[3] (latinsky), A.Meň, Amun, Amon sú variácie jedného a toho istého mena boha Slnka, ktorému sa klaňali starovekí Egypťania. Dokonca, ak je aj pravdou to, že Amiň je «svedok verný a pravdivý, počiatok stvorenia Božieho», tak stále ešte nie je Bohom Najvyšším, a ani Ježiš Kristus, ktorý prišiel pod svojím menom, a nie pod pseudonymom.

Kristus neučil tomu, čo učia „svätí“ otcovia-zakladatelia cirkví, súčasní hierarchovia, ale niečomu celkom inému. Keď niektorí biblisti vyslovujú myšlienky o existencii v minulosti nejakého „protoevanjelia“, dnes strateného, no ležiaceho v základoch textov novozákonných evanjelistov, tak treba priznať, že jediným «protoevanjeliom» je živé Slovo samotného Krista – Evanjelium Krista, Dobrá zvesť Krista celému Svetu. Ona je ROZTRÚSENÁ v úryvkoch po celom texte kánonu Nového Zákona, ktorý je iba výtvorom učeníkov Krista (no nie samotného Krista – ten ich nepísal)* a ich nasledovníkov, vyjadrujúcim ich **svojské** chápanie toho, čo ONI VIDELI, POČULI a POCHOPILI.

Historicky sformovaný Nový Zákon nie je Dobrou zvesťou Krista v jej počiatočne čistom a pravdivom obraze, ale druhotné učenie, majúce vlastnosti ECHA; okrem toho, to nie je

[1]Nech otcovia-hierarchovia sami odpovedia na otázku, ako s nimi nakladať v budúcnosti: ako so **zločincami**, alebo ako s *duševne chorými?*

[2]Uvedený Symbol viery je prekladom staroruského textu, verzia je foneticky veľmi blízka Cirkevnoslovanskému zneniu. V našich krajinách je známe ako Nicejsko-carihradské vyznanie viery s trocha pozmenenou štylistikou, ale rovnakým zmyslom (Hoci uvádza že Duch vychádza i zo Syna). Rôzne verzie si možno porovnať napríklad tu: https://sk.wikipedia.org/wiki/Nicejsko-carihradsk%C3%A9_vyznanie_viery – pozn. prekl.

[3]«Omen» - latinsky «S Bohom». «A» alebo «O» - variácie výslovnosti a prepisu.

slobodné horské echo, ale scenzurované echo, o cenzúre ktorého sa jeho čitatelia zamýšľajú veľmi zriedkavo.

A ak začneme (uvedomujúc si to) čítanie Nového Zákona z jeho kľúčových, no zďaleka nie prvých slov v texte – *Dobrá zvesť, dobro-zvestuje-sa*[1] – stále v ňom prítomných, budujúc od nich zmysel Evanjelia Krista, tak čitateľ získa Učenie, úplne odlišné od bežne známych cirkevných ponaučení i nicejského symbolu viery. My sme získali takéto:

«Od tohto času Kráľovstvo Božie dobro-zvestuje-sa a každý doň (vlastným) úsilím vchádza (Lukáš, 16:16). *Hľadajte predovšetkým Kráľovstvo Božie i Pravdy Jeho, a toto všetko* (z kontextu: pozemské dobrodenia pre všetkých ľudí) *sa vám pridá* (Matúš, 6:33). *Lebo hovorím vám, ak vaša spravodlivosť neprevýši spravodlivosť zákonníkov a farizejov, tak nevojdete do Kráľovstva Nebeského* (Matúš, 5:20).

Hospodin Boh náš je Pánom jediným (Marek, 12:29). *Miluj Hospodina Boha tvojho celým svojím srdcom i celou svojou dušou, i celou svojou mysľou: toto je prvé a najväčšie prikázanie; druhé je mu podobné: miluj blížneho svojho, ako seba samého* (Matúš, 22:37, 38). *Nie každý, kto Mi hovorí „Pane! Pane!" vojde do Kráľovstva Nebeského, ale ten, kto plní vôľu Môjho Otca Nebeského* (Matúš, 7:21). *Proste, a bude vám dané; hľadajte a nájdete; klopte a otvoria vám; lebo každý prosiaci dostáva, hľadajúci nachádza a klopúcemu otvoria (...) A tak, ak vy, hoc boli zlé (deti), viete dávať dobré veci vašim deťom, tým viac dá Nebeský Otec Ducha Svätého tým, čo Ho prosia* (Lukáš, 11:9, 10, 13). *A keď príde On, Duch pravdy, naučí vás každej pravde...* (Ján, 16:13)

Majte vieru Božiu, lebo pravdivo hovorím vám, ak niekto povie tejto hore: zdvihni sa a vrhni sa do mora, a nezapochybuje v svojom srdci, ale uverí, že sa stane podľa jeho slov – bude mať, čokoľvek povie. Preto hovorím vám: všetko, o čokoľvek budete prosiť v modlitbe, verte, že dostanete, – a budete mať. (Marek, 11:23, 24). *A modlite sa takto:*

"Otče náš, ktorý si na nebesiach! Nech sa svätí meno Tvoje; nech príde Kráľovstvo Tvoje; nech je vôľa Tvoja aj na zemi, ako je na nebi; chlieb náš nevyhnutný daj nám na tento deň; a odpusť nám naše dlhy, ako aj my odpúšťame svojim dlžníkom; a neuveď nás do pokušenia, ale zbav nás zlého. Lebo Tvoje je Kráľovstvo i moc, i sláva na veky!" (Matúš, 6:9 - 13). Kráľovstvo Božie nepríde vo viditeľnej podobe (...) lebo, hľa, Kráľovstvo Božie je vo vašom vnútri (Lukáš, 17:20, 21).*»*

Toto sa mohlo stať symbolom viery každej Kristovej cirkvi, ale prostredníctvom Krista dané Učenie bolo nevhodné pozemským pohlavárom a pred nimi sa skláňajúcim cirkevným pohlavárom. Preto je v pseudokresťanských cirkvách iný symbol viery, v ktorom niet ani slovo z toho, čo povedal Kristus. Inými slovami, historicky sformované kresťanstvo zvíťazilo nie vďaka tomu, že naplnilo Kristove prikázania, ale vďaka tomu, že ich zavrhlo.

Odstránenie reči samotného Krista zo symbolu viery nemôže nemať religiózne a vnútrospoločenské následky pre spoločenstvá, ktorých duchovná i všetka ostatná kultúra vyrástla z nicejskej dogmatiky.

Symbol viery, hoc aj existuje v jednej a tej istej cirkvi spoločne s kánonom Novozákonných písiem, ktoré priamo neodmietajú Dobrú Zvesť Kristovu, no napriek tomu nie je celkom neškodný, ako sa to mnohým zdá. Evanjelia a písma apoštolov sa počas cirkevných bohoslužieb čítajú v malých rozkúskovaných fragmentoch (rádovo 10 - 15 veršov), ale nie po jednotlivých kapitolách (aspoň keby); čítajú sa pomiešane počas celého cirkevného roku (viď. v pravoslávnej synodálnej Biblii kalendárny register evanjeliových a apoštolských čítaní). Je to podobné tomu, ako keby z mnohodielneho filmového seriálu vysielali nie všetky diely, a dokonca ešte pozmenili pri vysielaní ich poradie: je samozrejmé, že „dej" takéhoto „filmu" sa bude odlišovať od pôvodného scenára. Toto špecifikum zoradenia cirkevných bohoslužieb vytvára podmienky, v ktorých farník, stretávajúci sa v cirkevných bohoslužbách s úryvkami písiem apoštolov, musí sám obnovovať úplnosť a celistvosť Kristovho evanjelia, Jeho Dobrej Zvesti, roztrúsenej po všetkých bohoslužbách v ich ročnom cykle.

A samotnou cirkevnou hierarchiou je nútený to robiť nie v chráme, nie v cirkvi spoluveriacich a *rovnako mysliacich*, ale vo „svetskom" zhone. No v davo-„elitárnom" spoločenstve u prevládajúcej väčšiny farníkov, zaujatých prácou od rána do večera, jednoducho niet času striasť zo seba záťaž

[1]Sloveso – doslovný preklad ruského slovesa „благовествуется" (BlagoVestvujetSja). – pozn. prekl.

svetského zhonu a porozmýšľať nad tým, akou bola prvotná Dobrá Zvesť povedaná ústami samotného Krista, aby obnovil jej zmysel v celej jej úplnosti a celistvosti — a získal tak znova stratenú jednotu emočného a významového zladenia svojej psychiky *a na tomto základe obnovil lad Života na Zemi.*

Práve toto je pre človeka *životne* dôležité. A v Rusku už tisíc rokov k tomuto zakrýva cestu pred prostým človekom — totalitná biblická sekta, nazývaná Ruská Pravoslávna Cirkev, a takisto aj jej *aktívni* prázdnosvätci, takí ako otec Alexij, ktorý vystúpil v „Ekonomických novinách", i popredný hierarcha Alexij II.[1]

Takisto je nesporné aj to, že "svätí" otcovia-zakladatelia cirkví po nanebovstúpení Krista nepripustili do kánonu Nového zákona zápis pravdivého Učenia, skrze Neho Zhora daného. Apokryf (apokryf: *tajný* v preklade), kedysi cirkvou utajovaný pred ovečkami, neskôr ňou zabudnutý, pre vymretie hierarchov pri zmene pokolení, — sa priamo nazýva **«Evanjelium Sveta Ježiša Krista od učeníka Jána»**[2]. My ho citujeme z publikácie vydavateľstva „Tovariščestvo" (Rostov na Done, 1991, na základe starovekých textov, aramejského a staroslovanského, preložené z francúzštiny); názov druhého ruského vydania *„Evanjelium Sveta od essejov"* (Moskva, „Sattva", 1995) [3]. Staroslovanský text – preklad z aramejského – vyvezený z Kyjevskej Rusi do Európy, orientačne v období nájazdov Batuchána, sa ochraňoval (do vojny v rokoch 1939 — 45, maximálne) v Kráľovskej knižnici Habsburgov, ako vlastníctvo Vlády Rakúska. Aramejský text je chránený vo Vatikánskej knižnici. Na ich základe dr. Edmond Bordeaux Székely vydal anglický preklad[4], z ktorého dr. Edmond Bertholet (Univerzita Lausanne) urobil preklad do francúzštiny[5], a z tohto prekladu bol urobený preklad do ruštiny, vydaný „Tovariščestvom". Teraz uvedieme jeden svetonázorovo najvýznamnejší fragment Učenia Krista, utajeného otcami-zakladateľmi cirkví:

«Vtedy si Ježiš sadol uprostred nich a povedal: Pravdivo vám poviem: nikto nemôže byť šťastným, ak nenasleduje Zákon. Ale iní Mu odvetili: My nasledujeme zákony Mojžiša: to on nám dal zákon taký, ako je napísaný vo Svätom Písme.

A Ježiš im odpovedal: Nehľadajte Zákon vo vašom písme. Lebo Zákon – to je Život, a v písme je mŕtvo. Pravdivo hovorím vám: Mojžiš nezískaval svoje zákony od Boha napísané, ale zo Živého Slova.

Zákon – to je Slovo Života, odovzdané živým prorokom pre živých ľudí. Vo všetkom čo existuje je zapísaný Zákon. Nájdete ho v tráve, v strome, v rieke, v horách, vo vtákoch, v nebi, v rybách, v jazerách i moriach, no predovšetkým ho hľadajte v sebe samých.

Lebo pravdivo hovorím vám: Všetko jestvujúce v čom je život, je bližšie k Bohu, než písma zbavené života. Boh vytvoril život a všetko jestvujúce takým, že sú Slovom večného života, a slúžia človeku ako Učenie o Zákonoch skutočného Boha. Boh napísal Svoje Zákony nie na stránkach kníh, ale vo vašom srdci a vo vašom duchu.

Ony sa prejavujú vo vašom dychu, vo vašej krvi, vo vašich kostiach, vo vašej koži, vo vašich vnútornostiach, vo vašich očiach, vo vašich ušiach a v ľubovoľnej najbezvýznamnejšej časti vášho tela.

---

[1] To isté sa týka aj všetkých ostatných veľkých „kresťanských" cirkví aj s celou ich hierarchiou v celom svete, ktorých hlavnou snahou a cieľom nie je obnovenie Harmónie na Zemi v súlade s Dobrou Zvesťou Ježiša Krista, ale rozširovanie a udržiavanie totalitnej moci a vplyvu vo svetskej sfére. Celá ich „zbožnosť" a skrývanie sa za Kristov kríž je len pláštikom na prikrytie ich skutočných záujmov pred pasenými ovečkami a zvyškom obyvateľstva Zeme. V kontexte udalostí vojen posledných rokov na Blízkom východe a barbarského ISIL-ovského ničenia pamiatok starovekých civilizácií a pogromov na pôvodné kresťanské komunity v danom regióne *(o ktorých sa vyjadril v závere roka 2015, po príchode sýrskych kresťanov na Slovensko po oboznámení sa z ich vierou, slovenský katolícky kňaz, že ich viera – kresťanstvo je v mnohom odlišné nášmu (ozaj nášmu?))* je nanajvýš aktuálna otázka, čo také skrývajú tieto pamiatky a nositeľmi akého učenia sú tamojšie kresťanské komunity, že sú rukami ISIL-u ničené/í, a prečo sú v takom obmedzenom množstve tamojší kresťania prijímaní do Európy, najmä tej Západnej. Kto sa čoho bojí, Kto sa nimi cíti ohrozený? - dopl. prekl.

[2] To nie je jediné staroveké Evanjelium (Dobrá Zvesť), ku ktorému bol ukrytý prístup pre prostých ľudí úsilím hierarchií pseudokresťanských cirkví.

[3] Na stiahnutie v ruskom jazyku, napríklad tu:
http://royallib.com/book/shekli_edmond/evangelie_mira_ot_esseev.html - pozn. prekl.

[4] Prvé vydanie v angličtine sa volalo "The gospel of peace of Jesus Christ by the disciple John", druhé rozšírené "The Essene Gospel of John".

[5] Francúzske vydanie sa volalo "Evangile de la paix de jesus christ par le disciple jean".

Ony sú prítomné vo vzduchu, vo vode, v zemi, v rastlinách, v lúčoch slnka, v hlbinách i výšinách. Všetky sú obrátené k vám, aby ste mohli pochopiť Slovo i Vôľu živého Boha. Nanešťastie ste si zakryli oči, aby ste nič nevideli, a zapchali ste si uši, aby ste nič nepočuli. Pravdivo hovorím vám: Písmo je dielom rúk človeka, zatiaľ čo život a všetky jeho stelesnenia sú dielom Božím. Prečo nepočúvate Slová Boha, zapísane v Jeho výtvoroch? A prečo študujete písma, ktorých písmena sú mŕtve, súc dielom ľudských rúk?

— Ako môžeme čítať Zákony Božie, ak nie sú v Písmach? Kde sú napísané? Prečítaj nám ich Ty, tam, kde ich vidíš, lebo mi nepoznáme iné písma, okrem tých, čo sme zdedili od našich predkov. Objasni nám Zákony, o ktorých Ty hovoríš, že sa môžeme vyliečiť a polepšiť, ak ich začujeme.

Ježiš im povedal: Vy nemôžete chápať Slová života, pretože prebývate v smrti. Temnota zakrýva vaše oči, a vaše uši sú hluché. Aj tak vám hovorím: Netreba upierať svoj zrak na písmo, ktorého písmena sú mŕtve, ak svojim konaním odmietate Toho, Kto vám dal písma. Pravdivo hovorím vám: V dielach vašich niet ani Boha, ani Zákonov Jeho; nie sú ani v obžerstve, ani pijanstve vašom, ani v obraze života vášho, ktorý utrácate v prebytku a rozkoši; a ešte menej – v hľadaní bohatstva, a predovšetkým v nenávisti k svojim nepriateľom. To všetko je veľmi ďaleko od skutočného Boha a anjelov Jeho. To všetko ale vedie ku kráľovstvu temnoty a vládcovi všetkého zla. Bo všetky tieto chtíče nosíte v sebe; a preto Slovo Božie a Jeho Moc nemôžu do vás vojsť, kvôli tomu, že živíte v sebe mnoho zlých myšlienok, a tiež ohavnosti hniezdia vo vašom tele i vašom vedomí. Ak chcete, aby Slovo Živého Boha i Jeho Moc mohli do vás preniknúť, nepoškvrňujte ani vaše telo, ani vaše vedomie, lebo telo je Chrámom Ducha a Duch je Chrámom Boha. Preto musíte očistiť tento Chrám, aby sa Vládca Chrámu mohol v ňom usídliť a zaujať miesto, dôstojné Jeho. Aby ste sa vyhli všetkým pokušeniam svojho tela i vedomia, ktoré pochádzajú od Satana, uchýľte sa pod klenbu Neba Pánovho.

<...>

I inou múdrosťou (v kontexte Dobrej zvesti – odlišnej od múdrosti člena davu-konzumenta) sú naplnené Slová i Zákony Otca Nebeského i Matky-Zeme, než slová a vôľa všetkých otcov vašich po krvi i všetkých materí vašich po tele. A nekonečne väčšie bude dedičstvo Otca vášho Nebeského i Matky-Zeme: Kráľovstvo Života, jak pozemského, tak i nebeského: dedičstvo, uprednostnené pred všetkým tým, čo vám môžu zanechať vaši otcovia po krvi i vaše matky po tele.

Skutoční vaši bratia sú tí, ktorí uskutočňujú Vôľu Otca Nebeského i Matky-Zeme, a nie pokrvní bratia. Pravdivo hovorím vám: Vaši ozajstní bratia podľa Vôle Otca Nebeského a Matky Zeme si vás zamilujú tisíckrát viac, než pokrvní bratia. Lebo od čias Kaina a Ábela, od čias čo pokrvní bratia porušili Vôľu Boha, niet viac ozajstného pokrvného bratstva. A bratia sa správajú k svojim bratom ako k cudzím ľuďom. Preto hovorím vám: Milujte svojich ozajstných bratov, Vôľou Božou tisíckrát viac než svojich pokrvných bratov.

Lebo váš Otec Nebeský je Ľúbosť!
Lebo vaša Mať Zem je Ľúbosť!
Lebo syn človeka je Ľúbosť!

A vďaka Ľúbosti, Nebeský Otec, Mať-Zem i Syn Človeka sú jednotní. Lebo duch Syna Človeka pochádza z Ducha Otca Nebeského a Tela Matky-Zeme. Preto buďte dokonalí, ako Duch Otca Nebeského a Telo Matky-Zeme.

Ľúbte Otca vášho Nebeského, ako On ľúbi vášho Ducha. Ľúbte takisto vašu Mať-Zem, ako ona ľúbi vaše telo. Ľúbte ozajstných bratov vašich, ako váš Otec Nebeský i vaša Mať-Zem ľúbia ich. A vtedy váš Otec Nebeský dá vám Svojho Svätého Ducha a vaša Mať-Zem – svoje Sväté Telo. A vtedy synovia človeka, ako ozajstní bratia, budú ľúbiť jeden druhého takou Ľúbosťou, akú im daruje ich Otec Nebeský a Mať-Zem: a vtedy oni začnú byť jeden pre druhého ozajstnými utešiteľmi. A len vtedy zmiznú všetky biedy a všetok smútok, a začne na Zemi panovať ľúbosť a radosť. A vtedy začne byť Zem podobná Nebesiam a príde Kráľovstvo Božie. A Syn Človeka príde vo všetkej Sláve Svojej, aby si osvojil Svoje dedičstvo – Kráľovstvo Božie.

Lebo Synovia Človeka žijú v Otcovi Nebeskom i Matke-Zemi, a Nebeský Otec i Mať-Zem žijú v nich.

A vtedy spolu s Kráľovstvom Božím príde koniec časom. Lebo Ľúbosť Otca Nebeského dá všetkým večný život v Kráľovstve Božom, lebo Ľúbosť je večná. Ľúbosť je silnejšia než smrť.»

A ďalej cirkvou utajená Dobrá zvesť Ježiša Krista opakuje v trocha inej podobe apoštolom Pavlom vysvetlené napomenutie o Ľúbosti (Prvý list Korinťanom, kap. 13):

«A hoci hovorím jazykom ľudí a anjelov, ak niet u mňa Ľúbosti, tak sa podobám zvuku, vydávanému kovom zvonov alebo rinčiacich činelov. A hoci predpovedám budúcnosť a poznám všetky tajomstvá i všetku múdrosť, mám silnú vieru, podobnú búrke, dvíhajúcej hory, ak niet Ľúbosti u mňa - som nikto.

A dokonca, aj ak rozdám všetko moje bohatstvo biednym, aby som ich nakŕmil, a dám svetlo, ktoré som dostal od Otca Môjho, ak niet Ľúbosti vo mne, nebudem mať ani dobro, ani múdrosť.

Ľúbosť je trpezlivá, Ľúbosť je nežná, Ľúbosť nie je závistlivá. Ona nerobí zlo, neraduje sa nespravodlivosti, ale svoju radosť nachádza v spravodlivosti.

Ľúbosť vysvetľuje všetko, verí všetkému, Ľúbosť má vždy nádej, Ľúbosť prekoná všetko, nikdy neustávajúc: čo sa týka jazykov — ony zmiznú, čo sa týka poznania — ono bude prekonané.

A teraz disponujeme len kúskami omylov a pravdy, no príde plnosť dokonalosti a všetko neúplné sa zotrie[1]*.*

Keď dieťa bolo dieťaťom, rozprávalo ako dieťa, no keď dospeje, rozlúči sa so svojimi detskými pohľadmi.

Tak veru, teraz všetko vidíme cez temné sklo a pomocou pochybných právd. Naše poznanie je dnes nesúvislé, ale keď predstúpime pred Tvár Božiu, nebudeme vedieť viac útržkovite, ale spoznáme všetko, poznajúc Jeho učenie. A teraz existuje Viera, Nádej, Ľúbosť, no najväčšou z nich troch je Ľúbosť.

A teraz vďaka prítomnosti Ducha Svätého nášho Nebeského Otca, hovorím s vami jazykom Života Boha Živého. A niet uprostred vás ešte nikoho, kto by dokázal pochopiť všetko, čo vám hovorím. A tí, ktorí vám vysvetľujú písma, hovoria s vami mŕtvym jazykom ľudí, hľadajúcich pomocou ľudí svoje choré a smrteľné telá.»

Pre úplnosť dojmu z povedaného, je treba sa zastaviť a prečítať si kap. 13 Prvého listu apoštola Pavla Korinťanom. Hlavný rozdiel medzi kánonom a apokryfom je v tom, že apokryf zakončuje vysvetlenie o Ľúbosti slovami, ktoré neboli vpustené do kánonu Nového Zákona: *«A tí, ktorí vám vysvetľujú Písma, hovoria s vami mŕtvym jazykom ľudí, hľadajúcich pomocou ľudí svoje choré a smrteľné telá»,* k čomu zostáva dodať: *a zdierajú ľudí pre svoj osoh, pretože niet v nich Ducha Svätého, oživujúceho, a oni sú len paraziti, skrývajúci sa za cirkevné rituály a vyhýbajúci sa reálnemu budovaniu Kráľovstva Božieho na Zemi podľa Zámeru Božieho.* A hoci to posledné sa netýka každého kňaza, no spravodlivo karhá všetkých súčasných hierarchov, kompletne prázdnosvätých (jaloví „svätci“*).

Okrem toho, apokryf odporúča:

«Stravujte sa všetkým tým, čo sa nachádza na stole Božom: plodmi stromov, zrnami a užitočnými trávami, mliekom zvierat, včelím medom. Všetko ostatné jedlo je dielom rúk Satana, vedie k hriechu, chorobe, smrti (...) Lebo pravdivo vám hovorím: blažení tí, ktorí jedia jedlo len zo stola Hospodinovho a vyhýbajú sa všetkým ohavnostiam Satana».

Je to prísnejšie, ale blahodarné ohraničenie potravy, než staro- a novozákonné, a taktiež aj koránické: v nich je zakázané zabíjanie drobných zvierat na potravu, čo je mravnou a etickou osnovou civilizácie iného typu.

V aktuálnom súbore tohto apokryfného Evanjelia sme použili pravopis, odlišný od tradičného cirkevného. V hovorovej reči niet veľkých a malých zvukov (tak, ako veľkých a malých písmen v texte). Nový zákon, aj v jeho kánonickej podobe, nikde nedosvedčuje, že by sa Ježiš povyšoval nad svojimi súčasníkmi podľa tela, preto osobné zámeno «Ja», zvyčajne zadávané veľkými písmenami, je v textovom podaní slov Krista nami zadané malými písmenami. Slová «Syn Človeka» (v našom chápaní kontextu), hoc aj majú v sebe odtlačok svetonázoru patriarchátu, ale vzťahujú sa na všetkých ľudí bez výnimky, a nie výlučne na Krista, preto sú tiež zadávané malými písmenami, bez zvýraznenia ich začiatku veľkým písmenom.

[1] Roztrieštené sa zmení na celistvé a zmysluplné, kaleidoskop sa zmení na mozaiku. – pozn. prekl.

Z porovnania týchto fragmentov apokryfnej Dobrej zvesti Krista so skôr uvedenými úryvkami Dobrej zvesti Krista z kánonických Evanjelií je jasné, že zvestujú o jednom a tom istom, aj obsahovo sú jedno a to isté, ale utajenú Dobrú zvesť Krista v apokryfnom texte Jána netreba skladať z roztrúsených fragmentov: táto je celistvá; je iná – nie novozákonná – Ján svedomite zapísal všetko, čo pochopil, na rozdiel od kanonizátorov Nového Zákona, ktorí zlomyseľne odstránili z kánonu všetko, čo usvedčovalo ich a ich pánov. 13. kapitola Prvého listu Pavla Korinťanom reprodukuje zmyslom svojho textu veľmi blízko *(aj po mnohonásobných prekladoch)* jeden z odsekov apokryfného Evanjelia Krista, čo taktiež významne svedčí o pravosti (originalite) apokryfu a jeho zlomyseľného zámerného odstránenia z kánonu.

No z porovnania apokryfného Evanjelia Krista s Nicejským symbolom viery je takisto jasné, že v každom z nich je vyjadrená svoja vlastná špecifická zameranosť učenia, viery, života. Apokryfné Evanjelium Sveta Ježiša Krista objasňuje slová apoštola Pavla: *«... naša spôsobilosť je od Boha. On nám dal spôsobilosť byť služobníkmi Nového Zákona, nie písmen, ale Ducha, pretože písmeno zabíja, ale Duch oživuje.»* — Druhý list Korinťanom, 3:5, 6. A cirkev sama seba usvedčuje z vopred premyslenej cenzúry a odstránenia *Dobrej zvesti Krista celému Svetu* z kánonu jej Písma aj tým, že vo veršoch kapitoly 3:5, 6, Druhého listu Korinťanom píše «duch», začínajúc slovo malým písmenom[1], hoci Pavol jasne nástojil na Duchu Svätom, oživujúcom, označenom v liste veľkými počiatočnými písmenami.

Ti, ktorí spochybňujú pravosť citovaného apokryfu, ktorí nesúhlasia s tvrdením o rafinovanom odstránení samotnej Dobrej zvesti Krista z kánonu Nového Zákona, tí nech si všimnú, že ani jeden z množstva Kristových učeníkov nezanechal písomný výklad Ježišom prinesenej Dobrej zvesti ako takej – okrem životopisnej informácie o živote Ježiša, syna Márie. Kánonické Evanjelia takýmto výkladom nie sú, pretože sú krátkymi biografickými informáciami o pozemskom živote a činoch Ježiša, syna Márie, v ktorých sa Dobrá zvesť Krista predkladá v objeme natoľko minimálnom, nakoľko by sa už bez tohto výkladu v biografickej kronike nedalo zaobísť, hoci mnohí „mocní“ tohto sveta by sa radi zbavili aj toho, čo zostalo v kánone. *A tí, čo nesúhlasia s uvedeným, nech ukážu na príklade života, kde a v čom konkrétne klame spomínaný apokryf.* [2].

Tiež je užitočné poznamenať, že (ako vyplýva z textu citovaného apokryfu) Ježiš neučil mnohobožstvu a modloslužobníctvu, ale bol „jazyčníkom“[3] Božím a učil svojich súčasníkov (podobných telom, no nie psychikou) Božiemu Jazyčníctvu. Cirkvi, nesúce meno Krista, odsudzujú Božie Jazyčníctvo a učia klaňaniu sa modlám dogiem, nimi samými vytvorených a odtrhnutých od jednoty so životom.

Jednou z vecí, kvôli ktorým prišiel Kristus na svet, bolo aj vykorenenie nižšie uvedenej doktríny vybudovania globálnej rasovej „elitárno“-otrokárskej civilizácie, ďalej *konvenčne nazývanou* (podľa nášho názoru, od Božích prorokov nemohla pochádzať takáto ohavnosť) podľa citovaných zdrojov — doktrína „Deuteronómium-Izaiáš“. Túto doktrínu akože „Ruská“, akože „pravoslávna“ cirkev, ale aj všetky ostatné biblické kulty — považujú za svätú a Bohom vnuknutú, ani trocha sa pritom nezamýšľajúc o jej pôvode vo výmysloch pozemskej hierarchie služobníkov kultu egyptského Amona – nazvaného pre pasených kresťanov menom Amiň (v latinskej liturgii Amen)*. A ona vštepuje a šíri (žijúc uprostred národov Ruska) túto rasovú parazitickú doktrínu a ničí ňou mravnosť mnohých ľudí. Cirkev potláča ich slobodu vôle a svedomie vyvolávaním strachu pred trestom pekelného ohňa za trest kvôli akoby odpadlíctvu od Boha – kacírstvu tých, ktorí odmietajú nielen túto ohavnosť, ale aj cirkev, ktorá ju zasieva v mene Pravého Boha. A globálno-historická podstata tejto ohavnosti je takáto:

---

[1] Reč je o ruskom synodálnom preklade. – pozn. prekl.

[2] Pre poriadok a zamedzenie chaosu v hlave to prehľadne zhrnieme: Učenie Krista, alebo Dobrá zvesť Krista – to je Zvestovanie Zhora dané ľuďom skrze slová Krista. Zapísal ho učeník Ján ako **Evanjelium Sveta Ježiša Krista od učeníka Jána** – ono bolo cirkvou pred verejnosťou utajené - preto apokryf. Nový zákon – to sú kanonizované evanjeliá ostatných učeníkov, ktoré ako cenzurované a upravované diela, písané na objednávku v neskoršom období, obsahujú nie úplné a navyše aj rozkúskované Učenie Krista. K Novému zákonu možno priradiť aj listy apoštola Pavla a učeníka Petra a Zjavenie Jána – pozn. prekl.

[3] „Jazyčník“, „jazyčnícto“ – ruský názov tých, ktorých cirkev nazýva pohanmi (po-haniť), no oni sami seba nazývali inak. Korene má v predkresťanskej ére. Ježiš v apokryfe spomínal reč – Slová Živého Boha (zapísané vo všetkom stvorenom), preto slovný koreň „jazyk“ (reč) v názve je dobrý začiatok smerovania Božích „pohanov“... – pozn. prekl.

"Nedávaj na úrok svojmu bratovi (podľa kontextu súkmeňovcovi-židovi) ***ani striebra, ani chleba, ani hocičo iné, čo možno dávať na úrok; cudzincovi*** (t.j. nie-židovi) ***dávaj na úrok, aby pán boh tvoj*** (t.j. diabol, ak sa podľa svedomia pozrieme na podstatu úrokového parazitizmu) ***ťa požehnal vo všetkom, čo sa robí rukami tvojimi na zemi, do ktorej ideš, aby si v nej vládol*** (posledné sa týka nielen staroveku a nielen Palestíny obetovanej starovekým židom, pretože tento text nie je získaný zo správy o rozšifrovaní jedinečného pradávneho zvitku, nájdeného vo vykopávkach, ale zo súčasnej, masovo publikovanej knihy, propagovanej všetkými cirkvami a časťou „inteligencie" ako večnej pravdy, danej akoby Zhora***."*** - *Deuteronómium, 23:19, 20.* ***„I budeš vládnuť nad mnohými národmi, a oni nad tebou vládnuť nebudú"*** - *Deuteronómium, 28:12.* ***„Vtedy synovia cudzincov*** (t.j. nasledovné pokolenia nie-židov, ktorých predkovia vliezli do zámerne nesplatiteľných dlhov voči plemenu úžerníkov-spoluveriacich) ***budú stavať tvoje múry*** (takto teraz mnohé rodiny Arabov-Palestíncov vo svojom živote závisia od možnosti pracovných ciest do Izraela) ***a ich králi ti budú slúžiť*** („Ja som žid kráľov – vyjadrenie jedného z Rothschildov na nepodarený kompliment na jeho adresu: „Vy ste kráľ židov")***; lebo vo svojom hneve som ťa ničil, ale vo svojej milosti budem k tebe milostivý. I budú tvoje brány otvorené, nebudú sa zatvárať ani vo dne, ani v noci, aby bolo k tebe prinášané bohatstvo národov a boli privádzaní ich králi. Lebo národy a kráľovstvá, ktoré ti nezachcú slúžiť, zahynú, a také národy budú úplne vykorenené"*** — *Izaiáš, 60:10 - 12.*

Hierarchovia všetkých pseudokresťanských Cirkví, vrátane hierarchie Ruského Pravoslávia, trvajú na svätosti tejto ohavnosti. A kánon Nového Zákona *(ktorý prešiel cenzúrou a redakciou ešte do Nicejského koncilu (325 n.l.))* ju v Kristovom mene *(bez akýchkoľvek k tomu podkladov)* hlása do skončenia vekov ako dobrý Boží zámer:

"Nemyslite si, že Ja som prišiel narúšať zákon alebo prorokov. Neprišiel som narušiť, ale vyplniť. Pravdivo vám hovorím: dokiaľ sa neminie nebo i zem, ani jedno písmeno a ani jedna čiarka nezmizne zo zákona, pokiaľ sa všetko nenaplní" - *Matúš, 5:17, 18.*

Z toho je možné pochopiť, že pohoršovanie sa pravoslávnych i ostatných pastierov nad činnosťou scientológov, nimi obviňovaných z mimoriadnej oddanosti mamonárstvu a nastolenia neobmedzenej kontroly nad ľuďmi, je prejavom lokajstva pred svojimi pánmi: pokorný otrok pozemských pánov, majiteľov biblického projektu prestavby sveta predpokladá, že jeho majitelia majú právo sťahovať všetko bohatstvo na Zemi, a všetci ostatní nemajú právo zaoberať sa svojou ekonomickou nezávislosťou od nich. Okrem toho, je to určitá analógia novozákonnej príhody o slamke, spozorovanej *pokrytcom* v cudzom oku, v tom istom čase, keď mu z vlastného oka trčí brvno, zasiate v jeho mozgu.

Kým jednotlivec, osamote, si ešte s trieskou alebo slamkou v oku poradí, tak s brvnom mu to samému už nepôjde, a to takmer každý z nás má do činenia s „brvnom" vo vlastnom oku. Odvalenie „brvien" a odstránenie ich následkov vyžaduje cieľavedomé kolektívne úsilie, na čo väčšina tých, ktorí vyzývajú iných vybrať „brvná" zo svojich očí, zabúda. Podľa nás, cenzori a redaktori Nového Zákona toto podobenstvo prekrútili, podnecujúc pritom individualizmus v spoločnosti, napomáhajúc jeho jalovému prekvitaniu.[1]

Ale ak všetko to, čo sme vyššie uviedli z cirkevnej literatúry a dejín vzniku cirkví, nie je prejavom satanizmu, čo potom vlastne satanizmus je? Každopádne, majúc všetku túto ohavnosť v Cirkvi, otec Alexij a množstvo jemu podobných (sluhov svojich pánov), bez tieňa pochybnosti, predkladajú

[1]Zvrátenie tohto evanjeliového podobenstva, vyjadreného aj v ľudovom prísloví: „V cudzom oku triesku hľadáš, a vo vlastnom brvno nevidíš!" — nie je výmyslom autorov tejto práce, ale skutočne, priznajme si, ako na nás pôsobí! Keď ho počujeme, vnímame ho ako napomenutie v zmysle: „Nestaraj sa o iných, ale viac si hľaď seba!" — a odsúva tak našu pozornosť na vedľajšiu koľaj, mimo reálne problémy spoločnosti. Umelý pocit viny a falošné výčitky bránia takto vedomiu jednotlivca uvedomiť si skutočnosť, že to brvno je nielen jeho problémom, spôsobeným jeho chybným správaním, ale aj problémom všetkých, a spôsobeným teda niečím vonkajším, čo ovplyvňuje správanie nielen jednotlivca, ale aj celej spoločnosti. A ak je to brvno tak veľké, že sa nachádza v očiach všetkých, potom sa isto oplatí zamerať sa na odhalenie jeho príčiny, aby sme nechodili a nežili ako slepí ... – pozn. prekl.

pravoslávnu tradíciu ako jedinú bezchybnú, podobne ako aj predstavitelia ostatných kultov, ktorí už zabudli na to, že *«písmeno zabíja, a Duch oživuje»* — Druhý list apoštola Pavla Korinťanom, 3:6.

S takýmto vzťahom k reálnemu životu, aký existuje v historicky sformovaných cirkvách, ak Kristus znova príde, ako aj prvý raz len s Dobrým Slovom, a nie s neporaziteľnou vojenskou silou, namierenou proti popieračom Pravdy, tak mnohí, označujúci seba za kresťanov, si prehryznú navzájom hrdlá za právo vraziť prvý klinec do Jeho tela. Dohryzú sa preto, lebo Pravda sa – v ich videní Života, *zlobne zvrátenom bezduchou pýchou sebalásky* – im nemenne javí ako satanizmus.

Ale keď príde Antikrist, tak bez reptania sa pred ním sklonia a vyhlásia ho za kráľa zeme i nebies, oslepení pýchou Laodicejskej cirkvi... Ich pohoršenie vo vzťahu k «antikristom» minulých, dnešných i budúcich časov – to je verné poddanstvo Antikristovi: z časti neželanie uznať spravodlivých, a z časti neželanie prijať démonov nižšieho rangu za Antikrista.

Historicky sformované kresťanstvo a cirkevná vierouka sú plodom pokušení, pred ktorými varoval učeníkov Ježiš, keď ich vyzýval v Getsemanskej záhrade k spoločnej modlitbe, ktorú učeníci prespali, nevnímajúc volanie Zhora.

Táto neúčasť v modlitbe ich oddelila od Krista a spojila s ostatným davom, ktorý svojou nevierou (nedôverou) Bohu v skutočnosti uvidel len predstavy svojho vlastného chápania o poprave Krista, prebiehajúcej «podľa Písma» («Nech sa splnia Písma» — Marek, 14:49, Ján, 13:18) ľudí napriek dobrému Božiemu zámeru: *«Ak by ste vedeli, čo znamená:* **milosť chcem***, a nie obetu, tak by neodsúdili nevinných...»* — Matúš, 12:7; *«Poďte, naučte sa, čo znamená* **milosť chcem,** *a nie obetu.»* — Matúš, 9:13. Kristus popravený nebol, ale bolo tak, ako sa o tom píše v Múdrosti Šalamúna (kap. 2), a čo sa vysvetľuje aj v Koráne (súra 4: 156, 157): Boh povzniesol Ježiša k Sebe, predíduc týmto (povznesením) úklady nečestných ukrižovať spravodlivého, a všetci vyhýbajúci sa bezprostrednej viere Bohu uvideli v skutočnosti svoje vlastné úmysly «podľa Písma» a vydali svedectvo o svojich víziách v Novozákonných textoch.

No v Živote nič nenasvedčuje tomu, že by biblická doktrína vybudovania globálneho rasového „elitárno“-otrokárskeho superštátu mala byť dobrým Božím zámerom. Naopak, každá *zmysluplná* činnosť, podrývajúca jej moc nad spoločenstvami a rozumom ľudí, nachádza podporu Zhora.

To všetko nasvedčuje tomu, že nech by sa už v čomkoľvek a akokoľvek zmýlil L.R. Hubbard, tak *hĺbavý, svedomiu načúvajúci postoj* k jeho dedičstvu je oveľa menej nebezpečný, než bezduché nasledovanie (do otroctva a rasizmu) slepých vodcov biblických kultov a tradičnej svetskej kultúry Západu a Ruska, ktorí už zabudli na slová, im adresované Zhora skrze Krista: «Prečo Ma voláte: Pane! Pane! – a nerobíte to, čo hovorím?» - Lukáš, 6:46.

5. Dianetika: miesto v kultúre

Začneme oznamom administrátorov a právnikov scientologickej cirkvi o jednej životne dôležitej okolnosti. My vo všetkých prípadoch zaobchádzame so všetkou nám dostupnou informáciou na základe © Copyright-u uvedeného pred textom aktuálnej práce. Inými slovami, všetka informácia v kultúre je majetkom ľudstva a každého človeka, ktorý uznal za účelné ju použiť. Osobné autorské i príbuzné práva odmietame. Povolenie v zmysle konkrétne tohto © Copyright-u, hoc aj inými slovami, vyjadril aj sám L.R. Hubbard:

«... Dianetika existuje nie pre nejakú jednu profesiu, lebo ani jedna z profesií ju nemôže obsiahnuť. Je primálo zložitá, aby ju roky vyučovali na nejakej univerzite. Patrí ľudstvu, a nikto ju nemôže monopolizovať, lebo nikde nespadá pod zákonodarnú moc. Ak bude dianetika niekedy spadať pod zákonodarstvo a stane sa licencovanou profesiou, potom bude treba vydávať zákony o práve vypočuť si príbehy iných ľudí, ich vtipy a rozprávanie o osobnej skúsenosti. Takéto zákony by posadili všetkých dobrých ľudí, ktorí si láskavo vypočujú svojich nešťastných priateľov, za mreže.» — „Dianetika“, str. 198.

A tak, oznam *«© 1992. 1993 L. Ron Hubbard Library. Všetky autorské práva sú chránené. Žiadna časť tejto knihy nemôže byť použitá bez súhlasu vlastníka autorských práv»*, ktorý predchádza textu vydania „Dianetiky“, o ktoré sa opierame – protirečí jednému z princípov dianetiky vyjadrenom samotným L.R.Hubbardom, v ktorom priznal celému ľudstvu a každému človeku právo na intelektuálne vlastníctvo *dianetiky ako takej* (ale nie na slovo «dianetika») i na jej ďalší rozvoj.

Ale ak samotný L.R. Hubbard (ako hlavný projektant danej problematiky) mal dôvody na to, aby ekonomicky zabezpečil svoju činnosť Copyright-om, potom tí, do rúk ktorých sa dostalo jeho dedičstvo, na základe nami uvedeného názoru samotného L.R. Hubbarda o mieste *dianetiky ako takej* v kultúre ľudstva, nemajú žiadne morálne a etické práva na zdedenie jeho © Copyright-u. Okrem toho, zdedenie © Copyright-u tými, ktorí neboli účastní vypracovania materiálov o danej problematike, nie je v súlade so samotnými princípmi dianetiky, o čom sa vyslovil aj samotný L.R. Hubbard: «Prianie monopolizovať Dianetiku, tým si môžete byť istý, nevyplýva z príčin spojených s Dianetikou, ale s ľahkým zárobkom.» — „Dianetika“, str.. 199.

Tiež treba chápať, že osoby, profesionálne pracujúce v štruktúrach scientologickej cirkvi *(ktorá právne „zmonopolizovala“ dianetiku © Copyright-om)* sa v podstate stali predstaviteľmi «licencovanej profesie», nakoľko štruktúry scientologickej cirkvi sú korporáciou, ktorá povoľuje alebo zakazuje iným ľuďom ich právo vytvárať a rozširovať ich vlastný názor jak o dianetike a scientológii, tak aj o činnosti ***profesionálov*** *rôznej úrovne „pokročilosti“, licencovaných* s*cientologickou cirkvou*, tvoriacich hierarchiu štruktúr scientologickej cirkvi.

«Dianetika nie je psychiatria. Dianetika nie je psychoanalýza. Nie je to psychológia. Nie je o osobných vzťahoch. Nie je to hypnóza. Je to veda o myslení, a takisto potrebuje licencovanie a zákonodarstvo, ako fyzika.» - „Dianetika“, str. 198, 199.

Znamená to, že štruktúry scientologickej cirkvi, ich personál a cirkvou priťahovaní postranní vykonávatelia jej objednávok (vrátane z oblasti ochrany „jej“ autorských a pridružených práv) spadajú pod mimoprávny vplyv © Copyright-u, nami uvedeného na začiatku tejto knihy a vyhlasujúceho princíp účelovo slobodného nakladania so všetkými informáciami bez výnimky. A toto je v plnom súlade s jedným z princípov dianetiky, vyjadreným samotným L.R. Hubbardom a známym z *oficiálneho vydania* scientologickej cirkvi.

Okrem toho, treba mať na zreteli, že originálny názov knihy L.R. Hubbarda je „DIANETICS: The Modern Science of Mental Health”. V anglickom jazyku má slovo «mental» tieto významy: 1) rozumový; 2) vykonávaný rozumom, myšlienkový 3) psychický, duševný. V samotnej knihe sa rozoberajú práve otázky o činnosti rozumu človeka a otázky o usporiadaní jeho duše (v zmysle psychiky ako celku) neprekračujúce rámec uvedenej témy.

Ale v ruskom preklade názvu knihy „Dianetika. Moderná veda o duševnom zdraví“ je vyjadrené najširšie chápanie slova «mental», vzťahujúce sa k celkovej duši človeka. To je ale neopodstatnené, pretože na jednej strane, duševné zdravie pri nezdravom rozume možné nie je, no na druhej strane, bezchybný rozum (v zmysle spracovania a premeny informácie) môže patriť pomerne chorej psychike vcelku. A preto natoľko rozšírené chápanie «mentálneho zdravia» ako «celkového duševného zdravia» je v ruskom jazyku nezmyselné. Zmysel pôvodného názvu by v ruštine presnejšie vystihol preklad: „Dianetika: Moderná veda o zdraví rozumu“.

Ak je ale «Dianetika: Modernou vedou duševného zdravia», potom v tomto rozšírenom chápaní «mentálu» sa prejavili ambície *vedenia* «scientologického spoločenstva» na viac, než o čo sa usiloval samotný L.R. Hubbard, ak máme súdiť podľa obsahu jeho knihy. Vo vzťahu k duchovnej kultúre Ruska, nech už by mala v súčasnosti akékoľvek reálne či domnelé nedostatky, takéto neopodstatnene rozšírené chápanie slova «mental» je aktom agresie. Preto, tí, ktorí nástoja na oprávnenosti takého prekladu názvu knihy L.R. Hubbarda, sú odsúdení stretnúť sa s pridaným prúdom „mystiky“, krotiacim ich agresívnosť.

* *
*

Teraz prejdeme k preskúmaniu miesta dianetiky v živote spoločnosti. L.R. Hubbard definuje tento termín nasledujúcim spôsobom:

«**Dianetika, metodika duchovného uzdravenia:** najúčinnejšia náuka o rozume. Slovo *Dianetika* značí «prostredníctvom rozumu». Skladá sa z «dia» = «prostredníctvom» a «nous» = «duša», «rozum». Rozvinutejšie chápanie tohto slova je «to, ako rozum vplýva na telo». *Dianetika* — to je metóda riadenia energie, z ktorej pozostáva život, s cieľom zvýšiť efektívnosť organizmu i duchovnej činnosti.» — „Dianetika“, Slovník, str. 515.

Ak to povieme kratšie, tak «Dianetika» je veda o rozume, «veda o myslení» („Dianetika“, str. 199).

«Veda o rozume, ktorá je skutočne dôstojná tohto názvu, musí byť porovnateľná s chémiou a fyzikou v stupni svojej experimentálnej presnosti. V jej zákonoch nesmú byť výnimky. Nesmie vznikať nutnosť odvolávať sa na autority. Veď atómové bomby vybuchujú bez Einsteinovho povolenia – prebieha to podľa prírodných zákonov[1]. Pomocou technológie, vypracovanej na základe prírodných zákonov, môžu špecialisti zostrojiť jednu alebo milión atómových bômb, a všetky budú rovnaké.

Akonáhle by boli sformulované axiómy[2] a technológie a pracovali by ako ucelená veda o rozume na rovnakej úrovni presnosti, ako aj ostatné presné vedy, bolo by možné odhaliť styčné body takmer s každou školou myslenia o poznaní sveta, ktorá kedy existovala. To je opäť dôstojnosť, a nie nedostatok vedy o rozume.» - „Dianetika“, str. 10.

Toto vyjadrenie L.R. Hubbarda možno obrazne vysvetliť aforizmom jedného spomedzi vynikajúcich špecialistov 20. storočia v oblasti aplikovanej matematiky, akademika Alexeja Nikolajeviča Krylova (1863 — 1945). A.N. Krylov sa raz vyjadril nejako v tom zmysle, že k *presným vedám radí matematiku, fyziku, astronómiu, a k nepresným – astrológiu, chiromantiu*[3] *a meteorológiu*. Rozdelenie vied podľa «presnosti» a «nepresnosti» v tomto aforizme A.N. Krylov podmienil *predpovedateľnosťou* výsledkov riešenia praktických úloh na základe použitia verejne dostupných metód každej z vied *(t.j. bez nejakého ich ezoterizmu, predurčeného výlučne pre tajne zasvätených, a iných neverejných «know-how»)*. Vedecké metódy dávajú výsledky, ktoré nezávisia od toho, kto osobne sa podujal na riešenie úloh na ich základe[4]. Inými slovami, reč je o tom, že vo vedách, ktoré sa nazývajú «presné», je výsledok riešenia praktických úloh podmienený metódami samotnej vedy. A v mnohých sférach činnosti, ktoré sa nenazývajú «presné vedy», je výsledok podmienený

[1]Inými slovami, jadrová reakcia prebieha v dôsledku činnosti objektívnych zákonov, a nie v dôsledku činnosti autority A. Einsteina.

[2]Axióma – poučka, zásada, základná veta – pozn. prekl.

[3]Chiromantia – veštenie z rúk – pozn. prekl.

[4]Avšak za predpokladu, že daná persóna nie je diletant a dodrží stanovené metódy riešenia úloh. – pozn. prekl.

subjektivizmom ľudového majstra – *„šamana"-zaklínača chemického, sociálneho, psychického alebo iného vesmírneho živlu, ktorý koná na základe praktických zručností bez akejkoľvek pojmovo definovanej, formálne usporiadanej teórie.*

Ak je v spoločnosti vyvinutá teória, tak táto odkrýva všetkým ľuďom (na základe dostupnej literatúry a iných pamätníkov kultúry) možnosť osvojenia si metód riešenia úloh, ktoré ich zaujímajú, *bez nutnosti bežať po pomoc za „šamanom"-zaklínačom náležitého „živlu"*.

To jest, L.R. Hubbard, rozvíjajúc dianetiku, sa vyslovil zo svetonázorových pozícií metodologickej jednoty všetkých oblastí vedeckej a praktickej činnosti ľudstva, zahrňujúc jak všetky oblasti psychológie, tak aj psychickú činnosť človeka (ako jeden z elementov kultúry ľudstva). A v upevňovaní práve takéhoto prístupu k problému má nepochybne pravdu.

Ako ukazuje text jeho „Dianetiky" on skutočne pracoval na pretváraní vedy-psychológie smerom k dosiahnutiu práve tejto kvality, a bol jedným z tých, kto vniesol reálny vklad k ukončeniu epochy „primitívneho šamanizmu a zaklínania živlov" v oblasti psychológie a s ňou spojených odvetví teoretických poznatkov i praktickej činnosti. Avšak sám L.R. Hubbard sa vzdal termínu «psychológia» i termínov k nemu pojmovo blízkych.

Zavedením termínu «dianetika», sa L.R. Hubbard pojmovo, terminologicky i prakticky oddelil od všetkých škôl psychológie, psychiatrie a pod., založených na subjektivizme ich zakladateľov i subjektivizme následných *imitátorov týchto zakladateľov.*

Či sa to už jeho kritikom páči alebo nie, tak L.R. Hubbard sa týmto zdvihol ponad väčšinu **škôl psychológie človeka**, ktorých tradície sú založené na *neopakovateľnom subjektivizme zakladateľov* každej z nich, namiesto toho, aby boli založené *(ako by sa patrilo na objektívnu vedu)* na *«metodologických štandardoch»*, spoločných pre všetky vedy, hoc aj majúcich v každej z jednotlivých presných vied určitú osobitosť. *Nepresné* vedy neexistujú, pretože, ak v nich existuje nepredvídateľnosť – *nepresnosť,* podmienená subjektivizmom, potom to už nie je veda, ale *majstrovská zručnosť (v prípade osvojených, ale teoreticky nesformalizovaných zručností)* alebo - ***šarlatánstvo*** *(pri imitácii ovládania v skutočnosti neosvojených, hoc aj proklamovaných zručností)*.

No ten, kto stavia do vzájomného protikladu majstrovskú zručnosť a vedu, sa mýli a vedie do omylu aj tých, čo mu veria. Totiž v každej epoche dejín sú predchádzajúce výdobytky vedy štartovnou čiarou pre majstrovskú zručnosť, ktorá plodí vedu ďalších generácií.[1]

V súlade so všeobecnými metodologickými princípmi vedeckej činnosti L.R. Hubbard stanovil určité konkrétne požiadavky *na normálnu psychiku jedinca* (normálnu podľa jeho chápania), vytvoril a teoreticky opísal praktickú procedúru, umožňujúcu priviesť k tejto norme psychiku jedinca, veľmi od nej vzdialenú pri živelnom rozvoji osobnosti v informačnom prostredí, dominujúcom v dnešnej spoločnosti. Samozrejme, na realizáciu tejto procedúry je potrebné, aby jedinec prejavil istý záujem o takúto prestavbu svojej psychiky.

Nakoľko živelne sformovaná psychika prináša svojim nositeľom množstvo problémov, tak prirodzená túžba zbaviť sa ich privádzala i privádza veľa ľudí do centier scientologickej cirkvi, kde im poskytujú pomoc *(alebo službu: ako sa komu viac páči)* na osnove dianetických procedúr. Dianetika sa rozšírila v mnohých krajinách, nakoľko skutočne mnohí z tých, ktorí prešli jej kurzom *(podľa ich subjektívnych dojmov)*, následne získali duševný pokoj, životnú spokojnosť a zbavili sa nervozity z neustálych stresov a chorôb, ktoré stres sprevádzajú. Názory niektorých spomedzi týchto ľudí sme uviedli v prvej kapitole tejto knihy.

A nejde len o to, či je scientologická cirkev «totalitnou sektou»[2], alebo nie je. Ide *predovšetkým* o to, že ak niekto navštevoval semináre dianetiky a scientológie, tak je nositeľom (aj keby len sčasti)

[1]To, že nejaké subjektívne zvládané majstrovstvo praktických návykov nie je podložené teoretickými poučkami a nie je zhrnuté a vysvetlené formou nejakých vedeckých teórií, ešte neznamená, že je to automaticky šarlatánstvo, ale má to prevažne dve príčiny: po prvé – daný jedinec disponuje schopnosťami, ktoré si vyžadujú zvládať isté praktické zručnosti, ktoré sú nad rámec schopností väčšiny ostatných jedincov a súčasná veda nie je v stave (svojimi poznatkami) to zmerať, opísať, teoreticky podložiť; po druhé – predstavitelia akceptovaných vedeckých odvetví zámerne popierajú a dehonestujú dané praktické zručnosti z čisto egoistických, alebo cudzou vôľou podmienených pohnútok, pričom daný subjekt – majster daných praktických zručností, buď nemá z rôznych dôvodov záujem, alebo teoretickú fundovanosť svoje umenie previesť do sformalizovanej podoby. - pozn. prekl.

cielene vytvorenej osobnej psychickej kultúry, ktorej možnosti v niektorých smeroch prevyšujú možnosti osobnej psychickej kultúry typu «my všetci sme sa po troche niečomu a nejako učili[1]... – *vrátane psychickej činnosti*[2]», ktorej nositeľmi je väčšina našich súčasníkov.

Ak máme hľadať analógie, ktoré umožnia uvidieť rozdiely medzi oboma typmi osobnostnej kultúry (živelne sformovanou, a cielene vypestovanou), tak — *nakoľko informačné procesy sú objektívne rovnako vlastné aj prírodnému, aj antropogénnemu prostrediu* — najvýraznejšiu analógiu možno nájsť v programovo-počítačovom svete.

Operačný systém MS-DOS firmy Microsoft sa vyskladal, ako sa vyskladal: na začiatku bol výtvorom živelného diletantizmu amerických *ľudových majstrov*, ktorí v procese jeho tvorby nadobudli profesionalizmus . Avšak na OS Windows (pri tvorbe všetkých jeho modifikácií) boli od začiatku kladené *konkrétne*, profesionálne vypracované požiadavky: v čom konkrétne a menovite akými prostriedkami musí prevyšovať MS-DOS i predchádzajúce verzie OS Windows.

Oba varianty operačného systému umožňujú riadiť prácu počítača a riešenie praktických úloh pomocou špecializovaných programov, ale kvalita tohto «umožnenia» a pohodlie jeho praktickej realizácie je rôzna: všetko hovorí v prospech OS Windows. Hoci aj v ňom sú (vo všetkých jeho modifikáciách) prítomné mnohé chyby a pomýlenosť niektorých prijatých riešení, no predsa len jeho nedostatky sú úplne inej úrovne kvality, než nedostatky u MS-DOS, z pozície ktorého hovoriť o nedostatkoch OS Windows vo všetkých jeho modifikáciách skrátka nie je možné.

Podobne je to aj pri porovnaní možností nositeľa živelne sformovanej osobnej psychickej kultúry (živelnej psychickej „nekultúrnosti“) a nositeľa cielene vytvorenej psychickej kultúry[3].

V kontexte tejto práce slová «živelne sformovaná osobná psychická kultúra», «živelne sformovaná duchovnosť» neoznačujú *prirodzenú (pre človeka)* osobnú psychickú kultúru, duchovnosť, t.j. normu psychického zdravia.

> V civilizácii — *v ktorej otrokárstvo počas tisícok rokov menilo iba formy zotročovania jedných druhými, pričom vo svojej podstate stále zostávalo otrokárstvom* — nemožno tvrdiť, že vo výsledku spontánneho rozvoja osobností v kultúre tohto spoločenstva, získavajú osoby behom dospievania samé od seba prirodzenú pre človeka duchovnosť – osobnú kultúru psychickej činnosti.

Niektorí jedinci naozaj získajú (pre človeka) prirodzenú duchovnosť, a duchovnosť k nej blízku, no títo sú výnimkou zo všeobecného pravidla, predurčujúceho skazenie celkovej psychiky jedinca a intelektu prevládajúcou kultúrou spoločnosti. Hlavne v období, keď človek prechádza cestou od detstva do dospelosti. Biblia a na nej založené kulty v Západnej regionálnej civilizácii, a v regionálnej

---

[2]Katolicizmus a pravoslávie, ako aj všetky ostatné biblické kulty, sú sami nepochybne takýmito *totalitnými sektami s plným potláčaním osobnostného rozvoja,* na ktoré si takmer všetci (po jeho nastolení) dávno zvykli a zmierili sa s ním. Podstata a smerovanie ich totality bola vysvetlená v jednej z predchádzajúcich kapitol tejto knihy.

[1]Fragment z diela „E. Onegin“ od A.S. Puškina.

[2]Pre spoločnosť je prirodzené, že učí deti od útleho detstva aj psychickej činnosti. Tí, ktorým sa podarilo úplne vyhnúť takejto výučbe — ostali v stave človekupodobných rastlín; tí, ktorí sa ju naučili mimo ľudskú spoločnosť – napríklad zriedkavý « človek-Maugli» — ostali v stave človekupodobných vlkov, opíc a pod., podľa toho, do akého stáda sa dostali. (Maugli – rovnomenná postava z „Knihy džunglí“ od Rudyarda Kiplinga – chlapec, vychovaný vlčou svorkou. Podľa neho sa nazýva aj fenomén detí, vychovaných zvieratami, chovajúcich sa ako zvieratá a neschopných sa viac zaradiť do spoločnosti – na rozdiel od filmu)*

[3]Všetky tieto špecifiká psychického pozadia dnešnej politiky nemusia samotní žurnalisti a poslanci Dumy vôbec poznať, a ani chápať, avšak necítiť (z ich pohľadu) nepochopiteľne *nevýslovnú* prevahu S.V Kirijenka — *(majúceho podľa informácií z tlače dianetickú minulosť: „Sovietske Rusko“ z 14.04.1998 s odkazom na časopis „Spiegel“ a „Nemecká vlna“ v článku „Prešiel «vymývaním mozgu» u scientológov“)* — nad nimi v určitých aspektoch psychickej činnosti mnohí z nich nemôžu. Keďže v tomto prostredí je mnoho ambicióznych osobností, tak mrzutosť pri mene S.V. Kirijenka je v mnohom podmienená aj pocitom vlastného handicapu v porovnaní s ním. K nemu dochádza u nositeľov psychickej kultúry, sformovanej živelne s mnohými nedostatkami, pri podvedomom porovnávaní sa s nositeľom cielene vypestovanej osobnej psychickej kultúry.

No v politickom živote Ruska, možno aj krátka dianetická minulosť premiéra (o ktorej sa, mimochodom, zmienila tlač) je oveľa dôležitejším faktorom, než rusko-židovsko-ukrajinský pôvod S.V. Kirijenka, jeho vzdelanie, základná služba v armáde, účasť vo výrobnej činnosti a komsomolskej práci závodu «Krasnoe Sormovo» a pod., prejednávania ktorej sa chytili novinári.

O tom – oveľa väčšom a významnejšom – bude reč v nasledujúcich kapitolách.

civilizácii Ruska, a takisto marxizmus sú prostriedkami zámerného zvrátenia morálky (zničenia mravnosti)*, a následne: prostriedkami zničenia psychického zdravia. To jest zničenia (ľudsky) normálnej duchovnosti, a predovšetkým – normálnosti intelektu.

Ako bolo ukázané skôr pri analýze biblickej sociológie[1], otrokárstvo a rasizmus sa cielene zavádzajú v globálnych rozmeroch, následkom čoho je psychiku kaličiaca kultúra tiež cielene vytvorená tak, aby sa v nej „živelne" formovala psychika s mnohými defektmi. Ale slová «cielene vytvorená osobná psychická kultúra» v kontexte tejto práce neoznačujú *vo všeobecnosti* umelo dokaličenú duchovnosť človeka, jeho osobnú psychickú kultúru. Príčiny sú tieto: v spoločnosti, v ktorej sa nezabezpečuje formovanie normálnej, pre človeka prirodzenej duchovnosti, môže cielený odklon od prevládajúcej duchovnosti viesť buď k návratu k normálnej, pre človeka prirodzenej duchovnosti, alebo aj smerom k ešte rafinovanejšiemu zvráteniu osobnej psychickej kultúry jedinca.

Principiálny rozdiel *v našich spoločensko-historických podmienkach* medzi živelne sformovanou organizáciou psychiky *(vlastnou väčšine)* a cielene vytvorenou organizáciou psychiky *(vlastnou určitej menšine)* spočíva v tom, že v živelne sformovanej psychike sa nachádza veľká miera neusporiadanej informácie ako aj informácie, ku ktorej je vedomý rozumový prístup zablokovaný, ktorá ale nejakým spôsobom vplýva na správanie jedinca.

Pod *«neusporiadanosťou informácie v psychike»,* v našom chápaní tohto termínu, máme na mysli to, že informácie nie sú rozdelené: podľa kategórií «lživo», «pravdivo», «stupeň hodnovernosti neznámy», «Dobro», «Zlo», «neurčené»; podľa hierarchicky usporiadaných významových kategórií (vyššie uvedené priority zovšeobecnených prostriedkov riadenia) a pod. Vo výsledku toho, tak v živelne sformovanej psychike sa *objektívne nedôveryhodná informácia* nachádza v základoch informačného zabezpečenia správania jedinca spolu s informáciou objektívne dôveryhodnou. Okrem toho v nej často ani nedochádza k uvedomeniu si rozdielov medzi inštinktívne podmienenými automatizmami správania (pudmi), sociálne podmienenými automatizmami správania (zvykmi, obyčajami), intuitívnymi osvieteniami a správaním sa na základe racionálnej rozumovej činnosti. Vedie to k chybnému (neadekvátnemu) správaniu, ak sa inštinktívne a sociálne automatizmy správania *(vykonávané automaticky a mimovoľne v situáciách-spúšťačoch)* zákerne aktivujú zvonka, alebo keď situácia objektívne vyžaduje pružnejšiu reakciu, než akú zabezpečujú bezmyšlienkovito vykonávané inštinktívne, sociálne a osobnostné automatizmy.

Cielene vytvárané kultúry osobnostnej psychickej činnosti obyčajne venujú pozornosť tejto problematike a vytvárajú *duchovné praktiky* — individuálne, dialógové (pre dvoch), kolektívne — umožňujúce prejsť od živelne sformovanej organizácie psychiky k *normálnej organizácii psychiky* (normálnej z ich pohľadu).

V závislosti od toho, nakoľko sa im podarí odstrániť chyby a *skazenosť*[2], vlastné živelne sformovanej psychike jedinca v prevládajúcej kultúre spoločnosti, väčšina ich nositeľov získava určitú prevahu voči zvyšku spoločnosti. Treba to ale chápať v štatistickom zmysle, t.j. aj uprostred nositeľov živelne sformovanej organizácie psychiky môžu byť jedinci, ktorých osobná psychická kultúra je dokonalejšia, než cielene vytvorené kultúry osobnostnej psychickej činnosti.

Pri takomto pohľade dianetika a scientológia, vyvinuté L.R Hubbardom a jeho stúpencami, sú *jednou z množstva* cielene vytvorených kultúr osobnostnej psychickej činnosti *známych v dejinách*[3]. To jest dianetika nie je unikátnym javom v živote ľudstva, ale má svoju osobitosť v rámci sformovanej množiny cielene vytvorených duchovných kultúr.

V súčasnosti sa z celej množiny historicky známych, cielene vytvorených kultúr osobnej duchovnosti najaktívnejšie (vďaka úsiliu scientologickej cirkvi) rozširuje práve dianetika: predaných bolo viac ako 17 miliónov exemplárov knihy „Dianetika", preloženej do 21 jazykov; celková

[1]Podrobnejšie pozri v prácach „Voda mŕtva", „K Božiemu Kráľovstvu…", „Otázky pre Jána, metropolitu Petrohradského a Ladožského, a hierarchiu Ruskej pravoslávnej cirkvi", „ Naše osnovy samoriadenia spoločnosti (Krátky kurz...)".

[2]Ide o objektívnu kvalitu (kategóriu popisujúcu objektívnu vlastnosť*). Jej porozumenie bude jasné z nasledujúceho textu.

[3]Indické jogy, bojové umenia Číny a Japonska, a mnohé iné, sú prakticky nemožné bez prechodu k cielene vytvorenej organizácii osobnostnej psychickej činnosti. Bez tohto je možná len imitácia, prirodzene — jalová.

publikácia viac ako 800 prác L.R. Hubbarda bola vyše 100 miliónov exemplárov v 31 jazykoch[1]. Preto, ak niekto pochopil všetko vyššie uvedené ako výzvu pokorne sa skloniť pred dianetikou a okamžite sa obrátiť o pomoc na najbližšie scientologické centrum[2], aby sa stal «klírom» (z anglického «clear» - čistý, jasný, zrozumiteľný), i keď má na to právo, tak on, ako nositeľ živelne a bez cieľa[3] sformovanej osobnostnej psychickej kultúry, pochopil všetko povedané nesprávne.

Nakoľko obyvateľstvo, následkom aktivity scientologickej cirkvi, stojí pred umelo obmedzeným výberom alternatívy k živelne v ňom sformovanej kultúry osobnostnej psychickej činnosti, tak predtým, než sa z *vlastnej (či???)* iniciatívy obráti na dianetickú prax, mal by odhaliť príčiny a ciele, pre ktoré je obyvateľstvo postrkované k výberu práve dianetiky ako prednostnej alternatívy k panujúcej v ňom živelnej duchovnosti.

Len pri vedomom súhlase s týmito cieľmi a metódami ich dosiahnutia možno sa obrátiť na dianetiku, ako ostatne, aj na iné alternatívy k živelne sformovanej osobnostnej duchovnosti. Okrem toho, *dianetika podľa Hubbarda* ako taká, nezávisle od charakteru činnosti scientologickej cirkvi, obsahuje určité nedostatky, čo vylučuje možnosť riešenia všetkých problémov s jej pomocou, a niektoré problémy je (možno) schopná aj prehĺbiť.

Preto funkčná alternatíva k nej nespočíva v slepom priľnutí k svetskému alebo rituálnemu *kaleidoskopickému idiotizmu* zdedenému z minulosti (pre Západ i Rusko pramení z Biblie). Živelne sformovaná duchovná kultúra typu « My všetci sme sa po troške učili, niečomu a nejako...», „druhé krstenie Rusi“ a pod., nemôžu vzdorovať dianetike preto, lebo dianetika je jednou z reakcií samotnej spoločnosti na živelne v nej sformovanú kultúru osobnej psychickej činnosti, ktorá prestala zaručovať bezpečnosť života jak jedincov, tak aj celej spoločnosti, čo sa prejavuje v globálnej biosférické-ekologickej kríze a množstve sociálnych problémov. Všetky tieto ťažkosti, hromadiace sa počas tisícročí, sú následkom porúch v psychickej činnosti jedincov, tvoriacich spoločenstvá v nadväznosti generácií. Preto alternatíva k *Hubbardovej dianetike* – keďže takáto alternatíva je životne dôležitá – sa nachádza v inej cielene vypestovanej osobnostnej psychickej kultúre, oslobodenej od *chýb a nedostatkov* (jak predošlých psychologických škôl, tak aj dianetiky) *spôsobených v oboch prípadoch tradične známou svetskou i kultovou duchovnosťou **globálnej** civilizácie ako celku*. Ale predtým, než budeme hovoriť o nedostatkoch *Hubbardovej dianetiky,* je potrebné sa oboznámiť s jej názormi.

[1] „L. Ron Hubbard. Človek a jeho dielo“. Brožúrka Humanitárneho centra Hubbarda. 1997.

[2] Ich zoznam s adresami a telefónnymi číslami sa uvádza prakticky vo všetkých oficiálnych publikáciách scientologickej cirkvi.

[3] To jest — zbavenej *ucelenosti* i *cieľov*.

6. Dianetika podľa Hubbarda

Túto kapitolu nepovažujte za jednu z príručiek dianetiky, tým skôr, že riešime úplne iné úlohy. Dotkneme sa iba niektorých, z nášho pohľadu, najvýznamnejších tvrdení L.R. Hubbarda, ním vyslovených v knihe „Dianetika. Moderná veda duševného zdravia“. Jej prvé vydanie uzrelo svetlo sveta 9. mája 1950 v USA. Kniha sa okamžite stala bestsellerom, následkom čoho bola vydaná (a nie raz) v mnohých krajinách sveta.

Avšak, prv než sa pozrieme na *dianetiku podľa Hubbarda,* treba sa oboznámiť s pohľadom na svet, ktorý sa v nej prejavil. L.R. Hubbard píše:

«Ľudstvo sa vždy snažilo nájsť cieľ života, najjednoduchší spoločný menovateľ všetkej svojej činnosti, dynamický princíp existencie. Ak by bol odhalený, tak by sa objavili odpovede na mnohé iné otázky. Napríklad, bol by objasnený fenomén ľudského správania, a to by viedlo k vyriešeniu základných problémov ľudstva; a to najhlavnejšie – tieto odpovede by sa stali skutočnou pomocou pri riešení konkrétnych životných úloh.

Predstavte si, že všetky vedomosti ľudstva sú rozdelené demarkačnou líniou. Všetko, čo sa nachádza za ňou, nie je až tak potrebné pre riešenie problémov aberácií[1], celkových nedostatkov človeka a nie je ani presne známe. Táto sféra myslenia by do seba zahrnula také oblasti, ako metafyzika[2] a mysticizmus[3]. Pred demarkačnou líniou by sa umiestnil ohraničený, hranice majúci vesmír, už preskúmaný alebo ešte neznámy, v ktorom je možné všetko pocítiť, prežiť alebo zmerať. Už známu informáciu o tomto vesmíre možno klasifikovať ako **vedeckú pravdu** vtedy, keď bola zmyslovo vnímaná, prežitá alebo zmeraná. Všetky faktory, potrebné na vytvorenie vedy o rozume, boli nájdené práve v ohraničenom vesmíre, precítené, zmerané a prežité a stali sa vedeckou pravdou. Ohraničený vesmír obsahuje *čas, priestor, energiu a život*. Žiadne iné faktory pre našu rovnicu nepotrebujeme. *Čas, priestor, energia a život* majú jedného spoločného menovateľa. Analogicky si možno predstaviť, že *čas, priestor, energia a život* sa zrodili v jednom spoločnom bode, kde im bolo prikázané pokračovať vo svojej existencii do nejakých skoro nekonečných hraníc v budúcnosti. Bolo im povedané iba to, *čo* majú robiť. Jediným povelom, ktorému sa podriaďujú, sa stal rozkaz **«Prežívaj!»**

DYNAMICKÝ PRINCÍP
EXISTENCIE — PREŽÍVANIE

Cieľ života je nekonečné prežívanie. Človek je jednou z foriem života. Vo všetkých svojich činnostiach a cieľoch sa podriaďuje jednému povelu: **«Prežívaj!»**.» - „Dianetika“, str. 25, 26.

«Prežívaj!» sa *kvalitatívne* odlišuje od «Žite!». A nakoľko sám L.R. Hubbard v „Dianetike“ pojednával o hĺbkových informačných tokoch v psychike človeka, tak je treba si jasne uvedomiť, že hraničné zovšeobecnenie «Prežívaj!» nasmerované k individualizmu – to je svetonázorová osnova, ktorá rozdelila všetko na dve kategórie:

- to, čo je dôležité pre prežívanie (no nie pre *život v hojnosti*[4]*),*
- a to, čím možno pohrdnúť, ignorovať to,

- tým samým určiac aj obsah *dianetiky podľa Hubbarda*.

A v závislosti od toho, čo sa považuje za pravdivé: «Prežívaj!» alebo «Žite!», dostávame **obsahovo** také alebo onaké Učenie o duševnom zdraví človeka a spoločnosti, i o spôsoboch jeho získania a udržiavania jak počas života jedinca, tak aj v nadväznosti pokolení v spoločnosti. «Prežívanie» v dianetike – to je termín, definujúci *jediný* cieľ existencie *jedinca*. Ale v Objektívnej realite sa

[1]Aberácia – odchýlka od normálneho stavu organizmu. – pozn. prekl.

[2]Metafyzika: časť filozofie, týkajúca sa podstaty existencie, pravdy a poznania. (Poznámka, urobená L.R. Hubbardom).

[3]Mysticizmus: učenie o možnosti dosiahnutia poznania duchovných právd pomocou intuície a hlbokej meditácie. (Poznámka, urobená L.R. Hubbardom).

[4]Evanjelium Jána, 10:10.

nevyhnutnosť prežívania objavuje u niekoho iba vtedy, keď sa odkloní od cesty normálneho toku Života, následkom čoho je nútený nejakým spôsobom prekonávať Božie dopustenie voči nemu.

Vychádzame z toho, že normálne nie je «Prežívaj!», ale «Žite!». Nevyhnutnosť «prežívania» a «Prežívaj!» pri takomto pohľade je havarijný režim existencie, v dôsledku porušenia prikázania «Žite!».

Teraz sa pozrieme na obsah *dianetiky podľa Hubbarda.* Predovšetkým sa treba oboznámiť s jej špecifickou terminológiou a zmyslovým obsahom týchto termínov. Musíme chápať, že terminologické novotvary dianetiky nie sú samoúčelné, ale sú prostriedkom pre označenie jedným slovom tých javov, na opísanie ktorých by bolo potrebné bez zavedenia špeciálnych termínov mnoho slov, čo by sťažovalo výklad. Keďže v definícii jedného termínu sú prítomné aj iné nové termíny, je potrebné sa oboznámiť s celým základným súborom terminologických novotvarov dianetiky naraz. Následne bude každý z termínov pochopený.

«V Dianetike sa človek v jeho optimálnom stave nazýva **klír**. V knihe sa s týmto slovom budeme stretávať často, jak vo forme podstatného mena, tak aj slovesa («klírovať»).» - „Dianetika“, str. 13.

Je tam daná poznámka, ktorá ešte raz objasňuje termín «klír»:

«Klír: to je človek bez aberácií. Je racionálny, pretože nachádza najlepšie možné riešenia, opierajúc sa o údaje, ktoré má k dispozícii a na vlastný uhol pohľadu. Klír nemá ingramy *[z angl. „engrams“*]*, ktoré by mohli byť opakovane stimulované a narušovali by správnosť jeho riešení, vnášajúc do nich skrytú a nepravdivú informáciu. Stav klír je cieľom Dianetickej terapie. Trpezlivosť a trocha učenia pomôžu tento cieľ dosiahnuť. Termín má pôvod v anglickom slove «clear», čo znamená «jasný», «čistý».»

Inými slovami, «klír» je z pohľadu dianetiky normou psychického zdravia človeka, pri dosiahnutí ktorého sa realizuje najlepšie riadenie jak fyziológiou organizmu, tak aj okolnosťami, tvorenými človekom-klírom v spoločenskom živote. Pritom «klír» je norma, definovaná nie podľa priemerných štatistických údajov odhalených v sociologických prieskumoch, ale podľa objektívnych ukazovateľov konkrétnej osoby:

«Normálny – *psychologický termín označujúci normálneho jedinca, tzv. priemerného človeka. Intelektuálna úroveň a správanie „normálneho“ človeka je priemerom správania všetkého obyvateľstva. V takomto „normálnom“ ale nie je nič dobré, pretože je silne aberovaný.*» - poznámka spravená L.R. Hubbardom, „Dianetika“, str. 201.

«Akýkoľvek človek môže byť klírom, ak nestratil časť mozgu následkom operácie[1] alebo nešťastnej náhody, alebo sa nenarodil s vážnym defektom nervového systému.» - „Dianetika“, str. 24.

«Aberácia (biol.): 1) v morfológii[2] a fyziológii predstavuje každý odklon v stavbe a funkciách od typického obrazu; zvyčajne sa používa pri označení individuálnych odchýlok od normy.» - „Veľká Sovietska Encyklopédia“, tretie vydanie (v ďalšom texte pri odkazoch na ňu «VSE»), zv.1, str. 20.

Nielen v biológii, ale aj v mnohých iných oblastiach poznania sa termín «aberácia» používa v zmysle odklonu od normy, a takisto pre označenie reálnych odchýlok od teoretického alebo predpokladaného výsledku pri realizácii nejakej teoreticky podloženej činnosti v praxi a pod.

V kontexte dianetiky je «aberácia» odklonom psychickej činnosti jedinca od jej najlepšieho možného režimu. Aberácia sa v živote prejavuje vo forme psychických chorôb, psychosomatických[3]

[1]To vysvetľuje, prečo Humanitárne centrum Hubbarda *principiálne* vystupuje proti neurochirurgii, ak nie je podmienená nevyhnutnou okamžitou pomocou, a predovšetkým, proti chirurgickému spôsobu oslobodenia ľudí od drogovej závislosti, čo bolo uvedené už skôr.

[2]Z gréckeho *morphé* — tvar, forma a *-lógia*; t.j. náuka o tvare, forme hocijakého javu nejakej podstaty.

[3]Jedna z medicínskych klasifikácií, založená na rozdelení chorôb na organické a psychosomatické (od *psycho...* a gréckeho *sóma* — telo). Pod organickými sa rozumejú choroby, v základe ktorých ležia napadnutia, nákazy orgánov a sústav telesného organizmu. Pod psychosomatickými chorobami sa rozumejú choroby, v základe ktorých leží porucha normálnej fyziológie orgánov a systémov telesného organizmu, vyvolaná poruchami psychickej činnosti, t.j. poruchy v

chorôb, a tiež ako pokles možností intelektu človeka. Aberácie následne vyúsťujú do chybovosti v ľudskom správaní, presnejšie, do štatistiky chýb — vykonaných v rôznych životných situáciách, následkom čoho utrpí škodu aj aberovaný, aj jeho okolie. Všetko to vytvára nepríjemnosti – ako minimum, a ako maximum – je nebezpečím pre okolie.

Celý život človeka sa v dianetike skúma ako súhrn «dynamík». Ak máme byť textovo presní, tak «**Prežívanie,** *prijaté za jediný cieľ sa rozdeľuje na štyri dynamiky.»* — «Fundamentálne axiómy Dianetiky», umiestnené na prednej predsádke knihy.

Termín «dynamika» má nasledujúci význam:

«Dynamika: snaha k životu, energickosť a vytrvalosť v prežívaní.» - „Dianetika“, Slovník, str. 516.

Inými slovami, všetky dynamiky sa v dianetike vzťahujú k vedomému kladeniu cieľov a k vedomej činnosti zameranej na realizáciu zvolených cieľov. Dianetika vyčleňuje štyri dynamiky („Dianetika“, str. 43). Ale aby sme sa v ďalšom texte nevracali k ich vymenovávaniu, obrátime sa rovno na scientológiu, v ktorej počet vyčlenených, rozlišovaných dynamík je rozšírený na osem. Prvé štyri dynamiky dianetiky a scientológie sú zhodné.

«Prvá dynamika - to je snaha jednotlivca existovať v úlohe seba samého (...)

Druhá dynamika – to je snaha existovať pomocou sexuálnej činnosti. Táto dynamika sa v skutočnosti skladá z dvoch častí. Druhá dynamika – to je a) samotný pohlavný akt a b) rodina, vrátane výchovy detí. Túto dynamiku možno nazvať *dynamikou sexu.*[1]

Tretia dynamika – to je snaha existovať v skupinách jedincov. (...) Túto dynamiku možno nazvať *dynamika skupiny.*

Štvrtá dynamika – to je snaha existovať v kvalite ľudstva (ľudstvo ako také)*. (...)

Piata dynamika – to je snaha o to, aby existoval živočíšny svet. (...) Túto dynamiku možno nazvať *dynamikou živej prírody.*

Šiesta dynamika – to je snaha o existenciu v kvalite fyzického vesmíru. (...)

Siedma dynamika – to je snaha o existenciu duchovných bytostí (ducha) alebo snaha existovať ako duchovná bytosť (duch). (...)

Ôsma dynamika – to je snaha existovať v úlohe nekonečnosti. Nazývajú to tiež Najvyššou Bytosťou. Je treba dodať, že *veda* Scientológia nezasahuje do dynamiky Najvyššej Bytosti. Táto dynamika sa volá ôsmou preto, lebo číslica 8 – to je vertikálne postavený symbol nekonečnosti[2]. Táto dynamika sa môže nazývať *dynamikou*

---

práci orgánov a systémov.

V ZSSR sa k psychosomatickému smerovaniu medicíny stavali zväčša odmietavo, pretože vzniklo na Západe pod vplyvom psychoanalýzy (S. Freud a iní), kedy bola odhalená vzájomná spätosť chorôb tela a problémov v psychike. To nepasovalo do materialistickej doktríny videnia sveta.

Vo «VSE», zv. 21, str. 197 sa píše: «Po zhodnotení predstaviteľmi psychosomatickej medicíny, okolo 50 % všetkých organických chorôb v priemyselne rozvinutých krajinách má psychologický charakter. Popri hypertenzii, žalúdočných vredoch, tyreotoxikóze (tzv. Basedowa choroba, alebo hypertyreóza)* a pod., sem zaraďujú takisto bronchiálnu astmu, cukrovku, glaukóm, reumatickú artritídu a iné.»

Sám L.R. Hubbard uvádza údaje, podľa ktorých «okolo 70 % dnes známych chorôb patrí do kategórie psychosomatických.» - „Dianetika“, str. 110.

Psychika riadi fungovanie imunitného systému človeka, fyziológiu jeho organizmu a biopolí, čo umožňuje alebo znemožňuje v organizme činnosť choroboplodných mikróbov, vírusov a parazitov. Z tohto dôvodu veľkú časť chorôb, tradične považovaných za infekčné alebo parazitárne ochorenia organizmu, je takisto možné zaradiť do kategórie psychosomatických. Uvedené sa týka aj takých chorôb, ako celá onkológia, mozgová mŕtvica, infarkty, niektoré ďalšie choroby, nakoľko sú to konečné štádiá trichomonózy – nakazenia organizmu trichomonádami, obyčajnými jednobunkovými bičíkovcami, ktoré prešli k usadlému koloniálnemu spôsobu života v organizme človeka (viď. Práce T.J. Sviščevoj, a samozrejme, „Idem po stopách zabijaka“ vo vydaní V.I. Zacharenkova. M.: 1997).

[1]Z nášho pohľadu, *dynamika sexu* - to je vlastne snaha *jedinca* o pohlavný akt ako taký. A rodina – to je to semienko, prerastajúce ľudstvom počas celých dejín; ona existuje kvôli deťom a ich výchove v Ľudí, preto rodina, ak máme hovoriť terminológiou dianetiky-scientológie, má byť zaradená dokonca nie do «(druhej či*) tretej dynamiky», ale do «štvrtej».

Následne sa *dynamika sexu* stane súčasťou «prvej dynamiky» *«snahou jedinca prežívať ako taký vo vlastnej kvalite,* ***ale s potešením****»,* a na mieste «druhej dynamiky» dianetiky zostane prázdno.

[2]Ak porovnáme poradie dynamík s dostatočne všeobecnou teóriou riadenia, tak hierarchicky usporiadaný súbor dynamík je vlastne vektor cieľov. Preto možno položiť otázku, kvôli čomu (a takisto *s akým cieľom, za akým účelom?)* sú

nekonečnosti alebo *Boha.»* - „Scientológia“, str. 42, 43 v úryvkoch; tu aj ďalej pri odkazoch na „Scientológiu“ sa opierame o vydanie L.R. Hubbard „Scientológia. Základy mysle“, vydanie „New Age“, Moskva, rok 1998.

Nakoľko každý jedinec prejavuje v živote vo vzťahu ku každej z dynamík rôznu aktívnosť, tak súbor dynamík, charakteristický pre jedinca sa nazýva spektrom. Aberácie – to sú poruchy prirodzených, normálnych životných «dynamík».

Dianetika tvrdí, že po dianetickej terapii, nazývanej «klírovanie», aberácie miznú a spolu s nimi miznú neurózy, psychické choroby (vrátane ťažkých foriem schizofrénie), psychosomatické choroby; zvyšujú sa možnosti intelektu človeka[1], následkom čoho ten robí menšie množstvo chýb jak v osobnom živote, tak aj v profesionálnej činnosti. A ak aj človek v minulosti utrpel ťažkú ujmu na zdraví (v dôsledku tráum alebo chirurgického zásahu), následkom ktorého sa nemôže stať klírom, tak aj v takomto prípade dianetická terapia umožňuje zlepšiť jeho celkový stav.

Príčinou aberácií sú «ingramy». L.R. Hubbard definuje termín «ingram» takto:

«Ingram – to je moment «bezvedomia», ktorý v sebe uchováva fyzickú bolesť alebo chorobné emócie a pocity. Ingram je umom, pre jeho pochopenie formou životnej skúsenosti, nedostupný.» - „Dianetika“, str. 51.

Na to, aby sa jedinec stal obeťou vniknutia ingramu do jeho psychiky, je z pohľadu dianetiky nutné, aby stratil vedomé vnímanie sveta[2].

Možnosti naplnenia *ingramovej banky* (tento termín označuje súhrn ingramov v psychike jedinca) sa otvárajú, ak človek stráca vedomie vplyvom bolesti, šokujúcej informácie (mdloby pri počutí nepríjemných správ a pod.), vplyvom celkovej narkózy pri chirurgickom zásahu, v narkotickom opojení (predovšetkým alkoholom[3]), v hypnóze a v niektorých ďalších situáciách. Počas prirodzeného snívania je možnosť doplnenia ingramových zásob vylúčená. Preto sa prirodzené snívanie v dianetike nepovažuje za stav bezvedomia.

Ak to máme opísať v pojmoch teórie riadenia, tak «ingram» je informácia, ktorá vnikla do psychiky človeka tak, že sa stáva zdrojom porúch normálnej psychickej činnosti v riadení jak fyziológie organizmu človeka, tak aj v riadení *jeho správania.* Otázku o správnosti *dianetickej* **normy psychickej činnosti** *(podľa Hubbarda)* zatiaľ ponecháme otvorenú.

Vniknutie ingramovej informácie do psychiky je sprevádzané *objektívnou* (z pohľadu *dianetiky podľa Hubbarda)* nemožnosťou jedinca uvedomiť si motiváciu a dôsledky svojho správania vo viac-menej širokom okruhu špecifických životných situácií; a takisto neschopnosťou uvedomiť si neadekvátnosť svojho správania okolnostiam. Vo výsledku tak samotné *okolnosti riadia správanie človeka* o to viac, čím aktívnejšie stimulujú ingramovú informáciu v jeho psychike, a človek neriadi situácie a nespráva sa v nich vedome účelovo: a to je porucha (aberácia) jeho životných dynamík.

Vznik ingramov je podmienený tým, že počas bezvedomia sa narúša proces *normálneho «načítania»* informácií do psychiky. Následkom toho v psychike človeka vznikajú informačné moduly, izolované od normálne načítanej informácie. Napriek tomu, tieto informačné moduly nezostávajú od celkovej psychiky jedinca izolované, ale vstupujú do procesov spracovania informácie

---

dynamiky usporiadané v dianetike a scientológii práve v poradí «od individuálneho k spoločnému – od jednotlivého k celkovému», «od následku k Prvopríčine», a nie v opačnom poradí «od Prvopríčiny k následkom a jednotlivostiam»? Ak „ôsma“ dynamika pod trocha iným názvom: *úsilie o Život v súlade s Prvopríčinou* – získa význam prvej, tak Boh je jediný, On je Prvopríčina všetkého bytia, a nebude potreby sa odvolávať na to, že ∞, postavená vertikálne je číslicou 8. Ale v hierarchicky významnom usporadúvaní dynamík «od Prvopríčiny k následkom a jednotlivostiam» sa získava obsahovo iná «dianetika» a «scientológia» - veda duševného zdravia osoby i ľudstva.

[1]Na Západe pre ich hodnotenie sa používajú špeciálne testy, umožňujúce určiť «IQ» - inteligenčný kvocient. Tvrdí sa, že následkom dianetickej terapie sa «IQ» väčšiny klírov zvyšuje nad priemernú úroveň spoločnosti neklírov.

[2]Preto sauna v programe „Narkonon“ ako prostriedok očisty organizmu od pozostatkov narkotík je lepšia, než termická procedúra novosibírskych medikov, vyžadujúca celkovú narkózu pacientov.

[3]Z pohľadu dianetiky je alkohol najnebezpečnejšia droga, ak je kritériom miera otvorenia psychiky pre navozenie do nej ingramov . Z medicínskych prostriedkov celkovej narkózy je ohľadom ingramov najnebezpečnejší oxid dusný. „Dianetika“, str. 436 — 439.

pomimo normálne informačné toky, čím kazia normálne výsledky psychickej činnosti vo všetkých jej prejavoch.[1]

Vplyv ingramovej informácie na psychickú činnosť človeka L.R. Hubbard porovnáva s pokusmi robiť výpočty na kalkulačke, na ktorej je neustále stlačená jedna z číselných kláves, následkom čoho funkčne dokonalá kalkulačka dáva chybné výsledky.

Ingramy do psychiky jedinca začínajú vstupovať ešte počas jeho vnútromaternicového vývoja, vždy, keď je plod v matke pod pre neho chorobným vplyvom: pri zápche u matky[2] a iných poruchách normálnej fyziológie jej organizmu (vrátane vplyvom liekov, alkoholu a pod.); pri zdvíhaní bremien; pri jej pohlavných aktoch v období po počatí[3] i ostatných fyzických a chemických vplyvoch na plod a okolité prostredie organizmu, nehovoriac už o priamych prejavoch agresie voči tehotným (a vo výsledku aj k plodu) zo strany okolia.[4] Zoznam situácií, odhalených počas dianetickej terapie, v ktorých plod upadá do bezvedomia (zodpovedajúci jeho úrovni vývoja) je pomerne obšírny, preto vyhnúť sa zápisu ingramu do psychiky budúceho človeka je v reálnom živote veľmi ťažké.

Kvôli tomu prakticky niet jedincov, ktorých psychika v momente narodenia by bola plne slobodná od ingramov. Ľudia sa navzájom odlišujú aj stupňom zaťaženia ich psychiky ingrammi, ktoré získali v rôznych obdobiach ich života *(počnúc momentom vytvorenia zygóty[5]),* a takisto aj svojráznym obsahom týchto ingramov.

Ďalej *prenatálne ingramy (týmto termínom sú označované ingramy získané počas vnútromaternicového vývoja)* behom celého života obrastajú ingrammi, ktoré človek získava v rôznych životných situáciách. Ingramy vytvárajú reťaze a vetvia sa. Preto dianetická terapia je smerovaná k tomu, aby odhalila najrannejší ingram, nazývaný «basic-basic». Jeho neutralizáciou a pochopením

---

[1]Typológia ingramových porúch psychickej činnosti je L.R. Hubbardom rozobraná v jeho knihe „Dianetika“ dostatočne podrobne, no nebudeme sa ňou zaťažovať, nakoľko klasifikácia ingramov, kvôli špecifikácii prejavov v psychickej činnosti u každého zo zistených typov, má význam najmä pre tých, ktorí vykonávajú dianetickú terapiu, a nie pre tých, ktorí ju dostávajú. Okrem toho dianetika tvrdí, že všetky rôznorodé poruchy psychickej činnosti, podmienené ingramami, miznú po dianetickej terapii dovedenej do konca.

[2]Zmena krvného tlaku a plodových vôd pri pokusoch vyprázdniť črevá môže presahovať hranice, bezpečné pre plod vo vzťahu k jeho ochrane od ingramových napadnutí psychiky budúceho človeka.

[3]Najmä ak pohlavné akty nie sú s biologickým otcom počatého dieťaťa. Takisto biologický otec by sa mal vyvarovať najmä počas tehotenstva matky akejkoľvek nevery. Totižto počas pohlavného styku dochádza k biopoľovému nekontrolovanému vzájomnému prestupu informácií, energií a programov… Nie nadarmo už Ježiš upozorňoval, že muž a žena sa stávajú jedným telom a jednou dušou… pri pohlavnom súžití. A tak, ako pri pohlavnom akte matky počas tehotenstva s biologickým otcom dieťaťa sa do psychiky tohto dieťaťa zapisujú informácie od otca (ľudová múdrosť predkov to zhrnula jednoducho do porekadla „aká matka – taká Katka, aký otec – taký syn“), tak rovnako sa do psychiky zapisujú aj informácie od iného muža, s ktorým budúca matka cudzoloží… a potom sa rodina čuduje: „kde sa to v tom dieťati berie, po kom to vlastne má?“ – pozn. prekl.

[4]Nemalý vplyv na plod majú aj rôzne emocionálne stresy matky, pocity strachu, depresie, ale aj také zdanlivo neškodné myšlienky matky, ako: „No, to nie je práve najvhodnejší čas, že som teraz otehotnela…“ alebo obava pri súloži: „Len aby som neotehotnela.“ a pod., majúce akýkoľvek dieťa odmietajúci podtón… To všetko sa totižto okamžite zapisuje do psychiky ešte len počínajúceho dieťaťa ako budúci blok, obmedzenie (v terminológii dianetiky ingram) jeho plného rozvoja psychických možností a schopností. Nakoľko nervová sústava (hlavne mozog a miecha) sa podieľa na fungovaní psychickej činnosti, tak tieto blokujúce zápisy – ingramy – sú zapísané v nej. Berúc do úvahy ucelenosť organizmu, vzájomnú prepojenosť a podmienenosť jednotlivých systémov a súčastí organizmu, tak tieto bloky – ingramy – možno ošetriť aj pomocou špeciálne vykonávanej – *metamorfnej techniky*. Metamorfika sa zrodila z výskumov, ktoré v 50. rokoch začal realizovať anglický naturopat a reflexológ žijúci v talianskom Toskánsku — **Robert St. John** s autistickými deťmi a s deťmi s Downovým syndrómom. Dr. Robert St. John dospel na základe týchto výskumov k poznaniu, že prenatálne obdobie sa odráža na niektorých častiach nôh, rúk a hlavy a že udalosti zažité počas tehotenstva, keď sa formuje naša báza, sú tie, ktoré ovplyvňujú náš spôsob bytia a konania. Pokračovateľom tejto metódy je **Gaston San-Pierre**, Kanaďan žijúci mnoho rokov v Anglicku, ktorý s objaviteľom tejto metódy Robertom St. Johnom spolupracoval v 70. rokoch a nazval metódu Metamorfná technika. Metamorfná technika je unikátom svojho druhu, pretože to nie je v klasickom ponímaní ani liečba, ani terapia, ani masáž (aj keď je navonok podobná jemnulinkej reflexnej masáži), či metóda zameraná na liečenie konkrétneho neduhu (prečo je to tak – o tom bude poznámka neskôr), ale technika, ktorá pomáha dať nový impulz vnútornej sile človeka a ktorá mu pomáha čo najlepšie využiť jeho potenciál. Viac o metamorfnej technike na www.inspirala.cz – dopl. prekl.

[5]Zygóta – prvá bunka nového organizmu, ktorá vzniká splynutím spermatozoidu a vaječnej bunky v procese počatia.

počas klírovania, strácajú svoju aberujúcu schopnosť aj všetky chronologicky neskoršie ingramy, usadené na tom prvom.[1]

Preto z pohľadu dianetiky, zbavenie človeka vedomia vždy prináša ujmu jeho psychike, nehľadiac na to, že to môže byť vynútené uvedenie do bezvedomia, potrebné pre poskytnutie mu nejakej špecifickej pomoci. Rovnako hypnóza je škodlivá vo všetkých prípadoch; chirurgovia počas operácií pod celkovou narkózou by sa mali zdržať zbytočných slov (o úlohe reči bude povedané neskôr), a jednou z prvých etáp pooperačnej liečby musí byť klírovanie, oslobodzujúce pacienta od ingramov, získaných počas choroby i behom operácie, čo spôsobuje zrýchlené zahojenie operačných rán a lepší zdravotný stav v nasledujúcom období života; pomoc človeku v bezvedomí (mdloby a pod.), musí byť poskytovaná mlčky.

Všetky deti musia prejsť klírovaním vo veku okolo 8 rokov (keď sa už završujú ich rečové návyky), aby ich psychika bola oslobodená od prakticky nevyhnutných ingramových napadnutí z veľmi ranných dôb života ich tela.[2]

Z takéhoto videnia reálneho stavu vecí v súčasnej spoločnosti, kde prakticky všetci sú vo väčšej či menšej miere zaťažení ingramovými napadnutiami psychiky, následkom čoho je ich správanie z pohľadu dianetiky narušené (aberované), vyplýva jeden principiálne vážny pohľad na človeka:

«Podľa údajov z pozorovania klírov, sú osnovné ciele rozumu, ako aj ľudskej povahy, nasmerované na budovanie a dobro, trvalé budovanie a trvalé dobro. Menia sa len vplyvom toho, čo on vidí a v závislosti od jeho vzdelania a názorov.

Človek je dobrý.

Zbavte ho aberácií – a s nimi odíde zlo, ktoré tak zbožňujú scholastici[3] a moralisti. Jediná časť rozumu, ktorej sa možno zbaviť – to je práve tá jeho časť, kde je sústredené «zlo». A bez tejto časti sa dobrotivosť a radosť zo života v ľudskom charaktere prejavujú výraznejšie. Aj človek je rád tomu zbaveniu, pretože «zlá» časť – to je *fyzický bôľ*.» - „Dianetika“, str. 23, 24.

---

[1]Na rozdiel od dianetického terapeuta, konajúceho cielene s konkrétnym zameraním (akým ešte, okrem proklamovaného vymazania „basic-basic“ ingramu?) tak operátor metamorfnej techniky postupuje úplne odlišne. <Veľmi podstatným aspektom je postoj toho, kto metamorfnú techniku aplikuje. Pri prevádzaní tejto metódy je operátor iba katalyzátorom: zmenu či uzdravenie liečenej osoby nespôsobuje on, ale životná sila pacienta, ktorá sa uvoľňuje prostredníctvom stimulácie reflexných miest na chodidlách, rukách a hlave (to jest, o tom, čo a v akom poradí sa bude odblokovávať, rozhoduje vnútorná psychika podvedomých úrovní pacienta - jeho duch, duša. Takto je vylúčený akýkoľvek cudzí zámer, úmysel, manipulácia psychiky jedinca. – dopl. prekl.). Je dôležité, aby operátor pracoval bez ďalšieho vlastného riadenia tejto energie a bez „chcenia - úmyslu“ pomôcť (aj tu teda platí staré známe: „dobrými úmyslami je dláždená cesta do pekla…“ – dopl. prekl.). Je to podobne, ako je pôda vhodným prostredím – katalyzátorom pre žaluď, ktorý sa vďaka svojej vlastnej vitálnej sile ujme a vyrastie z neho statný dub. Terapeut nediagnostikuje, nelieči a nemusí poznať súčasný stav ani symptómy nemoci ošetrovaného. Čím menej je operátor vtiahnutý do procesu premeny - metamorfózy, tým je technika účinnejšia. Najprínosnejším prístupom operátora je srdečný odstup.> - text v svorkách bol prevzatý zo stránky www.inspirala.cz. Informácie o metamorfnej technike nech čitateľ nepovažuje za odporúčanie, či propagáciu metamorfnej techniky, ale ako poukázanie na to, že k zdanlivo bezalternatívnej dianetickej terapii ingramov alternatívy existujú… V tomto prípade bez rizika vpašovania nechcenej úpravy psychiky. – dopl. prekl.

[2]Takisto aj pohlavné vzťahy manželov, ako si možno domyslieť, hoci priamo to v dianetickej literatúre nie je napísané – sú ***výlučne*** *prostriedkom pokračovania rodu,* a nie prostriedkom získania potešenia v bezstarostnom trávení času. Uvedený pohľad je preskúmaný a zdôvodnený v našej práci „Od antropoidnosti k Ľudskosti…“ (r. 1997).

Ničmenej v „Dianetike“ sa priamo a správne poukazuje na to, že pohlavné vzťahy musia byť okamžite prerušené po zistení prvých príznakov tehotenstva, aby sa nezaťažovali budúce deti ingrammi, schopnými dokaličiť ich osud.

(Takisto pohlavné vzťahy sú zdrojom ingramových napadnutí aj voči ich aktérom… V jednej televíznej reportáži o problematickej cigánskej komunite v Letanovciach na Spiši jeden Cigán, možno si to ani neuvedomujúc, vyslovil jednu múdru vetu, ktorá sa po odvysielaní okamžite stala okrídlenou frázou medzi Slovákmi: „Ked še pišak postavi, ta še rozum zastavi…“ A má pravdu. Totiž pri pohlavnom akte, veľmi často, ak nie vždy, preberajú komandatúru pudy – zvieracie inštinkty človeka, keď dochádza k vypnutiu vedomia, čiže uvedenie do stavu bez vedomia, t.j. určitej formy „bezvedomia“. Nehovoriac už o ďalších aspektoch možností prechodu informácií (informácií v najširšom slova zmysle) rôznorodými informačnými kanálmi, a to vo väčšine obídením kontroly vedomia… Tu je na mieste sa zamyslieť aj nad fenoménom *židovskej manželky* a jej (nie len) vedomého vplyvu na správanie sa a činnosť vrcholových činiteľov krajín, jak v ďalekej i blízkej minulosti, tak aj v súčasnosti… často s fatálnymi následkami pre dané krajiny a jej obyvateľov.)*

[3]Scholastik, scholastika - stredoveká dogmatická formalistická filozofia; školometstvo; formalizmus vo vede a výchove; nezažitá, povrchná vzdelanosť – pozn. prekl.

«... aberovaná spoločnosť kladie na človeka zodpovednosť za jeho konanie, antispoločenské konanie, ktoré je práve výsledkom ingramov, diktovaných touto spoločnosťou. Pacient nie je vinný za to, čo vykonal. Ale ak je klírom, to je už iná vec.[1] Možno sa domnievať, že klír bude niesť zodpovednosť za svoje vlastné činy, pretože je v stave uvažovať racionálne na základe svojej skúsenosti. Ale aberovaný človek má malú alebo žiadnu kontrolu nad svojim konaním. Preto audítor *(človek, ovládajúci zručnosti dianetickej terapie – klírovanie, auditovanie – oslobodenia druhého od vplyvu ingramov naň: naša vysvetlivka pri citovaní)* musí pacientovi objasniť, že ho vôbec neznepokojuje, čo aberovaný človek, ktorý sa stal predklírom *(človek, ktorému je vykonávaná dianetická terapia – klírovanie, auditovanie: naša vysvetlivka pri citovaní)*, nastváral vo svojom živote. Problém, s ktorým pracujú audítor a predklír – to je ingramová banka, ktorá pozostáva výlučne z toho, čo spravili iní ľudia a čo bolo spôsobené predklírovi v momentoch, keď nebol v stave sa ochrániť. Tento prístup nie je len správny, ale má aj terapeutické vlastnosti, pretože vďaka takému typu vysvetlenia môže audítor dosiahnuť spoluprácu, ktorá by v inom prípade nebola možná.» - „Dianetika“, str. 466, 467.

Toto určuje aj vzťah dianetiky k narkomanom, zločincom a iným asociálnym typom: z jej pohľadu, sú títo všetci zaťažení ingrammi, ktoré rodia automatizmy ich asociálneho správania, neovládané vôľou danej obete ingramových napadnutí psychiky.

Skutočnosť, že iní ľudia tak či onak trpia ich správaním, skazeným ingrammi, a preto asociálnym — je len druhotný následok prvotného **osobitne ťažkého** napadnutia psychiky určitej časti ľudí ingrammi, ktoré bez pomoci audítorov nemôžu zvládnuť. Keďže ingramy vnikli do ich psychiky od iných ľudí, v čase, keď budúce asociálne typy boli v bezvedomí, počínajúc momentom vzniku zygóty v procese ich počatia, tak klásť za to zodpovednosť na ľudí trpiacich ťažkými ingramovými napadnutiami psychiky je nezákonné.

Preto všadeprítomný systém výkonu trestu za zločiny a ostatné porušenia zákona iba prehlbuje stav vecí v spoločnosti, pretože obeť ingramových napadnutí psychiky v nej naráža len na (voči nemu) negatívne emócie, čo vedie len k obohateniu jeho ingramovej banky, ktorá sa v skaličenej psychike prejavuje ešte vo vyššej miere.

Avšak bez efektívnej psychiatrie, spoločnosť nemôže odmietnuť systém výkonu trestu a bliaka v nejednoznačnosti názorov o vzťahu k zločincom: je jasné, že sú nenormálni a je žiaduce ich priviesť k norme – no nie je známe ako. Psychicky skaličeného trestať je nežiaduce (a zvlášť trestom smrti) – a nechávať na slobode je takisto nemožné. Dianetika ponúka ako alternatívu k systému výkonu trestu klírovanie, vedúce k odstráneniu príčiny asociálneho správania páchateľov (t.j. ingramových napadnutí psychiky), čo ale predpokladá vylúčenie zo spoločenskej morálky túžby po pomste voči bývalému zločincovi, ktorý sa stal klírom.

Po tomto oboznámení sa s celkovými pohľadmi a názormi dianetiky možno prejsť k posúdeniu jej pohľadov na štruktúru psychiky a k posúdeniu mechanizmu ingramových narušení *z jej uhla pohľadu normálnej* psychickej činnosti.

«Existujú dve axiómy o fungovaní rozumu, ktoré musí audítor poznať.

I. Rozum vníma, nastoľuje a rieši problémy spojené s prežívaním.[2]

II. Analytický rozum počíta-kalkuluje opierajúc sa o rozdiely. Reaktívny rozum počíta-kalkuluje opierajúc sa o stotožňovanie, zhodu.

Prvá axióma zaujíma audítora pri jeho práci preto, lebo pomocou nej môže presne stanoviť, či má do činenia s racionálnou reakciou alebo nie. (...) Ľubovoľné odklony od optimálnej racionálnej normy sú pre nájdenie ingramov užitočné, všetky iracionálne strachy atď. sú tým, čo môže audítor výhodne použiť. <...>

V súlade s druhou axiómou možno predpokladať, že rozum obšírne a presne rozpozná rozdiely, približujúc sa k plnej racionálnosti, a ďalej, v miere toho, ako odchádza od racionálnosti, rozpoznáva celkovo menej a menej rozdielov, až kým sa nakoniec nepriblíži

[1] Inými slovami, z pohľadu dianetiky, len klír zodpovedá za všetky svoje činy. Činy neklírov sú vo väčšej či menšej miere podmienené ingramami a situáciami, v ktorých sa nachádzali, a nie ich vôľou, ktorá pod bremenom ingramov nie je slobodná.

[2] Slovo «intelekt» je v dianetike synonymom rozumu v zmysle, určenom touto axiómou.

k stavu úplnej nemožnosti rozoznať rozdiely v čase, priestore alebo myšlienkach, a vtedy je možné ho považovať za absolútne šialený. <...>

Zdravie rozumu – to je schopnosť nachádzať rozdiely. Čím lepšie môže niekto poukázať na rozdiely – nie je dôležité, jak malé sú – a poznať veľkosť týchto rozdielov, tým je racionálnejší. **Čím menej je človek schopný nachádzať rozdiely a čím bližšie prichádza k mysleniu zhodnosťami (A=A), tým menej je jeho rozum i duch zdravý.»** - „Dianetika“, str. 401 - 404 v úryvkoch.

Dianetické termíny «analytický rozum» a «reaktívny rozum» treba chápať v zmysle uvedenej axiómy II. Tieto dve zložky *rozumu (v zmysle uvedenej axiómy I)* sú individuálnym rozumom každého človeka. Rozum je jedným z mnohých prostriedkov, ktorými disponuje v živote každé, seba si uvedomujúce «vlastné Ja». Analytický rozum podmieňuje životné dynamiky jedinca, a reaktívny pod vplyvom ingramov – ich znetvorenie.

«Analytický rozum (v dianetike ho ináč nazývajú analyzér: naša poznámka pri citovaní) je nielen skrátka **dobrý** počítač, on je počítač **dokonalý**. Nikdy sa nemýli. Nerobí chyby dovtedy, kým organizmus zostáva nepoškodený (to jest dovtedy, pokým ho niečo nezbavilo rozumového zariadenia).

<...> Analytický rozum má svoje *štandardné pamäťové banky* (je to dianetický termín: naša poznámka pri citovaní). Kde sa ony štruktúrne nachádzajú, nás v danom momente vôbec nevzrušuje. Aby fungoval, musí mať analytický rozum vnemy (informáciu), pamäť (informáciu) a obrazotvornosť-predstavivosť (opätovne informáciu).

Spolu s týmto existuje ešte iná informačná banka a druhá časť rozumu, ktorá obsahuje aberácie a stáva sa zdrojom psychických porúch. O tom rozpovieme neskôr. Túto časť rozumu netreba spájať s analytickou alebo so štandardnými bankami pamäte.

(...) Informácia na začiatku nevstupuje do analyzéra. Najprv vstupuje do štandardnej banky a «zašíva sa» tam, až potom ju analyzér môže odtiaľ získať.» - „Dianetika“, str. 56, 57.

Jednou z charakteristických zvláštností štandardných pamäťových bánk je priebežné pripojenie všetkých zápisov k časovému momentu, určenému „biologickými hodinami“, vlastnými každému človeku: človek je sám sebe hodinami. Vďaka tomu sa každá informácia zapamätáva v štandardných bankách ako chronologická postupnosť vnemov.

Súhrn pripojení dávok informácií k časovým momentom v ich postupnosti sa v dianetike nazýva «časovým pásom».

V stave bezvedomia sa tento normálny proces dodania informácie do psychiky narúša a informácia sa nedostáva do štandardných pamäťových bánk.

«Mechanizmus nášho modelu rozumu je veľmi jednoduchý. Ničiaca vlna fyzickej bolesti alebo všetkoprenikajúceho jedu typu éteru sa nabaľuje a následne vyletujú niektoré alebo všetky poistky, ktorými je chránený analytický rozum. Akonáhle sa odomyká on, štandardné pamäťové banky sa odomykajú tiež.

Periódy «bezvedomia» sú medzerami v štandardných bankách pamäte. Tieto medzery tvoria to, čo v Dianetike nazývame **bankou reaktívneho rozumu.**

Doba, keď funguje analytický rozum, plus doba, keď je v činnosti reaktívny rozum, tvoria dlhú niť postupného zápisu celého života.

<...>

Keď človek úplne alebo čiastočne «stráca vedomie», reaktívny rozum čiastočne alebo úplne zapája svoje kontakty. Keď je človek plne pri vedomí, jeho analytický rozum plne komanduje organizmus. Keď sa jeho vedomie oslabuje, reaktívny rozum tou istou mierou naberá na sile.

Momenty ľudského «bezvedomia» sú väčšinou momentmi nasmerovanými proti jeho prežívaniu. Preto je životne dôležité, aby čosi na seba prevzalo úlohu riadenia ľudskej činnosti s cieľom záchrany celého organizmu. Bojovník, ktorý pokračuje v boji napoly v bezvedomí, je popálený človek, ktorý vyliezol z ohňa – to je príklad, keď je reaktívny rozum užitočný.

<...>

Reaktívna banka nezachováva spomienky také, ako si ich predstavujeme. Ona zapisuje *ingramy*. To sú úplné, až do najmenších detailov, zápisy každého vnemu prítomného počas úplného alebo čiastočného «bezvedomia». Tieto zápisy sú rovnako presné, ako hociktoré iné v organizme, no disponujú vlastnou **silou**. Sú podobné dlhohrajúcim platniam alebo filmu, ak by obsahovali všetky vnemy svetla, zvuku, vône, chuti atď.

No predsa len existuje celkom zreteľný rozdiel medzi ingramom a pamäťou (v dianetike sú to odlišné termíny: naša vysvetlivka pri citovaní). Ingram môže byť nepretržite pripojený do ľubovoľnej reťaze organizmu (rozumie sa línia cirkulácie informácie: naša vysvetlivka pri citovaní), správa sa ako zvláštny osobitný organizmus.» - „Dianetika, str. 72, 73 v úryvkoch.

K poslednému odseku je pridaná poznámka:

«Slovo «ingram» sa v Dianetike používa v jeho úplne presnom význame ako určitý a trvalý odtlačok, zanechaný dráždivým podnetom na protoplazme tkaniva. Ingram je považovaný za samostatnú skupinu dráždivých podnetov, ktoré sa zaznamenávajú výlučne do buniek organizmu.»

Na nasledujúcej strane, strane 74, je umiestnená poznámka, vysvetľujúca rozdiel medzi ingramom a pamäťou:

«Pamäť: v Dianetike nazývame pamäťou všetko, čo je napísané v štandardných bankách pamäte a čo je potenciálne dostupné pre rikól «Ja». Scéna, zobrazená pred očami a vnímaná ostatnými zmyslami, sa stáva zápisom v štandardných bankách pamäte a neskôr môže byť vyvolaná vlastným «Ja» kvôli informácii.»

Termín «rikól» je vysvetlený nasledujúcim spôsobom:

«Rikól: vzkriesenie v pamäti (skôr *privolanie do vedomia*, nakoľko v dianetike sa zdôrazňuje rozdiel rikólu a spomienok) rozličných vnemových obrazov z minulosti. Pochádza z anglického slova «recall», čo znamená «vyvolávať z minulosti».» - „Dianetika“, Slovník, str. 525.

Reaktívny rozum je v dianetike vlastnosť tela, predstavujúca «súhrnný „bunkový intelekt“»[1]: kolektívny intelekt celej množiny buniek. Ďalej sa uvádza, že:

«... reaktívna ingramová banka môže byť materiálom, skladovaným v samotných bunkách. A v danom momente nie je dôležité, či táto teória je alebo nie je pravdivá. Bolo to potrebné povedať, aby bol daný základ pre chápanie toho, čo sa deje s človekom, keď stráca vedomie.» - „Dianetika“, str. 88.

Otázka lokalizácie ingramových zápisov a charakter reaktívneho rozumu[2] skutočne nie je dôležitá, pretože charakteristiky, na základe ktorých sú tieto termíny definované, sa prejavujú v psychickej činnosti nezávisle od lokalizácie štruktúr-nosičov informácie. Rovnako nezávisle od organizácie štruktúr-nosičov sa ingramy nedostávajú do štandardnej pamäťovej banky. Vždy, keď je človek v bezvedomí následkom bolesti alebo nepríjemných emócií, informácia putuje do reaktívnej ingramovej banky.

Spúšťaniu (t.j. aktivácii) ingramov zapísaných do reaktívnych bánk zasvätil L.R. Hubbard deviatu kapitolu druhej knihy („Dianetika“ – to sú tri knihy v jednom obale), kde opisuje na konkrétnych príkladoch mechanizmus vybudenia ingramov okolitými podmienkami. Nebudeme reprodukovať tento dlhý opis, ale poukážeme iba na to spoločné, čo sa v týchto príkladoch nachádza.

Ak «analytický rozum nepracuje na vyššej úrovni» („Dianetika“, str. 170) a tok informácií zvonku alebo z vlastných vnútorných zážitkov a fantázií zodpovedá informácii, zapísanej ako ingram do reaktívnej banky, tak sa ingram aktivuje ako algoritmus správania človeka a riadenia

[1] O možnostiach organizácie súborného intelektu, tvoreného množstvom elementov viď. Dostatočne všeobecnú teóriu riadenia vo „Vode mŕtvej“, vydanej v r. 1998. Tam je posudzovaná možnosť rozdelenia jedinečného nedeliteľného (individuálneho) intelektu-procesu na súbor nositeľov, z ktorých každý je vyložene bez intelektu.

[2] Reaktívny -> re-aktívny -> jalový rozum – týmto je aj v podstate daný jeho charakter – pozn. prekl.

fyziológie jeho organizmu v nových situáciách, vznikajúcich oveľa neskôr (možno aj po mnohých rokoch) od jeho vniknutia do psychiky jedinca.

Pritom, na jednej strane, takýmto spôsobom aktivovaný ingram zabezpečuje bezmyšlienkovité (inštinktívne[1]) automatické správanie človeka v nových situáciách podľa zapísaného obrazu, niekedy aj skutočne zabezpečujúce prežívanie organizmu pri strate vedomia alebo vypnutí analytického rozumu; a na strane druhej, nanovo a viac-menej aktívne obnovuje všetky v ňom prítomné bolestivé pocity a emócie, ktoré sa udiali v reálnom živote jedinca v minulosti, počas zápisu ingramu do reaktívnej banky informácií v jeho organizme. Táto, posledná uvedená okolnosť, vyúsťuje pri aktivácii každodenného množstva ingramov do celkového súboru viac-menej výrazných psychosomatických ochorení organizmu a narušení psychiky, charakteristických pre človeka počas dlhých období jeho života[2].

Bolestné pocity a emócie, vyvolané situačne spustenými ingrammi, potláčajú v nových situáciách prácu analytického rozumu, čo vytvára psychologické podmienky pre zápis nových ingramov; tieto subjektívno-psychologické podmienky sú pre zápis nových ingramov tým vhodnejšie, čím viac je analytický rozum odpojený od procesu nepretržitého ozmysľovania[3] života – aktiváciou v psychike už jestvujúcich ingramov a ich tlakom.

Okrem toho algoritmy ingramov sa vetvia a náhodný charakter vzniku ingramov negarantuje vzájomnú kompatibilitu informácie, ktorá sa v nich nachádza. V najťažších prípadoch to vyúsťuje do rozštiepenia osobnosti jedinca: t.j. k rozdeleniu pamäte, dostupnej jeho vedomiu, na vzájomne izolované oblasti a k rozvrstveniu jeho spočiatku jednotného intelektu na množstvo plytkých intelektov-besov (L.R. Hubbard ich nazýva «démonmi»[4]). Tie vedú viac-menej osobnostne vyspelú a samostatnú existenciu v informačnom prostredí psychiky jedinca spoločne s tou osobou, ktorá si seba uvedomuje ako «vlastné Ja». A takto sa dlhohrajúca ingramová platňa zapisuje počas celého života, riadok za riadkom, vrstva za vrstvou...

L.R. Hubbard píše o ingramoch nasledovné:

«Možnože dovtedy, kým človek získal obšírnu slovnú zásobu, boli preň ingramy užitočné. Napomáhali jeho prežívaniu spôsobmi, ktoré budú opísané nižšie[5]. Ale keď človek vypracoval jazyk, ktorý do seba zahŕňa slová, rovnako zvučiace, no majúce úplne rôzne významy, a celkovo odkedy sa začali objavovať jazyky, ingramy sa stali oveľa nebezpečnejšie a prestali byť užitočné. A teraz, v súčasnej etape evolúcie, ingramy vôbec neochraňujú človeka, ale naopak, odvádzajú ho od rozumu, otupujú všetky jeho schopnosti a robia ho chorým.» - „Dianetika“, str. 75.

Takýto (k ingramom) odmietavý postoj je v *dianetike podľa Hubbarda* jej principiálnym názorom, nepoznajúcim žiadne výnimky. Jeho opodstatnenosť posúdime v nasledujúcich kapitolách tejto práce. Teraz obrátime pozornosť iba na jedno dôležité miesto, spojené s artikulovanou rečou, aby sme presnejšie pochopili, čím sa slovne vyjadrená informácia v ingrame odlišuje od ostatných vnemov uložených v tom istom ingrame, následkom čoho L.R.Hubbard aj dospel k názoru o výnimočnej škodlivosti *pre človeka (hovoriaceho, ale nie rozumného)* všetkej informácie v jeho reaktívnej banke.

---

[1] Ingram sa v podstate javí ako patologický update (predĺženie) základnej matrice inštinktov danej jedincovi Zhora, prenášanej z generácie na generáciu dedične (čo znamená že môže existovať aj tvorivý a konštruktívny update inštinktov, v zmysle vývoja). Reaktívny rozum preto v terminológii KSB má svoj pôvod v inštinktívnej zložke psychiky, ktorá prvoplánovo je určená na prežitie človeka na báze základných zvieracích inštinktov. Analytický rozum, je v podstate intelekt (v chápaní KSB) človeka, ktorý pracuje s vedomiu dostupnou informáciou, neprenášanou geneticky. Ide o vyšší „operačný systém“, ak by sme reaktívnu myseľ/inštinkty prirovnali „Bios-u“ a analytickú myseľ/intelekt prirovnali k OS Windows/Linux. – pozn. prekl.

[2] Preto často na zbavenie sa svojej bolesti (vrátane mnohých chorôb, tradične považovaných za nevyliečiteľné) postačuje zmeniť miesto bydliska. Podmienky na novom mieste nie sú schopné opakovane stimulovať niektoré z ingramov. A psychosomatické choroby, dovtedy posilňované aktívnymi ingrammi, sú potlačené samotným organizmom.

[3] Ozmyslenie — znamená nasledovnú postupnosť: 1.uvedomiť si, 2. analyzovať, 3. pochopiť. – pozn. prekl.

[4] Tam, kde sa v tejto knihe slovo «démon» používa v dianeticko-scientologickom zmysle, je to špecifikované osobitne. Naše chápanie «démonizmu» bude vysvetlené v druhej časti tejto knihy.

[5] Tento opis nebudeme uvádzať kvôli jeho veľkému rozsahu. Už tu bol uvedený príklad užitočnosti reaktívneho rozumu, riadiaceho sa pomocou ingramov: «bojovník, ktorý pokračuje v boji napoly v bezvedomí, je popálený človek, ktorý vychádza z ohňa.»

Všetky vnemy (ale nie slová), ktoré sú v ingramoch zaznamenané, sú objektívne osobité (unikátne), a pre jedinca sú v informačnom vzťahu dostatočné v tom zmysle, že väčšinou existuje jednoznačný významový súlad «okolnosti» a «vnemu». Následkom toho, pri opakovanom (nie jednorazovom) vzniku životných situácií analogických situáciám pri prvom zápise, ingramové programy správania (väčšinou) zabezpečujú ***podvedomo-automatickú*** *reakciu organizmu, viac-menej adekvátnu novým okolnostiam.* Preto algoritmus správania, ktorý už raz v minulosti bol zapísaný ako ingram (a zabezpečil kedysi prežitie organizmu), je reaktívnym rozumom automaticky obnovovaný v podobných opakujúcich sa situáciách, čím zabezpečuje minimálnu potrebnú kvalitu riadenia pre jedinca. No niečo celkom iné je, ak sa v bankách údajov (na základe ktorých koná reaktívny rozum) ocitajú jednotlivé slová a zložitejšie jazykové konštrukcie.

Slová a zložitejšie jazykové konštrukcie kvôli mnohoznačnosti svojho zmyslu, podmieneného nielen objektívnymi okolnosťami (čo je typické pre veľkú časť nemých pocitov), ale aj subjektívnymi charakterom použitia slov, ničia tento relatívne jednoznačný súlad medzi informáciou zapísanou ako ingramový program správania a príslušnými životnými situáciami.

Dochádza k tomu preto, lebo reaktívny rozum myslí formou stotožňovania, a ako sa vyjadril L.R.Hubbard, «reaktívny rozum kradne význam tých slov, ktoré sa v ňom nachádzajú, z analytického rozumu» - „Dianetika“, str. 158. A keď sa ingramy aktivujú počutými slovami, potom algoritmy riadenia správania (a fyziológie organizmu), ktoré sú v týchto ingramoch zapísané, zďaleka nie vždy zodpovedajú vzniknutým situáciám. Pri vláde reaktívneho rozumu nad vedomím, všetko prebieha ako v široko známej anekdote:

Rozhovor v autobuse: „Posuň sa, rybička...“

«Rybička» rozmýšľa: „Rybička – to je šťuka; šťuka – to sú zuby; zuby – to je pes...“ – následne táto «rybička» zreve na celý autobus: „Ľudia! On ma – pre nič za nič – sukou nazval!!!”

Preto ak je analytický rozum v prebiehajúcich životných situáciách z nejakých dôvodov nedostatočne aktívny, tak jediné vypočuté slovo môže stačiť na to, aby sa v psychike jedinca aktivoval nejaký ingram (alebo niekoľko naraz) v podmienkach, keď reaktívny (na situáciu) ingramový automatizmus nezabezpečí adekvátne riadenie správania a fyziológie organizmu jedinca[1].

«Ingram diktuje všemožné procesy, ktoré v živote prebiehajú. Je v stave diktovať vieru, názory, myšlienkové procesy alebo ich neprítomnosť, konanie všetkého druhu, a občas vytvára situácie ohromujúco zložité a nezmyselné. Ingram je v stave diktovať organizmu všetko, čo sám obsahuje, a on môže obsahovať ľubovoľné myšlienkové kombinácie slov. Aberované správanie núti analytický rozum ospravedlňovať konanie a stav organizmu, a takisto svoje vlastné bizarné omyly. To sa nazýva **ospravedlňujúcim myslením**.» - „Dianetika“, str. 96, 97.

---

[1]Takto jedno slovo alebo nadobudnutý pocit môže v cielene a psychologicky spracovanom jedincovi prebudiť ingram, ktorý ho v jednom momente premení z obyčajného človeka na aktívneho biorobota. Do momentu, kedy programy biorobota „spali“, sa ich nositeľ ničím nevyčleňoval spomedzi množstva iných jedincov.

Keďže koncom štyridsiatych rokov sa CIA a iné tajné služby dlhodobo zaoberali výskumom v oblasti psychologickej premeny ľudí na biorobotov s funkčne rôznymi „až do povelu spiacimi“ umelými „osobnosťami“, tak, nakoľko dianetická terapia vynáša na úroveň vedomia všetky ingramy bez výnimky, aktívne rozšírenie dianetiky vyvolalo na Západe nevôľu a odpor zo strany zákazníkov týchto výskumov.

Nespokojnosť s činnosťou L.R.Hubbarda a rozvinutá kampaň proti nemu a jeho stúpencom bola z časti podmienená aj tým, že nič netušiaci občania si pri získaní dianetickej pomoci uvedomili, že predtým boli vystavení psychologickej premene zo strany tajných služieb ich štátov. Tajnými službami starostlivo utajované sa stalo všeobecne známym a vylučovalo možnosť vykonávania špeciálnych operácií s využitím nič o svojom predurčení netušiacich jedincov – nositeľov informačných mín. Podľa scientologickej cirkvi, v tomto poľudšťujúcom vplyve dianetickej praxe na psychiku zombi (vytvorených tajnými službami) tkvie aj jedna z príčin štátom organizovaných honov na scientologickú cirkev.

(To isté sa týka aj nevôle tzv. cirkví, ktoré sú takto tiež vystavené nebezpečenstvu straty vplyvu nad pasenými ovečkami, kŕmenými po stáročia cirkevnými dogmatickými bludmi, vytvárajúcimi nie jeden ingram v ich psychike)*

Ale záujem tajných služieb a **rôznorodých** rádových štruktúr o dianetiku je spätý aj so želaním obísť etický Kódex Audítora a využiť určité výdobytky dianetiky na dokonalejšie zombírovanie špeciálnych agentov.

Nakoľko reaktívny rozum myslí stotožňovaním obrazu A≡B≡C, hoci reálne A≠B≠C, tak toto vytvára ešte jeden významný jav, v dôsledku ktorého sa jedinec vždy nachádza pod vplyvom pozadia viac či menej aktívnych ingramových algoritmov riadenia. Pre reaktívny rozum sú všetky časové momenty identické v tom zmysle, že «teraz» ≡ «včera» ≡ «každý dátum, každý hodina dňa» ≡ «vždy». A pretože v normálnom stave vedomia analytický rozum človeka určitým spôsobom spolupracuje s reaktívnym rozumom, tak chronologicky štruktúrovaná informácia zo štandardných bánk pamäte je spájaná s chronologicky neurčitou informáciou z ingramovej banky vždy, keď sa ten-ktorý ingram restimuluje vonkajšími okolnosťami, ktoré jedinca obklopujú. O prejavoch tejto osobitosti ingramov L.R. Hubbard píše:

«Existuje aj iný typ myslenia stotožneniami, a to je tá kategória, ktorá ničí schopnosť orientovať sa v čase. «Nevieš, kedy sa to stalo» je klasickou frázou. Fráza «Neviem, koľko je už hodín» a iné majú vedľajší a špecifický vplyv na rozum, pretože ten pracuje podľa svojho vlastného presného chronometra, a ingramy čítajú ciferník nesprávne. Na vedomej úrovni človek obstojne zvláda analytický čas. Ingramy sa kĺžu vpred i vzad podľa toho, kedy sú vypnuté alebo restimulované. Ingram môže byť príčinou dnešného konania, ktoré patrilo časovo situácii z pred štyridsiatich rokov a malo zostať tam. Nie sú to pripomienky časových rozdielov, ktoré tak silno aberujú; je to bezčasový charakter ingramov. Čas je veľký šarlatán, on nič nelieči, on len mení vlastnosti okolitého prostredia a okolie človeka. Ingram starý 10 rokov, so všetkými bolestivými emóciami sa možno zamaskoval a je «zabudnutý», no ak je dnes restimulovaný – tak už stojí pred vami, pripravený vyvolať príslušné správanie.» - „Dianetika“, str. 405.

Cieľom dianetickej terapie je úplné vyprázdnenie reaktívnej banky ingramových zápisov, jej vyčistenie (odtiaľto aj pochádza termín «klír» - «clear», t.j. čistý).

Dianetickej terapii je zasvätená tretia kniha „Dianetiky“. Takisto ju nebudeme tlmočiť. Podotkneme len to hlavné v nej. L.R. Hubbard venoval osobitnú pozornosť tomu, aby sa pacient počas jej priebehu neuvádzal do bezvedomia, čo by bolo sprevádzané nevyhnutným doplnením jeho ingramovej banky. A ak pacient počas seansy sám mimovoľne upadne do stavu bezvedomia, procedúra klírovania je vytvorená tak, aby si pacient vedome spomenul na všetko, čo sa s ním i okolo neho dialo, kým sa nachádzal v spontánnom stave bezvedomia počas terapeutickej seansy. Samotná terapia tak, ako je opísaná v knihe „Dianetika“, smeruje k diskusii dvoch ľudí podľa pravidiel, určených Kódexom Audítora a procedúrou.

Takáto diskusia sa nazýva «audit». Toto i ostatné slová s rovnakým koreňom pochádzajú z angličtiny a majú význam «počúvať a počítať» - „Dianetika“, Slovník, str. 522. V tejto diskusii má audítor, ktorý vedie diskusiu, za úlohu prinútiť jeho reaktívny rozum, kladením otázok a vyslovovaním prosieb, vyplaviť obsah ingramov na úroveň vedomia pacienta. Počas takto vykonávaného klírovania sa ingramy postupne vyplavujú na úroveň vedomia, avšak neničia sa v tom zmysle, že by boli odstraňované z psychiky, následkom čoho by bol subjekt akoby zbavovaný časti svojej pamäte o uplynulom živote.

Proces vstupu vedomia do ingramu je pre pacienta nepríjemný kvôli špecifikám situácií, v ktorých samotné ingramy vznikli, a okrem toho reaktívny rozum, ako tvrdí dianetika, blokuje analytický prístup vlastného vedomia k danej informácii, čím ho chráni pred nepríjemnými zážitkami. Preto sa to bez pomoci audítora nezaobíde. Ako vysvetľuje L.R. Hubbard, sám pacient pri vstupe vedomia do ingramu ho nemôže ani analyzovať, ani riadiť samotné vstupovanie doň, nakoľko ingramová informácia potláča jeho analytický rozum. L.R. Hubbard píše:

«Len pomocou terapie Dianetiky môže analyzér získať tieto údaje (a odstránenie ingramu nezávisí od toho, či sa s nimi analyzér kontaktuje, nehľadiac na starú poveru, že «uvedomenie si» niečoho, odrazu od toho aj lieči: stačí si len ingram «uvedomiť» bez Dianetickej technológie[1], a hneď je človek v nešťastí).» - „Dianetika“, str. 95, 96.

«Od samého počiatku bádania Dianetiky v roku 1930 väčšina pacientov do určitej miery verila tomu, že môžu pracovať so svojimi kejsami («case» - anglicky prípad: naša vysvetlivka citovaného) samokontrolou.

[1]Aj tak L.R. Hubbard nepíše, ako to môže prebehnúť.

Nechápanie toho, že audítora zaujíma len to, čo sa stalo pacientovi, a nie to, čo spravil on niekomu druhému, a takisto určitá hanblivosť alebo neprirodzený pocit viny často rodia prázdnu nádej, že človek môže sám sebe spraviť audit.

To sa spraviť nedá. Je to rovno vyhlásenie a vedecký fakt. Audítor je potrebný z mnohých dôvodov. On tam nesedí preto, aby kontroloval predklíra a popoháňal ho; jeho funkcie spočívajú v tom, aby počúval, nástojil, vyratúval problémy predklíra a pomáhal mu ich vyriešiť. Postup práce je na základe týchto rovníc:

** Dynamiky predklíra sú slabšie, než sila jeho reaktívnej banky.

** Dynamiky predklíra plus dynamiky audítora majú väčšiu silu, než je sila reaktívnej banky preklíra.

** Analytický rozum predklíra sa vypína zakaždým, keď sa dostane do ingramu, a vtedy už viac nie je v stave sa za ním naháňať a prechádzať ho toľkokrát, aby to bolo postačujúce na jeho uvoľnenie bez pomoci audítora.

** Analytický rozum predklíra plus analytický rozum audítora sú spolu schopné nájsť ingramy a prejsť ich.

(Existuje ešte jedna rovnica, ktorá sa viac nikde nespomína, avšak má vzťah ku Kódexu Audítora a matematicky dokazuje nevyhnutnosť tohto Kódexu:

** Sila ingramovej banky predklíra plus sila analytického rozumu audítora sú spolu väčšie, než analytický rozum a dynamiky predklíra. <...>)» - „Dianetika“, str. 440, 441.

No po vyjdení ingramovej informácie na vedomú úroveň pacienta za pomoci audítora táto už prestáva byť ingramom, nekazí činnosť analytického rozumu a psychiky celkovo, usadzuje sa v štandardných pamäťových bankách na svojom mieste v časovom pásme a následne sa podvolí vedomému premysleniu samotným pacientom z jeho vôle.

Zdroje psychiky a najmä analytického rozumu napojené na tento ingram sa oslobodzujú a stávajú sa dostupnými pre ich vedomé používanie podľa svojvoľného priania jedinca, čo sa prejavuje v náraste inteligenčného kvocientu «IQ», miznutím neuróz, psychosomatických chorôb a pod. Po identifikovaní «basic-basic» a jeho premiestnení do štandardných pamäťových bánk, ostáva reaktívna banka prázdna (do nového bezvedomia, kedy sa odkrýva možnosť jej naplnenia), a človek sa stáva klírom – normálnym z pohľadu *dianetiky podľa Hubbarda*. Pritom miznú aj psychosomatické choroby, aj neuropsychické choroby, predtým vyvolávané aktívnymi ingrammi. Následne organizmus po nejakom čase obnovuje svoj životný potenciál, nakoľko mu to umožňujú vek a stupeň nezvratnej škody, ním utrpenej v minulosti.

Skoro na samom konci knihy L.R. Hubbard píše nasledovné:

«(...) Kultúra, nehovoriac už o právnej vede, sa stáva zložitou a ťažkopádnou pri narastajúcej proporcii s množstvom zla, ktoré sama vytvára v živote, pokúšajúc sa napraviť staré zlo. Nakoniec nezostáva nič rozumné; nezostáva nič okrem sily, a tam, kde nežije rozum, ale žije sila, niet ničoho okrem víchra bezduchej zúrivosti. Tam, kde existuje bezduchá zúrivosť, ktorej problém sa nerieši, musí časom prísť apatia; a apatia, korčuľujúc na šikmej ploche, zakaždým vedie k smrti.

My teraz stojíme na moste medzi dvoma stavmi človeka. Nachádzame sa nad priepasťou, ktorá oddeľuje nevysokú plošinu od inej, vyššej, a prekonanie tejto priepasti je umelým evolučným krokom v ľudskom progrese.

Audítor je na tomto moste; keď sa stane klírom, bude na vyššom okraji. Uvidí, že dochádza k intenzívnemu pohybu po moste. Môže uvidieť, ako zvyky, zákony, organizácie i spoločenstvá sa pokúšajú vyhnúť mostu, ale, zrazené k zemi pohybujúcou sa masou ľudí, prepadávajú sa do prázdna.» - „Dianetika“, str. 488.

Končiac knihu, L.R. Hubbard sa vracia k tejto analógii:

«Niekedy sa myslelo, že most ponad priepasť postaviť nemožno, áno, aj ľudia celkovo na nižšej plošine jednoducho nevideli vyššiu úroveň, väčšina nemala tušenia o existencii vrchnej plošiny. Inžinierovi, ktorý vypracoval nové princípy výstavby mostov a našiel nové cesty pre využitie svojich materiálov, sa podarilo zostrojiť most ponad priepasť. On sám prechádza ponad priepasť po moste a prezerá si nové územia s veľkou spokojnosťou. Viac a viac ľudí prechádza mostom. Most je stabilný, hoc aj neširoký, a je možné po ňom prejsť

ponad priepasť. Nebol zostrojený pre rýchly plný prúd. No má v sebe základné princípy a axiómy, pomocou ktorých môžu byť zostrojené mosty ponad priepasť znova a znova. Množstvo ľudí sa začína približovať k priepasti a pozerať nahor.

Aký by ste mali názor na spoločnosť na nižšej plošine, ak by tam ľudia stonali, plakali, hádali sa a nepomohli by rozšíriť most alebo vybudovať nový?

* * *

V tejto učebnici poskytujeme začiatočné axiómy a terapiu, ktorá funguje.
Pre Boha, konajte a zostrojte lepší most!» - „Dianetika“, str. 495.

Inými slovami, L.R.Hubbard tvrdí, že jeho kniha „Dianetika“ nie je zbierkou od života odtrhnutých výmyslov, ale je v nej opísaná veľká praktická skúsenosť poskytnutia pomoci mnohým a mnohým ľuďom v riešení ich psychologických a ďalších psychicky podmienených problémov. Okrem toho, on sám netrvá na tom, že ním zostrojený „most“ je najlepší, a ponúka tým, ktorí nesúhlasia s jeho názormi, nech zostroja lepší «most», než zostrojil on.

Nespokojnosť mnohých s dianetikou a scientológiou je potvrdením toho, že dielo L.R. Hubbarda neostalo bez spoločensky významných následkov. Zmeniac osobnostnú psychickú kultúru a psychickú činnosť, množstvo ľudí v mnohých krajinách sveta začali žiť ináč, než žili pri ich predošlej živelne sformovanej kultúre. Ale aby bola pochopená podstata týchto zmien, je potrebné preskúmať niektoré otázky stojace mimo *dianetiky a scientológie podľa Hubbarda*.

13. apríla – 27. júla 1998
(Spresnenia 2. – 8. novembra 1998)

7. Problémy globálneho otrokárstva

Medzi otázkami, prakticky úplne vylúčenými z tematiky, dotknutej L.R. Hubbardom v knihách „Dianetika“ a „Scientológia“, sa nachádzajú otázky, vzťahujúce sa k dejinám globálnej civilizácie a ku globálnej sociológii.

Z nášho pohľadu, nakoľko človek je tvor sociálny (t.j. zvyčajne žije v spoločnosti sebe podobných) a nikto z ľudí nemôže svojou osobou zastúpiť celé ľudstvo, tak ani jedna psychologická teória a prax nie sú sebestačné, ale sú podmienené reálnou dejinnou cestou, ktorou spoločnosť prešla, jej aktuálnym stavom, tendenciami rozvoja a ich analýzou v dejepisnej a sociálnej vede a tradíciách.

Z tohto dôvodu, prv než prejdeme k posúdeniu osobnostnej psychickej kultúry na základe dianetiky a scientológie, objasníme niektoré otázky globálnej a regionálnej sociológie, aby sme odhalili vzájomnú spätosť dianetiky a scientológie, scientologickej cirkvi, ktorá ich šíri — s minulosťou a perspektívami dejín.

Osobitne treba venovať pozornosť tomu faktu, že v spoločnosti sa oddávna kultivuje historický mýtus, popierajúci realitu dejín. **Osnovná téza** tohto počas stáročí kultivovaného **historického mýtu** vo všetkých jeho variáciách, ku ktorej musí dôjsť sám čitateľ učebníc dejepisu a populárnej literatúry o historických témach, **je téza o ľuďmi neriadenom, a priamo či vopred pre nich nepredpovedateľnom priebehu globálneho dejinného procesu.** Celé spoločenské riadenie má v súlade s touto tézou chronologické hranice doby života jednej generácie, a priestorové – ak nie štátne hranice, tak hranice, na ktorých vojenská sila tohto štátu môže v mierových časoch bazírovať a realizovať *patrolovanie v bojových formáciách*. A za týmito hranicami všetko v súlade s touto tézou akoby samo sebou plynulo bez nejakého cieľavedomého vplyvu tých-ktorých vnútrospoločenských síl. Tento mýtus je krytím pre pohlavárov globálnej politiky, ktorí ju realizujú v súlade už so skôr uvedenou doktrínou „Deuteronómium-Izaiáš“ vybudovania globálneho rasistického „elitárno“-otrokárskeho štátu.[1]

Ale aj keby sme sa neodkazovali na Bibliu, a pozreli sa na známe fakty z dejín a *zmenu charakteru jedna druhú vymieňajúcich spoločensko-ekonomických formácií* pohľadom dostatočne všeobecnej teórie riadenia, tak je možné vidieť iba jedno:

Na úrovni globálnej politiky možno oddávna sledovať dejinne stabilnú tendenciu budovania globálnej rasistickej otrokárskej civilizácie.

Hoci tento proces je systémotvorným (chrbtovou osou)* v histórii najmä celej Západnej regionálnej civilizácie, jednako v ňom badať, ako otrokárstvo (ako také) pod tlakom spoločenského rozvoja uskutočňuje nútený ústup na už skôr pripravené svetonázorové a organizačné pozície, usilujúc sa pritom geograficky rozšíriť sebe podriadenú (a jednotne riadenú) oblasť.

Či je usporiadanie otrokárske, alebo nie je, to sa určuje podľa charakteru samoriadenia tejto spoločnosti, t.j. medziľudskými vzťahmi jedincov v nej. Tak či onak, riaditeľnosť spoločnosti a jej samoriadenie predpokladá určitý súlad, primeranosť konania ľudí k životným situáciám. V otrokárskej spoločnosti, podľa vzťahu k prevažnej časti obyvateľstva, sa tento súlad *konania so situáciou v procese riadenia sociálneho systému* dosahuje potlačením alebo zvrátením (v nadväznosti pokolení) slobody vôle ľudí vo vytyčovaní cieľov, výbere prostriedkov uskutočňovania cieľov a pod.

Ako ukazuje analýza dejín, jedinec, a takisto celé sociálne skupiny, môžu byť otrokmi pod tlakom rôznych okolností:

---

[1]Jedným z prvých krokov medzi obyvateľstvom na území Európy bolo vyrezanie do koreňa všetkých tých, ktorí s touto tézou nesúhlasili a mohli ju svojim praktickým konaním ohroziť. K týmto krokom patrí aj prenasledovanie a likvidácia všetkých šamanov, jasnovidcov, vediem, liečiteľov, druidov, ale aj mysliteľov, proste všetkých, ktorí boli schopní vidieť a chápať objektívnu realitu a vzájomné súvislosti viac, ako do košiara naháňané rôznymi cirkvami pasené a svetskými inštitúciami strihané a rezané ovečky - dopl. prekl.

- z donútenia hrubou silou a zo strachu pred jej použitím – to je základný spôsob realizácie otrokárstva v regionálnych civilizáciách staroveku a feudalizmu;
- človek môže byť síce osobne slobodný od starovekého a feudálneho typu otroctva, ale bude otrokom, ak zostáva plne závislý od zdroja financovania – to je kapitalizmus, či už štátny (na základe monopolu štátneho aparátu na vydieranie - zdanenie), či už mafiózno-bankový (na základe monopolu na stanovenie výšky a rozčlenenia zámerne nesplatiteľnej zadlženosti - úžerníctvo), alebo zmiešaný – štátno-oligarchický kapitalizmus;
- človek môže byť otrokom na základe ideologického presvedčenia – čoho príkladom sa stal socializmus bezduchých fanatikov, či podľa Marxa, či podľa Hitlera, ktorý vystriedal tradičný kapitalizmus v rade krajín.

Historicky reálne sa všetky tieto metódy realizácie otrokárstva – sila, dlhová kabala, ideologické presvedčenie – používali naraz, vzájomne sa dopĺňajúc. No v rôznych epochách sa vždy niektorá z nich prejavila zreteľnejšie a mala v spoločenskej organizácii života väčší význam, než tie druhé. Historicky reálne **otrokárstvo vo svojej podstate** (potom, čo sa stalo civilizovanejším) len posunulo dôraz od hrubého silového donútenia k podpore (silou a financiami) otrokárom vyhovujúceho ideologického presvedčenia, pričom samo sa tak stalo menej nápadným: **akéže to môže byť otrokárstvo, ak človek koná podľa svojho presvedčenia?**

Tento posun dôrazu od hrubej fyzickej sily k nasadeniu jednomyseľnosti v oblasti predstáv ľudí o *normách* života spoločnosti mal riadny podiel na obsahu toho, čo je na Západe schválené nazývať spoločenským progresom, progresom civilizácie, no nie je povolené nazývať podľa svojej podstaty – **zdokonaľovaním systému globálneho otrokárstva**.

V nasledujúcom odseku posúdime špecifiká otrokárstva na základe totalitných ideológií. Ak riadenie spoločnosti je úspešné a niet krízy riadenia, podobnej terajšej ruskej (a aktuálne už globálnej, evidentne sa prejavujúcej v celej Európe)*, tak pre tých, ktorí sa nezúčastňujú každodennej praktickej politiky, má veľká časť vyhlasovaných politických ideí symbolický charakter. «Symbolický» v tom zmysle, že vyhlasované idey-heslá nanajvýš len určujú rozdelenie na svojich a cudzích, no nedotýkajú sa bežného života členov spoločnosti, v ktorej panuje nejaká ideológia, či už by to bola ideológia «slobody od ideológií» alebo ideológia «množstva ideológií» (gorbačovský «pluralizmus názorov»), či marxizmus, či «pravoslávie, cárska autokracia, národnosť» alebo ešte niečo iné. Otázka o správnosti pestovaných ideí *(správnosti – ako praxou potvrdzovaného vzájomného a jednoznačného súladu reálnych procesov a ich ideologicky vyjadrených obrazov)* u väčšiny nevyvstane, tým viac, že dokonale poznať obsah ideológie panujúcej v spoločnosti a alternatívnych k nej ideológií, je povinnosťou len málopočetnej kategórie ideologických pracovníkov: popov-kňazov, funkcionárov strán a profesijných zväzov, určitej časti novinárov a profesúry, *niektorých* analytikov tajných služieb. Takto sa žilo (nielen)* v Rusku počas všetkých období **bezkrízového riadenia:** pri všetkých vladároch, pri každom spoločenskom usporiadaní, pri každej ideológii.

Otázka adekvátnosti pestovaných ideológií k reálnym životným procesom vo vedomí *určitej časti dovtedy ideologicky ľahostajných (nezaujímajúcich sa o ideológiu)** vznikne až vtedy, keď riadenie (politika), uskutočňované pod znakom týchto ideí, zakúša krízu; alebo celkovo utrpí krach, následkom čoho prostí ľudia, v bežnom živote zvyčajne vzdialení od praktickej veľkej politiky, strácajú pre nich zvyčajnú úroveň sociálnej zabezpečenosti. To núti určitú časť z nich sa zamýšľať o obsahu a zmysle ideológií, o tom, *čomu ich učili, a v čo oni v podstate bezstarostne verili do nástupu krízy*[1].

No ako ukazuje skúsenosť s krachom nacistického Nemecka, skúsenosť s krachom marxistického ZSSR, dokonca aj plný krach spoločenského samoriadenia, uskutočňovaného pod vlajkou určitých ideí, nie je zďaleka schopný zbaviť ilúzií všetkých: stúpenci životu neadekvátnych sociologických doktrín zostávajú uprostred tých, čo prežili krach a v určitom počte sa reprodukujú aj v budúcich generáciách, bez ohľadu na čokoľvek.

[1]Aj tejto práci v mnohom predchádzala takáto história.

To sa týka aj USA, i popredných, momentálne zdanlivo prospievajúcich krajín Západu i Východu. Pokiaľ sa «umenie možného»[1] v nich realizuje udržateľne a neuvaľuje na obyvateľa pre neho nezvyčajné problémy, obyvatelia budú poväčšine presvedčení o pravdivosti verejne vyhlasovaných a v spoločnosti pestovaných ideológií, nezamýšľajúc sa nad tým, že v ich prostredí propagované doktríny môžu byť len pravdepodobnou zásterkou (pred nimi) utajovaného poznania, na základe ktorého sa reálne uskutočňuje celková *plnosť moci v spoločnosti.*

Výnimky sú zriedkavé. Tak, ako keď na úsvite sovietskej moci mnohí straníci boli presvedčení o pravdivosti marxizmu, niektorí z nich – s najviac rozvinutou vnímavosťou – už vtedy (v r. 1918), po grandióznom úspechu marxistickej revolúcie, marxizmu neverili a hľadali inú cestu k získaniu pravdivého (podľa ich hodnotenia) tajného poznania «Djun-chor», aby mali plnú moc, a nie len niekým im nameranú náhradu, danú im vo forme marxizmu. Následkom toho tajné oddelenie ČEKA-OGPU-NKVD pracovalo v oblasti mystiky a okultizmu a pokúsilo sa zorganizovať expedíciu do Tibetu s cieľom zavedenia obchodných vzťahov s mahátmami Šambaly, no všetko sa zabrzdilo po smrti F.E. Dzeržinského[2], a účastníci týchto prác prevažne zahynuli počas nasledujúcich vĺn represií.

J.V. Stalin, *pozdvihnuvší sa do plnosti realizácie vnútrospoločenskej moci v ZSSR a v uskutočňovaní globálnej politiky vďaka tomu, že v podstate nebol marxistom,* nešiel cestou hľadania «Djun-chor» alebo nejakej inej na použitie hotovej „exotiky-ezoteriky“, ale v svojom poslednom diele „Ekonomické problémy socializmu v ZSSR“ (týmto testamentom)* odkázal v podstate oslobodiť socializmus od marxistickej náhrady, uprednostňujúc a doporučujúc cestu spoločensko-politickej tvorby spoločného osudu všetkými (občanmi) na základe svojich vlastných dejín a zameraní do budúcna.

Ale to sú len zriedkavé výnimky z panujúcej štatistiky: väčšina sa uspokojuje s tými názormi, ideami, sociologickými doktrínami, ktoré sa stali ich «sami od seba», kým vyrastali, získavali vzdelanie, žili podľa svojho vlastného chápania alebo nechápania.

To jest otroctvo, realizované na osnove pestovanej bezduchej ideovej presvedčenosti spolu s odvedením intelektu k reálnym aj vymysleným problémom, nemajúcim celospoločenský význam, sa v minulosti ukázalo byť dostatočne udržateľným (tým skôr v podmienkach, keď sa skutočné riadenie sociálneho systému bezkrízovo realizuje na základe *pred obyvateľom utajených teoretických znalostí a praktických, teoreticky neformalizovaných, zručností)*. Tieto znalosti a praktické zručnosti sa reprodukujú z pokolenia na pokolenie v znacharských klanoch, realizujúcich otrokárstvo voči zvyšku spoločnosti. Historicky reálne, osobitú úlohu v premene sveta na osnove biblického projektu doktríny „Deuteronómium-Izaiáš“ hrajú židovské rabínske a úžernícke klany.

Nehľadiac na dosahovanú ilúziu slobody a deklarácie o slobode, zostávajú v takomto systéme stále nezodpovedané otázky bez odpovede: A ako sa stali určité idey niekoho osobným ideologickým presvedčením? Aké ciele sa realizujú pod vedením týchto ideí? Odkiaľ sa vzali? Zodpovedajú tieto idey Objektívnej realite, alebo odsudzujú svojich prívržencov na chybné videnie a chápanie sveta? Pripúšťa organizácia života spoločnosti, aby človek prešiel k inej ideovej presvedčenosti, ak vidí, že tieto idey nezodpovedajú Objektívnej realite, a predovšetkým, ak tento nesúlad je potvrdzovaný praxou?

Ak sú takéto otázky postavené, tak vedú aj k určitým obsahovým odpovediam na ne: je to len otázka uplynutia časovo ohraničenej doby. Takisto je užitočné vedieť, že zavedenie ideologickej jednoty spoločnosti v Rusku bolo vysmiate ešte v dielach K. Prutkova v polovici 19. storočia dávno predtým, ako ono bolo skutočne realizované marxistickými trockistami po roku 1917 a ukázalo sa v reálnom živote v najrôznejších situáciách po roku 1991 vrátane: viď. „Projekt: o zavedení jednotného myslenia v Rusku“ (napísaný v roku 1859, publikovaný v roku 1863).

Preto stojí otázka, čo ešte môže ležať v základoch otrokárstva, ak aj ideová presvedčenosť, umelo naočkovaná a pestovaná v spoločnosti, už nezabezpečuje potreby globálnych otrokárov?

Pre odpoveď na túto otázku, je potrebné preskúmať aj iné otázky: Na aké reálne problémy narazilo globálne otrokárstvo v 19. storočí? A ako sa ich pokúšalo riešiť? Čo z toho sa podarilo?

---

[1]Jeden z aforizmov definovania termínu «politika»: umenie možného.

[2]Podrobnejšie pozri článok Olega Šiškina „Okultné tajomstvá NKVD“ v časopise „Tajné spisy“, vydanom Akadémiou národnej bezpečnosti RF, Číslo 1, r. 1998; a takisto knihu V.N. Demina „Tajomstvá ruského národa. V hľadaní pôvodu Rusi” (Moskva: „Veče“, 1997. str. 9 — 13).

«Všeobecná kríza kapitalizmu» — to vôbec nie je výmyslom pochabej „prokomunistickej propagandy“, ale surová životná realita prejavujúca sa jak v globálnej biosféricko-ekologickej kríze technickej civilizácie, tak aj v možnosti nesankcionovanej bezcieľnej vojny *s úplným zničením všetkého živého na planéte,* schopnej vzniknúť kvôli poruche v práci počítača. *Vnútrosociálnou* príčinou všeobecnej krízy kapitalizmu je nemožnosť ohraničiť honbu za konzumom v podmienkach *buržoáznej demokracie individualistov*, ktorá pri kapitalistickej organizácii hospodárskej činnosti a prerozdelenia produkcie má za následok rast techno- a energozabezpečenosti civilizácie nad úroveň, bezpečnú pre súčasnú biosféru planéty. To je sprevádzané znečistením životného prostredia **produktmi rozpadu geologických palív (energonosičov) a energiou nevyužitou v technológiách**[1], a takisto výrobným a domácim odpadom.

Zastaviť neudržateľné preteky v spotrebe a riešiť tento problém, ktorý **sa črtal už v polovici 19. storočia, ale vtedy ešte nedržal globálnu civilizáciu pod krk,** mala *svetová* „socialistická“ revolúcia. Kurz – smerovanie k nej na úrovni globálnej politiky bol vyhlásený v „Manifeste komunistickej strany“ v roku 1848. Avšak v revolučných udalostiach, zámerne vyvolaných v Európe[2], sa ani v roku 1848, ani počas francúzsko-pruskej vojny (Parížska komúna) víťazstvo „socializmu“ nepodarilo dosiahnuť.

Po zrušení nevoľníctva v Rusku sa hlavný front revolučných úsilí presunul do Ruska *v dôsledku toho, že Alexander II dal reforme „oslobodenia roľníkov“ takú formu, že z nej najviac zo všetkých vyťažil internacistický úžernícky kapitál*. V Rusku sa plánovalo uskutočniť socialistickú revolúciu na teoretickom základe marxizmu v jeho tvorivom zdokonalení a praktickom použití Trockim, následkom čoho mala revolúcia prerásť do svetovej socialistickej revolúcie. Vo výsledku mala vzniknúť celosvetová republika Sovietov alebo Celosvetový Zväz Sovietskych Socialistických Republík… no – nepodarilo sa, pretože V.I. Lenin, na ktorého «bol napísaný kšeft»[3], - zradcovsky vo vzťahu k politikom-globalistom – uzatvoril Brestský mier. To umožnilo buržoáznym demokratom uvoľniť revolučnú situáciu v zvyšnej Európe a vzbĺknuté „socialistické“ internacistické revolúcie v jednotlivých krajinách Nemecka a Maďarska boli potlačené.

Následne po tomto zverili dohľad nad priebehom socializmu v ruskom marxizme, ktorý sa ohraničil rozmermi bývalého Ruského impéria, zdanlivo hatlavej šedej priemernosti - J.V. Stalinovi (tak ho hodnotili «uznávaní vodcovia» Trockij, Kamenev, Zinovjev), ktorý nevie **vládnuť davu** («zapáliť ho svojou plamennou rečou» a vyslať na «revolučné činy»), málo vie, je lenivý, a preto sa im bude ľahko manipulovať a konať v jeho mene. Avšak v týchto predpokladoch sa trockisti-marxisti prepočítali: J.V. Stalin sa stal virtuózom *v umení realizácie možného,* pri porovnaní s ktorým bol ľubovoľný z nich len naničhodným *potulným malomestským úbožiakom*.

Teraz poukážeme na tie zvláštnosti marxizmu, ktoré ho robia totalitnou ideológiou realizácie otrokárstva. Marxizmus si uchoval hlavnú vlastnosť slovne ním odsudzovaného kapitalistického spoločenského usporiadania: za všetkými slovami o slobode, rovnosti v právach i povinnostiach, vykorenení vykorisťovania a útlaku jedných ľudí druhými sa skrývala nerovnosť možností využívať vyhlasované práva a slobody; a ako následok, marxizmus pridával systému vykorisťovania človeka človekom historicky nové formy, vybrúsenejšie, než formy buržoáznej demokracie.

Marxizmus je tak zlomyseľne vytvorený, že v každodennom praktickom živote spoločnosti, organizovanom podľa marxistických šablón, pre marxizmus charakteristické zamlčania (narážky, nedopovedania) potláčajú nimi vyhlasované riešenia a ideály spravodlivosti a likvidácie parazitizmu jedných na živote a práci druhých.

Marxizmus, slovami V.I. Lenina, má tri zložky: dialekticko-marxistickú filozofiu, ako všeobecný svetonázorový systém; politickú ekonómiu, ako vedu o organizácii výroby a prerozdelenia produkcie v

---

[1]Na túto energetickú časť zabúdajú všetci „zelení“, hoci bez prechodu k energetike prípustnej pre biosféru sa vyriešiť problém ekologickej krízy nepodarí ani pri plnom prechode na uzavreté technologické cykly a životné cykly produkcie, pri ktorých výrobný a domáci odpad nebude zaťažovať prírodné prostredie. Táto stránka biosféricko-ekologickej krízy je objasnená v našej práci „Naše princípy samoriadenia spoločnosti (Krátky kurz...)“.

[2]Ako sa to robilo, opísal v jednom zo svojich románov anglický ministerský predseda (v rokoch 1868, 1874—80) B. Disraeli. Ruskému čitateľovi sú dostupné len úryvky z jeho prác („Koningsby“, 1844; „Life of Lord George Bentinck“, 1852), uvádzané v knihe Douglasa Reeda „Spor o Sion“ (bolo vydaných niekoľko ruskojazyčných vydaní, jedno z úplných, Moskva, „Zem“. 1992).

[3]Tak sa hovorí v jednej židovskej anekdote o revolúcii.

spoločnosti; socializmus, ako učenie o organizácii života spoločnosti bez vykorisťovania človeka človekom. Celý tento informačný systém má úplne špecifické vlastnosti, o ktorých marxisti a „spolucítiaci“ buď nemajú ani najmenšej predstavy, alebo *sa jasne stávajú satanmi* v priamom zmysle týchto slov, keď im na ne poukazujú.

Základná-principiálna otázka každej spoločensky užitočnej filozofie, svetonázorového systému je predvídať následky činnosti a nečinnosti, čo umožňuje vybrať na základe správania ten najlepší, v subjektívnom zmysle, variant správania a reakcie na priebeh udalostí. Táto poučka je dôkladne vysvetlená v Dostatočne všeobecnej teórii riadenia, a v oddávna známych aforizmoch typu «varovaný – znamená zachránený» (staroveký Rím); *«A duchovia prorocki poslúchajú prorokov, pretože Boh nie je Bohom neporiadku, ale sveta*[1]. *Tak býva vo všetkých cirkvách u svätých»* (Prvý list apoštola Pavla Korinťanom, 14:32, 33); «predvídať – znamená riadiť» (Napoleón). V poslednej štvrtine 19. storočia, v tom istom čase, ako sa dokončoval marxizmus, anglický etnograf E.B. Taylor vo svojej knihe „Primitívna kultúra“ priamo hovoril *o «filozofii dejín v širšom zmysle, ako o objasnení minulých a predpovedi budúcich javov vo svete života človeka na základe všeobecných zákonov».*

Táto schopnosť predvídať následky je to hlavné v normálnom ľudskom vnímaní sveta, pretože umožňuje spracovať *množstvo* rôznorodých čiastkových faktov do jednoty názorov o priebehu ľubovoľného z vesmírnych procesov, vrátane rozvoja ľudskej spoločnosti. A toto umožňuje vybrať najlepšiu líniu správania.

Ale základnou otázkou filozofie v marxizme je otázka o prvotnosti matérie a vedomia, v mnohom analogická stredovekým scholastickým sporom o tom, čo bolo skôr: sliepka alebo vajce. Otázky prognostiky v marxizme nie sú ani v základnom kurze, ani vo „fakultatívnom“. To znamená, že marxistické vnímanie sveta nie je určené pre formovanie uvedomelej kultúry riadenia v spoločnosti. To jest implicitne je určený na ukrytie ozajstných vedomostí o teórii a praxi riadenia pred spoločnosťou pod zásterkou marxistického pravdepodobného tárania na tému historického materializmu. A ešte všeobecnejšie sa dá povedať, že je predurčený na to, aby majitelia marxizmu držali v nevoľníctve spoločnosť, neschopnú predvídať následky svojej činnosti a použiť svoj potenciál podľa svojho uváženia.

Analogický stav vecí je aj v marxistickej politickej ekonómii. F. Engels sa v „Anti-Dühringu“ vysmieval K.E. Dühringovi, keď spomenul nevyhnutnosť rozdeliť potreby človeka, a následne aj spoločnosti, na dve kategórie: prirodzené a neprirodzené, t.j. vyložene prinášajúce škodu jedincom a spoločenstvám, hoci mal K.E. Dühring v tejto otázke bezpodmienečne pravdu. Okrem toho je celá marxistická politická ekonómia postavená na kategóriách, ktoré nemožno zmerať a nemôžu byť zavedené do účtovníctva: «nevyhnutná práca a nadpráca», «nevyhnutný pracovný čas a nadčas» a pod. Plánované vedenie národného hospodárstva – to, čo marxizmus vždy vyhlasoval ako normu ekonomického života ľudskej spoločnosti – je možné iba na základe rozdelenia potrieb jedincov a spoločnosti na prirodzené a neprirodzené (inými slovami, na demograficky podmienené a degradačno-parazitické) a vytvorení ekonomickej teórie na základe kategórií, podliehajúcich objektívnemu meraniu vo výrobe i spotrebe, ktoré môžu byť vovedené do systému účtovníctva a systému celoštátnej štatistiky, zabezpečujúce mikro- a makroekonomickú samoreguláciu a riadenie.

Znamená to, že plnosť moci v spoločnosti, ktorá prijala marxizmus ako pravdivý (alebo ako dostatočne sa približujúci k pravde), mala zostať v rukách tých, ktorí riešili pre seba otázku o predvídateľnosti dôsledkov s dostatočnou presnosťou v praxi na základe nemarxistickej filozofie (alebo teoreticky neformalizovaných návykov) a mali zručnosti riadenia makroekonomiky na základe know-how nezverejňovaného v spoločnosti.

Toto všetko, nevyhnutné pre realizáciu moci v spoločnosti, v prípade panovania marxizmu v nej, sa odovzdáva z pokolenia na pokolenie mimo systém povinného a špecifického vzdelania spoločnosti, a len v špecifickom kruhu klanov, zúčastňujúcich sa realizácie skutočnej moci nad touto spoločnosťou. To je aj informačnou osnovou realizácie totalitného otroctva.

[1]V origináli: *„… Бог не есть Бог неустройства, но мира.“*, čo sa do slovenčiny zaužívalo prekladať, ako „…Boh nie je Bohom neporiadku, ale pokoja.“ Správnosť takého prekladu je však otázna, nakoľko slovu pokoj je v ruštine ekvivalentné slovo *покой*, a ruské slovo *мир* sa prvoplánovite prekladá ako svet. Takisto preklad v zmysle „Boh je Bohom pokoja“ evokuje predstavu pokoja, nečinnosti, nemennosti – a toto už vonkoncom nie je v súlade s pôvodnou myšlienkou, pretože atribútom Boha, Sveta ním vytvoreného, je predovšetkým pohyb, rozvoj… - pozn. prekl.

Toto tvrdenie sa vzťahuje aj k sociálno-ekonomickým teóriám panujúcim na Západe, verejne vyučovaným v tamojších školách a univerzitách. Správnosť uvedeného je nepriamo potvrdzovaná aj tým, že v krajinách SNŠ buržoázni demokrati, načítavší sa marxistickej a západnej nemarxistickej politickej ekonómie, potom ako prišli k štátnej moci a stretli sa s reálnou ekonomikou, nechali padnúť výrobu, a ani potom ju nedokázali postaviť na nohy[1]. Reformy išli do krachu aj preto, lebo reformátori nemali znalosti, adekvátne situáciám, ktoré by mohli v praxi použiť s vopred predpovedaným efektom. Tie poznatky, ktoré oni mali, boli neprimerané a pokus použiť ich viedol k neočakávanému ekonomickému pádu a dlhotrvajúcej kríze.

Spolu s týmito osobitosťami filozofie a politickej ekonómie učenie o socializme, ako spoločnosti spravodlivosti, kde niet vykorisťovania človeka človekom, je v marxizme návnadou pre dôverčivých a osprostených utláčaných ako aj tých dobromyseľných spomedzi dovtedajšej riadiacej „elity“.

Toto všetko i mnoho iného v súhrne hovorí o tom, že informačný systém marxizmu je jedným z podsystémov v zahŕňajúcom ho systéme globálneho vládnutia na princípe zamlčaní a zasvätení. Ako ukázala skúsenosť ZSSR do roku 1953 , pod jeho clonou je možné nakŕmiť, obliecť i zorganizovať život poddanej pracovnej sily v podmienkach skrotenej honby za konzumom (plánované vedenie hospodárstva) a vnútorného občianskeho zmieru (nespokojnosť môže existovať, no nie je to otvorená občianska vojna a vojny mafií). No moc nad spoločnosťou, ktorú marxizmus zdanlivo oslobodil od útlaku kapitalizmu, sa majitelia marxizmu nechystali tejto spoločnosti odovzdať, ale iba v nej vytvorili systém imitácie moci spoločnosti nad sebou samou. Pomocou tohto imitačného systému sa zabezpečili pred útokmi dobromyseľných aj zlomyseľných hľadačov plnej vnútrospoločenskej moci v samotnej spoločnosti. To jest marxizmus už od počiatku nebol predurčený na vykorenenie útlaku, mal proste len vykorisťovaniu človeka pridať efektívnejší a pre utláčateľov bezpečnejší charakter.

Avšak v ZSSR pod vedením J.V. Stalina a v jeho vodcovsko-despotickom – z pohľadu *pravých* marxistov – výklade, bol marxizmus dovedený do sebapopierania. V „Ekonomických problémoch socializmu v ZSSR“ J.V. Stalin priamo poukázal na to, že revolúcia, nazývaná Veľkou Októbrovou Socialistickou, neodstránila vykorisťovanie človeka človekom, ako to mala spraviť. Tam priamo poukázal aj na neprijateľnosť politickej ekonómie marxizmu pre socialistickú a komunistickú spoločnosť – to mu pohlavári globálnej politiky odpustiť nemohli a nemôžu dodnes[2].

A k tomu „despotizmus“ – no v podstate oceľová vôľa roľníka[3] Džugašviliho – pretláčal do reálneho života skutočné socialistické vyhlásenia marxizmu, následkom čoho socializmus – spoločnosť bez vykorisťovania a utláčania človeka človekom - sa naozaj v ZSSR budoval. A zamlčania marxizmu *(pôvodne určené trockistami na potláčanie „nebezpečnej“ a neprispôsobivej časti davu*)* – koncentračné tábory, zničenie sociálne nevhodných, nútené práce, právne potláčanie

[1]Špecifická výnimka je Uzbekistan. Médiá Ruska spomínajú problémy jeho ekonomiky štatisticky zriedkavejšie, než problémy ekonomiky iných krajín SNŠ. To môže mať dve vysvetlenia: s neprítomnosťou ekonomiky v Uzbekistane niet ani jej problémov, alebo ekonomické ukazovatele Uzbekistanu sú lepšie, než v druhých krajinách SNŠ. To je možné vysvetliť iba tým, že prezident Islam Karimov – bývalý predseda štátneho plánovania republiky, z nejakého dôvodu nedovolil tamojším buržoáznym demokratom-reformátorom „dolámať les, či urobiť z hospodárstva drevárničku“, ako tomu napomáhali p-rezidenti ostatných krajín SNŠ.

[2]V „Ekonomických problémoch socializmu v ZSSR“ J.V. Stalin navrhol odmietnuť pôvodné kategórie marxistickej politickej ekonómie «základný produkt a nadprodukt», «základný pracovný čas a nadčas», ktoré, podľa jeho slov, nezodpovedajú podmienkam reálneho socializmu, ktorých neadekvátnosť bola v minulosti trpená, ale ďalej už trpená nebude. To je smrteľný rozsudok pre marxistickú politickú ekonómiu, aj pre filozofiu dialektického materializmu, ktorá ju zrodila, čo je v podstate smrteľným rozsudkom pre celkový marxizmus a oslobodením socializmu od lživých doktrín. Podrobnejšie je to v našich dielach: „Osnovy koncepcie spoločenskej bezpečnosti Ruska (Krátky kurz…)“; „Obzri sa v hneve…“

[3]Oficiálny sociálny pôvod J.V. Stalina v Ruskom impériu bol — sedliak, roľník. T.j. roľník – mužík, ktorý pochopil nielen vnútornú politiku, ale aj vonkajšiu, i globálnu, i verejnú, i zákulisnú. To znamená, že spoločnosť prekročila hranicu, na ktorú poukázal M.E. Saltykov-Ščedrin (významný ruský sociológ 19. storočia, *ktorého znižujú na úroveň spisovateľa-humoristu*):

«Roľník sa dokonca ani vnútornej politiky nebojí, jednoducho preto, lebo jej nerozumie. Nech by si ho ako trápil, on si vždy bude myslieť, že to nie je „vnútorná politika“, ale jednoducho božie dopustenie, ako mor, hlad, povodne, len s tým rozdielom, že tentokrát stelesnením tohto dopustenia je pompadúr (administrátor-riadič, zovšeobecnený, v tomto kontexte príznačný obraz politikov - autor). Je potrebné, aby mužík chápal, čo je vnútorná politika? — na toto môžu byť rôzne názory, ale ja zo svojej strany, hovorím rovno: practe sa páni! Pretože, akonáhle mužík pochopí, čo je to vnútorná politika - ni-ni, c'est fini! (finito, koniec…).» („Pompadúri a pompadúrky“)

sociálne cudzích (ideologicky a triedne) a pod. – sa mierou posilnenia *skutočného socializmu* pre svedomito pracujúci národ (a nie pre všetko obyvateľstvo) čoraz viac a viac vzťahovali na samotných pravých marxistov: čím opravdivejší bol marxista – tým menej mal šancí prežiť v podmienkach skutočného socializmu podľa boľševizmu. A toto je v plnom súlade s ich Talmudom: «Miera za mieru» a po rusky hovoria «za čo bojovali (pre druhých), na to sa aj (sami) nabodli»: nekop jamu druhému...

A v tých časoch to bola správna politika vykorenenia pokrytectva. Načo sa tvárit', že ekonomika v krajine sa plánovite riadi na základe nezmerateľných a odporujúcich si kategórií Marxovho „Kapitálu“, keď to reálne tak nie je. Načo sa tvárit', že “Materializmus a empiriokriticizmus” je neomylným štandardom vnímania a chápania sveta, keď je v ňom plno nezmyselností, ktoré vyvráti svojimi **praktickými zručnosťami** nie najsilnejšia dedinská znacharka. Načo plytvať slovami o objektívnosti priebehu histórie a zmene formácií, ak z textov Biblie (ktorú Stalin, ako bývalý seminarista, poznal dokonale) je aj priemerný politický analytik schopný na základe množstva *všeobecne známych(?)* faktov a ich štatistického usporiadania “vyčisliť” doktrínu globálneho nadštátneho riadenia a prejavu globálneho riadenia na regionálnej úrovni. Takže pokrytectvo a oddanosť neurčitým a nejednoznačným názorom boli pre jedinca tým nebezpečnejšie, čím bližšie sa pracovne so Stalinom stretával.

Socializmus v ZSSR, **ako systém ohraničenia pretekov v neudržateľnej spotrebe** a odstránenia masových vnútrospoločenských antagonizmov, sa k roku 1953 ukázal byť (ako spoločenský systém) dokonalejším, než buržoázna demokracia. A ak by Stalin nepriviedol marxizmus do nevhodnosti jeho použitia pre účel vede sa podobajúcej plenty, ukrývajúcej systém skrytého otrokárstva, tak by bola skúsenosť ZSSR rozšírená i na zvyšok sveta. Ale vďaka konaniu Stalina, socializmus a stalinizmus sa stali neoddeliteľnými vo vedomí väčšiny obyvateľstva planéty, následkom čoho diskreditovať Stalina a boľševizmus v očiach súčasníkov bolo možné len spoločne *so socializmom, historicky sformovaným v ZSSR, podstatou nie takým, ako sa predpokladalo majiteľmi Marxa a jeho verného (psa)* nasledovníka Trockého*.

Prechod ZSSR k normálnemu socializmu (v zmysle antimarxistického boľševizmu) sa pohlavárom globálnej politiky podarilo odvrátiť za spolupráce **aktívne sa skurvivšej** sovietskej rôznorodej „elity“ (od umelcov až po riaditeľský korpus) a neúčasti veľkej časti obyvateľstva, zaujatého každodennou prácou a svojimi plytkými životnými problémami. A tak sa podarilo ZSSR doviesť do štátneho krachu, uvedeného v Direktíve CIA USA 20/1 z 18. augusta 1948. Avšak globálny problém «všeobecnej krízy kapitalizmu» — neudržateľná samovražedná honba za konzumom — zostal.

Pokiaľ sa ZSSR rozpadal za riadenia sledu skurvivších sa postalinských gensekov (generálnych tajomníkov)*, trockistický marxizmus sa rozliezol po celom svete pod trhovou značkou „pravdivého socialistického učenia“, ktoré J.V. Stalin prekrútil – v trockistickej literatúre z rokov 1960–70 sa stagnácia a degradácia ZSSR priamo vysvetľovali ako dôsledok Stalinovho prekrútenia základného učenia o socializme a komunizme Marxa, Lenina, i jeho rozvitia Trockým.

V súlade s tým, bol pre trockistov celého sveta štátny krach ZSSR nie krachom socializmu a ozajstného marxizmu, ale zákonitým krachom stalinských prekrútení socializmu v jeho marxisticko-trockistickom chápaní.

Preto trockistický marxistický potenciál s očividným (pre buržoáznych demokratov) krachom «komunizmu v ZSSR» vôbec neoslabol, a to nielen v celom svete, ale ani v našej krajine - Rusku. Kádre zapálených **profesionálnych revolucionárov** existujú, masa môže narásť v období revolučnej situácie zo všemožných vrstiev spoločnosti, ktoré v mladosti tak či onak prešli teoretickou marxistickou prípravou. Inteligencia v krajinách buržoáznej demokracie sa oboznámila s trockizmom počas štúdia na univerzitách. Ako je známe, študentská mládež sa odlišuje určitým neprijatím tradícií spoločnosti, a pre svoju naivnú dobromyseľnost je náklonená zatúžiť po sociálnych premenách. V druhej polovici 19. a začiatkom 20. storočia pohlavári globálnej politiky nasmerovali takéto túžby do prúdu marxizmu. Následkom toho, z pohľadu pohlavárov globálnej politiky je potrebná už len ostrejšia sociálna kríza ako stimulátor, aby si spomenuli na učenie, znova mu uverili a nasledovali vodcov do globálneho otroctva na základe ideovej presvedčenosti. A po celý tento čas bol samotný marxizmus mimo kritiky i na Západe, i na Východe, i v *našej krajine*.

K marxizmu a K.Marxovi sa na Západe vždy správali s úctou. Osobne Trockij bol takisto mimo kritiku a v súčasnosti v západných encyklopédiách obraz Trockého je obrazom naivného idealistu, génia, ktorý bol verný idei lepšieho usporiadania života ľudí, aj keď niekedy upadal do extrémizmu, a ktorého zahubili závistlivci a hlupáci, nedôstojní výšky týchto ideí. Obraz Stalina – to je obraz vypočítavého neľútostného maniacky podozrievavého despotu (ošúchaná charakteristika «Džingischán s telefónom»), ktorého nezaujíma nič okrem uzurpácie moci, na čo je vhodná každá ideologická zásterka, a kvôli tomu on navŕšil hory mŕtvol, predovšetkým z radu svojich verných spolupracovníkov. Ľavicové publikácie môžu k tomu doplniť, že takouto politikou J.V. Stalin zdiskreditoval socializmus a jeho vedeckú osnovu – marxizmus-leninizmus.

Stalin v západných encyklopédiách je trocha lepší ako Hitler, ale to je vynútená miera, pretože v opačnom prípade by bolo nutné odpovedať na otázku, prečo vo vojne rokov 1939-45 Západ nepomohol nešťastnému Hitlerovi poraziť «ríšu zla» na čele s despotom Stalinom. Ak by sa s hitlerovským Blitzkriegom vysporiadal ZSSR sám, čo aj bolo možné, nebyť katastrofy leta 1941, tak v západných encyklopédiách by Stalin zaujal miesto zločinca XX. storočia № 1; ale takto № 1 prišlo dať Hitlerovi, prenechajúc Stalinovi № 2.

Nehľadiac na takéto obrazy, namaľované západnými „encyklopedistami“-imagemakermi, existuje politická skutočnosť. A nech by sa akokoľvek snažili zobrazovať Stalina ako despotu, moc milujúceho maniaka a bezcharakterného úbožiaka, nevzdelaného, rozumovo zaostalého, ale pritom chytrého, jednako *v skutočnosti* práve on, vďaka vysoko morálnej disciplíne svojho umu, zosumarizoval marxizmus tak, že marxizmus sa nedokázal udržať pri moci dokonca ani «v jednej, samostatne vzatej krajine», pretože je to *pseudonáuka*, ktorú «mocní celého sveta» prikázali považovať za pravdivú – *a oni to vedia*.

A preto na úrovni realizácie globálnej politiky majú teraz pochybnosti o schopnosti súčasných trockistov-marxistov (iných marxistov vo svete prosto niet) *riešiť problém všeobecnej krízy kapitalizmu a nastoliť globálny systém otroctva, analogický tomu, ktorý bol v ZSSR za Brežneva;* ale s takou kádrovou politikou, aká bola za Stalina, aby takýto *„socializmus“ pre všetkých* a **„komunizmus“ pre „elitu“ internacistov** nepopierateľne prevyšoval buržoáznu demokraciu na úrovni sociálnej vybavenosti a bezpečnosti života *pre zákon rešpektujúce osoby*[1].

Avšak nikto nemôže dať garancie, že príchod marxistického trockizmu k moci (židovského internacizmu v jeho svetskej forme) v globálnych rozmeroch neprejde od začiatku do marxistického stalinizmu (len teraz už nie v jednotlivo vzatej *experimentálnej krajine*, ale na celom svete), a potom – do globálneho odmietnutia marxizmu a potlačenia jeho majiteľov.

A socializmus bez marxizmu, ako aj Kresťanstvo bez Biblie, a obidvoch hierarchií darmožráčov, opakujúcich každá svoje „sväté“ písmo – to je vykorenenie otroctva vo všetkých jeho podobách a formách existencie a normálna organizácia života spoločnosti *ľudí*.

Primerane takýmto nebezpečenstvám vo vzťahu k funkčnosti marxizmu a primerane naliehavej potrebe pohlavárov globálnej politiky zničiť «všeobecnú krízu kapitalizmu»[2] pri zachovaní **otrokárskej podstaty**, samotní pohlavári objektívne potrebujú niečo ešte vycibrenejšie, než marxizmus. Niečo, čo by z jednej strany dávalo veľkú ilúziu slobody tým, komu oni predurčili byť otrokmi, a z druhej strany, aby to bolo skutočne efektívne otroctvo, nevytvárajúce nebezpečenstvá pre vyššiu „elitu“, uskutočňujúcu globálne otrokárstvo.

A netreba si klamať ohľadom osudu buržoáznej demokracie v jej dnešnej podobe, vrátane tej v USA. V spojení s nevyhnutnosťou likvidácie «všeobecnej krízy kapitalizmu», vytvorenej konkrétne buržoáznou demokraciou individualistov, ju čaká také isté potopenie, ako bol potopený politický systém stagnujúceho ZSSR. To je *pri globálnom rozmere činnosti* len otázkou času, politických a finančných «technológií».

---

[1]Buržoázna demokracia je takisto pre zákon poslúchajúcich obyvateľov, čo nie vždy pripomínajú jej stúpencom. Skrátka v otrokárstve, feudalizme, kapitalizme, pseudosocializme i socializme sú rôzne, v mnohom vzájomne sa vylučujúce zákony, odrážajúce rôzne koncepcie vzťahov jedincov v spoločnosti v procese jej samoriadenia *v následnosti pokolení*.

[2]Nad čím sa nezamýšľajú stúpenci buržoáznej demokracie ani na Západe, ani v Rusku (a je jasné, že ani naháňaním konzumu zaujaté indivíduá v našich krajinách)*.

Ak bolo pochopené toto, tak zostáva už len uprostred noviniek globálnej kultúry XX. storočia odhaliť to samotné «niečo», pomocou čoho možno podniknúť pokus riešiť problém «všeobecnej krízy kapitalizmu», nemeniac podstatu „elitárno“-otrokárskej koncepcie globálneho riadenia. Pritom netreba venovať osobitnú pozornosť dobromyseľným rečiam, ale treba odhaliť a «ozvučiť» zamlčania a preanalyzovať «samo sebou sa rozumejúce», objektívne vlastné tomuto «niečo».

8. Dve zjednotenia: no nie podľa Tjutčeva[1]

Novým sa nazýva to, čo sa líši od iných vecí, kedysi bežných alebo niekomu ešte pamätných vecí. A preto treba najprv odkryť základné črty toho, čo už existovalo k momentu objavenia sa toho «nového», aby sa na pozadí tohto spoločného základu jasne zobrazili odlišnosti tohto «nového».

Ak máme hovoriť o spoločenstvách, žijúcich v otroctve totalitných ideológií, tak v nich sa od každého jedinca vyžaduje (pánmi-otrokármi), aby bol buď presvedčený o pravdivosti týchto ideológií; a ak nie je, tak aby vo svojej verejnej činnosti hovoril o svojej oddanosti týmto ideológiám[2].

To posledné sa na prvý pohľad zdá byť hlúpou požiadavkou. Ale iba na prvý pohľad, pretože verejné svedectvá o tom, že lživé učenie je pravdivým, sú prostriedkom potláčania svedomia a zdravého rozumu u každého jedinca a prostriedkom odluky jedincov v spoločnosti. Kvôli tomu, kolektívne snahy o prekonanie takéhoto ideologického otroctva sú prakticky nemožné, pretože bez vzájomnej dôvery na základe svedomia nemôžu jedinci konať jednotne. A osobný nesúhlas a odpor voči otrokárstvu vyžaduje rozvitejšie chápanie sveta než u majiteľov ideológie, čo umožňuje v rečových zvratoch, vlastných danej ideológii, vykladať zmysel, ktorý je cudzí koncepcii otrokárstva, zavádzanej do života pod pláštikom totalitnej ideológie (toto vlastne aj robil Stalin). No toto už vyžaduje vysokú počiatočnú úroveň chápania toho, čo prebieha, aby „nezažiaril“ v atmosfére všeobecného nesvedomitého pokrytectva a donášania na nesúhlasných a inakšie zmýšľajúcich. V živote Stalina počiatočnú vysokú úroveň chápania toho, čo prebieha, zabezpečilo dokonalé poznanie Biblie, ktoré predchádzalo jeho presadeniu sa v hierarchii *strany ideologických dozorcov nad otrokmi*: porovnať biblické ohlásenia s marxistickými zamlčaniami, to bola vec svedomia a disciplíny mlčania: «nedávajte sviatosti psom a nehádžte perly sviniam» - to mu bolo dobre známe zo seminárnych rokov.

Generácie, ktoré vyrástli v ZSSR počas jeho života, rástli v podmienkach ideologického otroctva a plného zamlčiavania Biblie[3]. Preto nemali s čím porovnávať propagovaný marxizmus, následkom čoho vnútrospoločenské zlo predstupovalo pred nich nie ako ***globálne organizovaná sila***, ale ako prežitky kapitalizmu, ktoré v sebe nevykorenili jednotliví jedinci v sovietskej spoločnosti. Stalin bol pre mnohých z nich nesporným vodcom v pozitívnom chápaní tohto slova, no Stalin nemal v ZSSR sociálnu bázu, ktorá by disponovala rovnakým vnímaním sveta ako on, *nakoľko väčšinu jeho nasledovníkov marxizmus uspokojoval ako teoretická osnova spoločenského usporiadania ZSSR a nasledujúceho prechodu ku komunizmu.*

Ukončenie prenasledovania cirkvi (obnova patriarchie a pod. v roku 1943) vytvorilo v spoločnosti podmienky, v ktorých nevyhnutne muselo dôjsť k porovnávacej analýze biblickej teórie a praxe s marxistickou teóriou a praxou. „Ekonomické problémy socializmu v ZSSR“, stavšie sa testamentom J.V. Stalina pre potomkov-pokračovateľov diela vykorenenia otrokárstva – to je jeho osobný vklad do zvrhnutia tisícročia trvajúceho ideového jarma biblických otrokárov-globalistov nad Ruskom.

Hlavným špecifikom realizácie otrokárstva <u>pod útlakom totalitných ideológií</u> je to, *že nikto zatiaľ neliezol do organizácie psychickej činnosti jedincov a nevynakladal žiadne úsilie na jej reorganizáciu.*

---

[1]Z Hospodinovej hnevom preplnenej čaše / Krv leje sa cez okraj a Západ tone v nej. / No neznepokojujte sa bratia naši! — / Slovanský svet zomkne sa tesnej..// «Zjednotenie - zvestoval orákul dnešný, — / Spájané môže byť len železom a krvou»... / No my sprobujeme spájať sa lásky vlnou, / A tak uvidíme, čo je pevnejšie.

[2]«So zriadením takéhoto riadeného vládneho publikovania (reč je o ideologickom náhubku, typu „Pravdy“ sovietskej epochy: naša vysvetlivka pri citovaní) aj zlomyseľní ľudia, ak by sa opovážili niekedy nesúhlasiť s daným «vládnucim názorom», sa budú samozrejme vystríhať mu protirečiť, aby sa nestali podozrivými a potrestanými. Je možné takisto zaručiť, že každý, želajúc si pokoj pre svoje deti a súrodencov, bude aj im vnucovať úctu k «vládnucému» názoru; a takýmto spôsobom osožné dôsledky predkladanej miery sa odrazia nielen na súčasníkoch, ale aj u vzdialeného potomstva.» - K. Prutkov, „Projekt: o zavedení jednotného myslenia v Rusku“.

[3]Diela Lea Taxilia „Zábavná Biblia“ a „Zábavné Evanjelium“, „Biblia pre veriacich i neveriacich“ E. Jaroslavského (Gubeľmana), vydávané v ZSSR, zasievali ateizmus, ale tak, aby neodhalili a nerozbili ideovo internacistickú doktrínu židovského globálneho otrokárstva.

Navyše, ak máme hovoriť o dvoch najmocnejších totalitných ideológiách XX. storočia – marxizme a hitlerizme – tak tieto boli maximálne nespokojné so školami psychoanalýzy, ktoré začali svoj rozvoj koncom XIX. storočia v kultúre biblickej civilizácie (predovšetkým S. Freudom). Pritom je potrebné venovať pozornosť tomu, že ani marxizmus, ani hitlerizmus nevytvorili svoju alternatívnu analógiu psychoanalýzy, no paušálne karhali teórie všetkých im súčasných psychoanalytikov, nezabiehajúc do preskúmania ani reálnej psychickej činnosti človeka, ani do podstaty teórií nimi karhaných psychoanalytikov. Marxisti prevažne považovali psychoanalýzu za nematerialistickú, buržoáznu lživú vedu; pre hitlerovcov to boli «židovské táraniny»; psychológia a príbuzné disciplíny sa pod dohľadom oboch totalitných ideológií rozvíjali tak, aby neprekypovali horlivosťou a neboli obvinené z napomáhania „buržoázno-židovským lživedám“[1].

Toto tvrdenie *netreba chápať ako naše tiché uznanie* freudizmu alebo nejakej inej západnej psychoanalýzy za pravdivú teóriu o fungovaní reálnej psychiky človeka. Je to len poukázanie na to, *že pre totalitné ideológie bola téma psychológie človeka zakázaná*. A zakázaná preto, lebo niektoré kľúče k pôvodu samotných totalitných ideológií ležia v osobitostiach organizácie psychiky osnovateľov ideológií i aktívnych funkcionárov – ich nasledovníkov. Práve preto, prienik do **tajnej zakázanej zóny** teórií a praktík v oblasti psychiky bol jedným z faktorov, ktorý priviedol do záhuby mnohých, v krajinách, kde sa otroctvo realizovalo na základe totalitných ideológií.

Čo dal freudizmus Západu? - pandémiu[2] autosugescie oidipovského komplexu a ďalších porúch v rámci prevládajúceho zvieracieho režimu psychiky[3], do ktorých by bez pomoci psychoanalýzy väčšina postihnutých ani za nič na základe vlastného intelektuálneho úsilia nedošla. Takže nevedomosť v rade prípadov môže byť lepšia, než nadmerná informovanosť vzdelancov s nečlovečím režimom psychiky.

A predsa, čo také «nové» sa – v celosvetových rozmeroch – objavilo v oblasti psychológie a predovšetkým praktickej psychológie, a nie v oblasti psychologických teórií v 20. storočí? Novinky v tejto oblasti sú dve:

- Prísne tajné programy tajných služieb rôznych krajín, riešiace úlohu, ako pomocou vedecko-technických výdobytkov riadiť správanie vybraného jedinca v dave a más ľudí, tak efektívne, ako ruské CRL (centrum riadenia letov)* a americká NASA riadia na diaľku lunochody, marsochody a riešia rôznorodé úlohy pomocou automatických staníc.
- Dianetika a scientológia, ako *teoreticky popísaná* a cielene vytvorená praktika zmeny organizácie psychiky jedinca.

Zdesenie obyvateľa vyvoláva to prvé, a toto zdesenie je ešte podnecované tlačou, a takisto inými médiami, filmami o všemožných reálnych i vymyslených psychotropných zbraniach, kyborgoch, premene ľudí na robotov a pod.

Dianetika a scientológia sa v podstate propagujú jak priamo pozitívne («Moderná veda duševného zdravia»; «ako riešiť problémy a stať sa spokojným a šťastným a pod.»); tak aj nepriamo negatívne (totalitná sekta, majúca za cieľ okradnúť svojich klientov, uchvátiť globálnu moc a pod.).

Čo sa týka prvého, tak psychotronické zbrane sú možné, no je to nanajvýš len prostriedok masového vplyvu v spoločnosti v určitých výnimočných situáciách, rovnako ako každá iná zbraň v minulosti[4]; a vo všedných životných podmienkach je prostriedkom adresného vplyvu na osobu, vybranú za účelom takéhoto pôsobenia kvôli nejakým s ňou spätým okolnostiam, a to nanajvýš v

---

[1]Pritom nemôžeme súhlasiť s (dnešným) karhaním (negatívnych) postojov ku kybernetike za čias J.V. Stalina: *kybernetika v jej výklade N. Wienerom,* ašpirujúc byť dostatočne všeobecnou teóriou riadenia, použiteľnou vo všetkých praktických oblastiach činnosti, takou nie je, pretože má obsahové chyby. A jej prenasledovanie v ZSSR, v časoch jej reklamnej kampane na Západe, jej neumožnilo stať sa v našej krajine módnou náhradou skutočného poznania, čo v podstate psychologicky uľahčilo výklad Dostatočne všeobecnej teórie riadenia, no nie v rokoch 1950 - 1960, ale v rokoch 1990-tych.

[2]Pandémiu, a nie epidémiu: to nie je klauzula, doložka.

[3]O režimoch psychiky a *kvalitatívnych* odlišnostiach v režime psychiky, bude reč v nasledujúcich odsekoch. Tu len poznamenáme, že pod zvieracím režimom psychiky sa rozumie taká organizácia psychickej činnosti, kde všetky komponenty psychiky sú zotročené zvieracími inštinktmi, vlastnými biologickému druhu «Človek rozumný».

Viď. naše práce „Od Antropoidnosti k ľudskosti“, „Smutné dedičstvo Atlantídy“ a „Voda mŕtva“ vo vydaní z r. 1998.

[4]«Posledný argument kráľov» - slová, ktoré razili na delové hlavne v ďalekej minulosti: posledný argument, ale nie prvý. To isté sa týka aj každej inej zbrane v bežnom chápaní tohto slova.

období po zavŕšení epochy testovania psychotronických technológií v spoločnosti samotnými ich majiteľmi, keď sa skúšajú na prvých, čo im padnú pod ruku.

Preto zdesenie obyvateľa nad hrozbou psychotropného vplyvu na neho samého je smiešne. Nie je dôvod klamať sám seba: *tí, čo prišli o hlavu, za vlasmi už neplačú*[1]. Všetka prísne tajná psychotronika je len «čerešničkou na torte» na historicky sformovanom systéme potlačenia slobody osoby a systéme riadenia správania nie jednotlivcov, ale obyvateľstva celých regionálnych civilizácií.

Preto nás zaujíma nie psychotronická hrozba, ale ju zahŕňajúci problém **organizácie každodenného otrokárstva a normálneho riadenia sociálneho systému v podmienkach otrokárstva bez nejakých výnimočných režimov**, vyžadujúcich zásah s masovým použitím psychotronických alebo iných zbraní proti masám obyvateľstva alebo pri terore proti nejakým sociálnym skupinám. Všetky psychotronické zbrane, nakoľko sú prostriedkami núdzového konania, sa pre bežné každodenné otrokárstvo nehodia. Preto sa na dianetiku a scientológiu treba pozrieť cez prizmu problému organizácie bežného otrokárstva.

Ako už bolo povedané, osobná kultúra vnímania sveta a jeho chápania sa v našich dňoch (i dohľadnej minulosti) u väčšiny ľudí reálne formuje bez vedomého kladenia požiadaviek na ňu a bez cieľavedomej práce na ich realizácii vo svojom každodennom psychickom živote.

Následkom toho, drvivá väčšina obyvateľstva je nositeľom osobnej psychickej kultúry, ktorú A.S. Puškin v „Jevgenijovi Oneginovi“ charakterizoval slovami: «My všetci sme sa po troške učili, niečomu a nejako...», v dôsledku čoho si do staroby zachovali bezstarostnosť a životnú nespokojnosť náladového infantilizmu[2]: «Bohatí sme, sotva sme z kolísky vyšli, chybami otcov i oneskoreným ich chápaním. A život nás už unavuje, ako rovná cesta bez cieľa, ako hody na cudzej oslave...» — pokračoval v charakteristike tejto akože duchovnosti M.J. Lermontov.

Vo výsledku, množstvo chýb v kultúre formovania osobnosti, charakteristickej pre spoločnosť, nahromadiac sa, ústi do krízy civilizácie, nositeľky tejto psychickej kultúry. Tento jav vo veľkej miere zasiahol Západnú regionálnu civilizáciu, ktorej kostrou duchovnej kultúry je na základe Biblie stáročné cielené pestovanie **kaleidoskopického idiotizmu**[3] obyvateľstva – pomaly plynúcej schizofrénie.

V rôznych historických epochách ľudia, ktorých psychika z rôznych príčin nebola rozdrvená touto antiintelektuálnou biblickou kultovou a svetskou tradíciou, dokázali pochopiť podstatu duchovnosti biblickej civilizácie – psychickej kultúry – a pokúšali sa dať spoločnosti viac, či menej efektívnu alternatívu biblickej, vnútorne i navonok antagonistickej, osobnostnej psychickej kultúre, alebo aspoň zdanlivosť takejto alternatívy. Pritom treba mať na pamäti, že alternatívy biblickej doktríny a biblickej psychickej kultúry môžu byť dvoch typov, určených podľa predpokladov k prechodu k antibiblickej kultúre:

- biblická kultúra je zlá preto, lebo je to otrokárstvo;
- biblická kultúra je zlá preto, lebo ako otrokárstvo je málo efektívna, nebezpečná pre samotných otrokárov.

V 20. storočí jednou z alternatív k biblickej (predovšetkým) psychickej kultúre sa stala dianetika a na jej základe rozvinutá scientológia, ktorých zakladateľom bol Lafayette Ron Hubbard (aktívna činnosť od roku 1929, kedy sa dostal na univerzitu, do smrti v roku 1986). L.R. Hubbard postavil konkrétne požiadavky *na normálnu psychiku jedinca* (normálnu podľa jeho chápania) a vytvoril praktickú procedúru, umožňujúcu k tejto norme priviesť psychiku jedinca, od nej úplne vzdialenú pri živelnom vývine osobnosti v informačnom prostredí, panujúcom v terajšej spoločnosti; samozrejme, ak jedinec prejavuje určitý záujem o takúto svoju psychickú prestavbu.

Klírovanie – v tej podobe, ako je opísané v knihe L.R. Hubbarda „Dianetika. Moderná veda duševného (mentálneho) zdravia“ – je v podstate diskusiou špecialistu na klírovanie, nazývaného «audítor», s tým, kto podstupuje túto procedúru. V nej sú vylúčené narkotiká, hypnóza a všetko to, čo je obyvateľovi známe o programovaní a kódovaní psychiky. Navyše, všetka informácia, ktorá sa

[1] Občan ako člen davu už dávno riadený je, len nie konvenčnými zbraňami, ale oveľa sofistikovanejšie a skrytejšie, aby sa zachovala ilúzia slobody a náhodnosti priebehu udalostí, v zmysle princípov davo-„elitarizmu“. pozn. prekl.

[2] Infantilizmus – zaostalosť vo vývoji, pretrvávanie psychických a fyzických znakov detí v dospelosti. – pozn. prekl.

[3] To nie je nadávka, ale termín charakterizujúci osobitosti organizácie myslenia. Jeho zmysel bude objasnený v nasledujúcich odsekoch.

dostala do psychiky pod vplyvom hypnózy, drog a pod., je ingramová a čistí sa v procese klírovania. To s rozširovaním dianetiky vyvoláva veľkú nevôľu tajných služieb, pracujúcich v oblasti psychotronického vplyvu na osobu, aby osoba, podrobená psychotronickému spracovaniu, sa správala v súlade s na ňu kladenými úlohami. To jest klírovanie nie je žiadne nepredstaviteľné inkvizítorské psychologické mučenie, následkom ktorého vzniká «zombi», ako to opisujú kritici scientológie, nevnikajúc do samotného procesu.

Vzájomne prívetivá beseda dvoch ľudí o svojich životných problémoch a nepochopiteľných náhodách, zvykoch a želaniach môže byť v podstate úspešnou seansou klírovania, oslobodzujúcou človeka zo zajatia vedome nemotivovaného správania sa na osnove diktátu ingramov, ak následkom takejto besedy boli nejaké problematické príčiny problémov (skryté v podvedomých úrovniach psychiky) vyvedené na úroveň vedomia a prestali tlačiť na psychiku človeka, otravujúc mu život. A pritom nemusia ani poznať také slová ako «dianetika» a «scientológia».

Odlišnosť klírovania od takejto besedy je v tom, že beseda môže byť prerušená z iniciatívy ľubovoľnej strany, a seansu klírovania má právo prerušiť iba audítor, ale nie predklír: v podstate toto je jediný prvok násilia na tom, kto podstupuje klírovanie. Avšak toto je situácia podobná tej, keď chirurg nemá právo zastaviť začatú operáciu na želanie pacienta, ktorému proces chirurgického liečenia nie je príjemný. A kým besedy môžu mať nesystematický charakter, tak seansy klírovania sledujú postupne podľa poradia, krok za krokom, konkrétny plán až do dosiahnutia v ich priebehu vytýčeného cieľa – vyprázdniť „ingramovú banku“ v psychike človeka. Následne sa všetka informácia v nej stane prístupnou pre jeho «analytický rozum».

Ako sa píše v dianetickej literatúre s odkazmi na reálnu štatistiku dianetickej praxe, následkom klírovania sa zlepšuje pamäť, nálada, zvyšuje sa intelektuálna sila (objektívny ukazovateľ prijatý na Západe je «IQ» - inteligenčný kvocient, zisťovaný na základe špeciálnych testov), miznú psychosomatické choroby (je to 70 % medicíne Západu známych chorôb, vrátane cukrovky a onkológie), takisto miznú ťažké formy schizofrénie, lieči sa narkománia (vrátane alkoholizmu a tabakovej závislosti), miznú sklony k antispoločenským priestupkom a zločinom.

Človek, ktorý prešiel klírovaním, v dôsledku ktorého sa jeho reaktívna banka vyprázdnila, sa nazýva «klír» (z anglického slova «clear – jasný, čistý»). Klír, z pohľadu dianetiky, je normou psychického zdravia, dostupnou každému, kto neprišiel následkom chirurgického zásahu alebo traumy o časť mozgu v hlave; no aj v takýchto prípadoch sa po klírovaní celkový stav jedinca zlepšuje.

Klír je «racionálny, pretože prichádza k **najlepším možným riešeniam** (zvýraznené nami pri citovaní), stavajúc na faktoch, ktoré má k dispozícii, a vlastnom uhle pohľadu. Klír nemá ingramy, ktoré by mohli byť restimulované a narušili by správnosť jeho úvah a riešení, vnášajúc do nich skrytú a chybnú informáciu»[1]. Inými slovami, **v stave klír, z pohľadu scientológie, intelekt pracuje bezchybne, človek vytvára najlepšie riešenia na základe jemu dostupnej informácie.**

Preto sa **v scientológii predpokladá**, že všetky terajšie ideologické rozdiely nemajú význam, pretože v spoločnosti klírov je rozumová reakcia na jednu a tú istú situáciu vždy «optimálna», «najlepšia», len nech je (daná*) dôveryhodná informácia o situácii, nezávisle od toho, aké knižky, kto z klírov prečítal.

A to nie sú naše domnienky a výmysly. Obráťme sa na knihu „Scientológia“. V Úvode[2] k nej uvádzajú redaktori úryvky z nejakej eseje L.R. Hubbarda a medzi nimi nasledovnú, v ktorej je zreteľne vyjadrená deklarácia o „nevšímavosti, nezáujme“ scientológie k ideologickým rôznorodostiam v spoločnosti:

«Nemeňte relígie človeka, nemeňte jeho politiku, nenarúšajte suverenitu[3] národov. Namiesto toho naučte človeka využívať to, čo on má a vie, aby po prvý raz pri

[1] „Dianetika“, Slovník, str. 518.

[2] Za Úvodom redaktori vydania umiestnili nasledujúce upozornenie: «Tento text bol zostavený tak, aby jeho úplný preklad umožnil bez chýb a skreslení vysvetliť základy Scientológie v iných jazykoch».

[3] «**Suverenita:** úplná nezávislosť štátu na druhých štátoch v jeho vnútorných záležitostiach a vonkajších vzájomných vzťahoch.» - poznámka, daná L.R. Hubbardom.

ľubovoľnom *(zvýraznené samotným L.R. Hubbardom)* politickom systéme, vybudoval na Zemi civilizáciu.» - „Scientológia“, str. 6.

Takže, z pohľadu scientológie, článok 13 Ústavy Ruskej Federácie, vyhlasujúci, že ani *jedna ideológia nemôže byť prehlásená za celoštátnu* — je prázdny, nič nehovoriaci článok, pretože ideologické antagonizmy vyvolané ingramami v psychike ich zakladateľov nemajú akoby žiadny význam v spoločnosti klírov, slobodných od ingramov a schopných vziať z každej ideológie, sociálnej či inej teórie to, čo v daných podmienkach zodpovedá situácii najlepším spôsobom.

Inými slovami, pomocou dianetiky a scientológie v tej podobe, ako sú opísané v oficiálnej literatúre scientologickej cirkvi, akoby sa dosahovala sloboda od ideológií – vrchol túžob disidentov sovietskej ideologicky totalitnej minulosti; no, ako bolo práve ukázané, je to iba ilúzia ideologickej slobody, pretože celé to možné množstvo ideológií sa rozpadá na dve skupiny: zlučiteľné s usporiadaním psychiky «klír» a nezlučiteľné s ním.

Ale nakoľko hovoriť o optimálnosti a najlepšej reakcii na jednu a tú istú situáciu je možné len vo vzťahu ku konkrétnej situácii a konkrétnym cieľom, ktoré sa v nej sledujú, na základe určitej koncepcie ich dosahovania, tak aj scientológiou vyhlasovaná optimálnosť reakcie «klíra» na situáciu potajme zodpovedá len jednej koncepcii spoločenského usporiadania (podmienenej režimom psychiky «klír»), a takisto sa v skrytosti vylučujú iné koncepcie spoločenského zriadenia (nerealizovateľné na základe režimu psychiky «klír»)[1]. Samozrejme, medzi týmito v skrytosti vylúčenými koncepciami spoločenského usporiadania a ich vyjadrujúcimi ideológiami sú aj spravodlivo vylúčené: napríklad, biblická doktrína, kvôli čomu scientológiu nenávidia predstavitelia všetkých biblických kultov, ako za celú históriu biblickej kultúry prvú reálne konkurujúcu firmu. Ale nakoľko scientológia v podstate neskúma množstvo ňou vylúčených koncepcií, tak ani neponúka žiadne obsahové zdôvodnenia ňou propagovaného «optima».

Okrem toho, existuje ešte jedna otázka, ku ktorej vedie scientologické tvrdenie o tom, že klír nachádza «najlepšie možné riešenia», ak sa podujme na riešenie nejakej úlohy. Nakoľko globálna civilizácia je nositeľkou množstva jak vzájomne sa vylučujúcich, tak aj nie celkom zlučiteľných ideológií, sociologických doktrín a pod., tak sa očakávalo, že venujúc sa skúmaniu tejto problematiky, nejakí klíri, ktorých je už v spoločnosti požehnane, vysvetlia najlepšiu možnú ideológiu, sociológiu, v ktorej budú odhalené chyby, ak nie všetkých, tak najvplyvnejších ideologických systémov a sociologických doktrín. To jest prebehne klírovanie aberovanej kultúry ak nie celého ľudstva, tak hoc by len niektorých regionálnych civilizácií. Úloha «klírovania kultúry» je vytýčená ešte v „Dianetike“ samotným L.R. Hubbardom:

«Ideálnou spoločnosťou by bola spoločnosť neaberovaných ľudí, klírov, vedúcich svoj život v neaberovanej kultúre, pretože buď človek, alebo kultúra môžu byť aberovanými. Aberácie kultúry vstupujú do rovnice správania ako neracionálne faktory, ktoré vyplývajú zo vzdelania, sociálnych návykov a právnej vedy. Nestačí, aby len sám človek nebol aberovaný, pretože on existuje v rámci spoločnosti, ktorá sama vytvorila svoju kultúru z množstva nerozumných predpojatostí a zvykov.

Nájdenie skutočného zdroja chybného zla je fundamentálnym problémom celej právnej vedy. Skutočný zdroj, nanešťastie, leží v neracionálnosti tých predstaviteľov minulých generácií, ktorí, pracujúc s obmedzenými vedomosťami a súc utláčaní okolitým prostredím, hľadali riešenia pomocou rovníc, ktoré obsahovali chybné a nedefinované faktory. Tieto generácie, ktoré už dávno odišli, sa nemôžu teraz zodpovedať. My sme dedičmi všetkých predchádzajúcich vekov, a to je dobré; my sme takisto dedičmi všetkej neracionálnosti minulosti, a to je zlé. (...)

Len v spoločnosti neaberovaných ľudí a v rámci kultúry bez nerozumnosti, áno, len v týchto podmienkach môže človek niesť zodpovednosť za svoje konanie. No časť zodpovednosti za to musíme teraz zobrať aj my. Človek **sa nesmie** poddávať svojim ingramom.» - „Dianetika“, str. 486, 487.

[1]Táto veta je veľmi dôležitá a v podstate je konkrétnym príkladom toho, k čomu, okrem iného, vedie štúdium tzv. „hrubých kníh“ Koncepcie spoločenskej bezpečnosti (Voda mŕtva, DVTR a iné) – to jest k schopnosti čítať medzi riadkami a uvedomovať si aj nevyslovené, mlčky prejdené – ponechané v tichosti…, no o to dôležitejšie. Preto čítajte a študujte „hrubé knihy“ KSB – permanentný to apel v závere každej analýzy svetového diania od V.V. Pjakina. – pozn. prekl.

Aj tak, hoci od momentu vydania „Dianetiky“ (r. 1950) a „Scientológie“ (r. 1965) prešlo už dostatočne veľa času, scientologická cirkev nerozširuje žiadnu literatúru, v ktorej by bola vyložená klírovaná, neaberovaná sociológia. To znamená, že klírovaná sociológia v scientologickej cirkvi buď celkovo chýba, alebo nie je určená na všeobecné zverejnenie, ale určená na zabezpečenie potrieb diplomovaných pastierov, ktorých ni(e)kto poveril pasením globálnej civilizácie klírov[1]. V ľubovoľnom z týchto variantov sa štruktúry scientologickej cirkvi menia na inštrument vlády nad tými, ktorí sa nevyznajú v sociológii a nerozlišujú koncepcie spoločenského usporiadania.

Toto všetko je podobné tomu, ako koncom minulého storočia prebiehal boj za dosiahnutie «slobody svedomia» - práva osoby žiť v spoločnosti bez skladania účtov za svoje činy pred služobníkmi biblických kultov. Existuje ešte jedna historická paralela: ak totalitné ideológie sa predkladali spoločnosti pod obrazom najdokonalejších sociologických doktrín, od ktorých akoby v princípe nič lepšie nemôže byť; tak stav «klír», garantovane dosahovaný pomocou dianetiky, sa takisto predkladá ako najlepší stav organizácie psychiky jedinca, od ktorého nič lepšie byť nemôže.

Procedúra klírovania vyžaduje čas a profesionálnu činnosť kvalifikovaných audítorov, čo aj podmieňuje v nekomunistickej spoločnosti nevyhnutnosť jej zaplatenia. Audítori a administratíva scientologickej cirkvi musia mať zdroj príjmov na zabezpečenie existencie a financovanie svojej činnosti o to viac, že nimi ponúkané služby nachádzajú v spoločnosti kúpyschopný dopyt na princípe «platba podľa taxy» To jest scientologická cirkev sa ničím neodlišuje od mnohých iných cirkví, fungujúcich na princípe «čokoľvek treba – to platba za to», a spoločenských organizácií, fungujúcich na osnove samofinancovania[2]. Preto výčitky na jej adresu ohľadom nejakej osobito mamonárskej podstaty – to sú zväčša výčitky konkurentov a apelácie k majiteľovi-správcovi ***všetkých*** kultov, podobné známym zo „Zlatého teliatka“ I. Iľfa a E. Petrova: «Ostap Ibrahimovič! Katolícki kňazi Kozleviča očierňujú!..»

V prípade ďalšieho rozšírenia dianetiky a scientológie bude v spoločnosti dominancia *jednotnosti psychického usporiadania* ***v zmysle dianetickej normy***, zabezpečujúca určitú jednomyseľnosť a jednotnosť konania v rovnakých situáciách bez nejakého zbytočného totalitno ideologického a iného násilia voči väčšine jedincov spoločnosti, prijavšej dianetiku a scientológiu do svojej kultúry.

Pritom bude existovať takmer úplná sloboda ideológií a názorov, nakoľko ideológie a názory, nevhodné pre majiteľov scientológie, sa nemôžu objaviť, pretože sú v mnohom podmienené organizáciou psychiky ich tvorcov a nielen tou informáciou, ktorá im bola dostupná. No spoločnosť *prostredníctvom štandardnej organizácie psychiky množstva jedincov* budú pásť tí, ktorí majú dokonalejšiu osobnostnú psychickú kultúru, než tú, ktorá sa dosahuje ako výsledok poskytnutia dianetickej a scientologickej „pomoci“ jedincom v prípade, ak stav klír nie je najlepším v zmysle dosahovania bezchybnosti psychickej a intelektuálnej činnosti.

Ťažko predpokladať, žeby L.R. Hubbard, (ak bol skutočne čestným človekom) vytvoriac dianetiku, sa sám nestal klírom. V opačnom prípade je dianetika predurčená pre dav, a samotný L.R. Hubbard a jeho *skutoční* stúpenci sú podliaci a majú *pre seba* **kvalitatívne** iné duchovné praktiky, založené na iných princípoch, v ktorých pojmy o norme duševného zdravia sa odlišujú od dianetických a umožňujú garantovane pásť stádo dianetikov a scientológov. No nezávisle na tom, či sa L.R. Hubbard klírom stal alebo nie, na základe jeho knihy (a takisto vďaka scientologickej cirkvi) sa v celom svete objavilo množstvo klírov, *psychicky normálnych z pohľadu dianetiky podľa Hubbarda*, na čom scientologická cirkev nástojí.

A táto okolnosť – život množstva klírov v spoločnosti – dáva základ pre úplne konkrétny záver:

---

[1]Kniha Bernda von Wittenburga „Šach planéte Zem“ (Moskva: „Nová planéta“. 1998), odpadlíka scientologickej cirkvi, aktívne propagujúceho dianetiku a scientológiu, hoci je v dnešnej civilizácii jednou z mnohých rekonštrukcií globálnych dejín, neobsahuje vysvetlenia koncepcií normálneho (z pohľadu oficiálnej scientológie alebo osobne klíra B. Von Wittenburga) spoločenského usporiadania.

[2]Ak činnosť spoločenskej organizácie, ktorá je vyhlásená za cieľ jej existencie, sa realizuje na bezplatnom základe, tak takáto spoločenská organizácia musí mať zdroje dostatočného príjmu mimo tejto oblasti preto, lebo tí, ktorí profesionálne poskytujú pomoc druhým ľuďom zadarmo, zďaleka nie vždy majú čas a sily na profesionálnu platenú prácu v nejakej inej oblasti.

Dianetika, dianetická terapia (auditovanie, klírovanie) podľa Hubbarda objektívne nestačia na to, aby sa ľudský rozum stal bezchybným prostriedkom spracovania informácií, a preto stav **«klír»**, *získaný následkom dianetickej terapie,* **nie je najlepším režimom psychickej činnosti človeka.** Toto možno zistiť z diel samotného L.R. Hubbarda. A keďže dianetika nezaisťuje človeku bezchybnú myšlienkovú činnosť, tak tento fakt zároveň odkrýva možnosť, aby korporácia nositeľov dokonalejšej osobnostnej psychickej kultúry ju použila na zriadenie rafinovanejšieho systému otrokárstva, než bol ten, ktorý zaisťovali totalitné ideológie, ktoré sa vyčerpali k polovici 20. storočia.

Správnosť tohto tvrdenia možno preukázať na základe textu knihy „Dianetika. Moderná veda duševného zdravia“. Pripomenieme, že sa opierame o oficiálne ruské vydanie z roku 1996. Myslíme si, že vydavatelia jeho text, obkolesený © Copyright-ami, boli povinní overiť; a prekladom i redigovaním textu neboli poverené náhodné a aberované osoby, ale iba vyložení klírovia, dokonale ovládajúci jak jazyk originálu, tak i ruský a, samozrejme, majúci zručnosť auditovania a vlastnú skúsenosť.

L.R. Hubbard píše:

«... nedostatok vedy o rozume nebol nikdy tak očividný. Exaktné vedy, vo svojom živelnom rozvoji ušli ďaleko dopredu v porovnaní so schopnosťou ľudí vzájomne sa chápať a vyzbrojili nás hroznými zbraňami, ktoré len čakajú na ďalšie historické vypuknutie vojny.

Sú to neľahké problémy: na svojej ceste sa s nimi stretáva každý. Pokiaľ človek chápe, že jeho jediná výhoda nad svetom zvierat je rozum, pokiaľ on chápe, že rozum je jeho jediná zbraň, tak skúma, rozmýšľa a tvorí postuláty, pokúšajúc sa nájsť správne riešenie.

Podobné MOZAIKE, ROZHÁDZANEJ BEZSTAROSTNOU RUKOU (text zvýraznený nami pri citovaní: v ňom sa prejavila chyba v práci autorovho intelektu), rovnice, ktoré mohli priviesť k vytvoreniu vedy o rozume a pozdvihnúť ju na úroveň najhlavnejšej vednej disciplíny Vesmíru, sa premiešavali znova a znova. Zavše sa dva fragmenty spájali; inokedy, ako to bolo v zlatom veku Starovekého Grécka, sa zoradila celá sekcia. Filozof, šaman, znachar, matematik – každý sa pozeral na svoje kúsočky. Niektorí si mysleli, že sú to kúsky rôznych mozaík. Iní verili, že všetky sú časťou jednej mozaiky. Niektorí predpokladali, že existovalo celkovo šesť mozaík, iní verili, že len dve. A vojny pokračovali, spoločenstvá upadali a mizli, a množstvo vedeckých zväzkov bolo napísaných o neustále sa zväčšujúcich hordách hlupákov.» - „Dianetika“, str. 8, 9.

Z veľkej časti je to všetko skutočne tak. Hoci okrem zvýraznenej sú v tomto fragmente aj iné tézy, ktoré nie vo všetkom zodpovedajú skutočnosti, zanalyzujeme zmysel zvýrazneného. Vec sa má tak, že *vo svete neexistujú mozaiky, rozhádzané bezstarostnou rukou*. V každej mozaike je každý jej element (kamienok, sklíčko a pod.) vybraný z hromady mnohých alternatívnych. Je umiestnený a upevnený na konkrétnom mieste a zladený jak so susednými, tak aj s množstvom od neho veľmi vzdialených elementov. Výsledkom tejto starostlivej, piplavej a premyslenej práce vzniká určitý celostný obraz, nazývaný mozaika.

Ak sa ale elementy, schopné byť *mozaikou, rozhádžu bezstarostnou rukou*, tak vznikne chaos, možnože pekný, hýriaci všetkými farbami dúhy, ale aj tak chaos nie je mozaikou, ale niečo podobné tomu, čo možno uvidieť v kaleidoskope: všetky komponenty sa zdajú byť rovnakými, no niet medzi nimi väzby a ony sa presýpajú, meniac obrázok pri každom potrasení trubice kaleidoskopu.

Objavenie sa vo vnútornom svete L.R. Hubbarda *«mozaiky, rozhádzanej bezstarostnou rukou»*, — je pre nás nesporným vyjadrením toho, že jeho obrazné myslenie pracovalo samo, a abstraktno-logické (zodpovedné za lexikálne vyjadrenie mysle) samo; a obe pracovali – nie vo vzájomnom súlade a v lade so Stavbou Sveta, v ktorej **niet mozaík, rozhádzaných bezstarostnou rukou.**

„Dianetika“ vyšla na svetlo sveta v r. 1950, 36 rokov pred smrťou jej autora, a «mozaika, rozptýlená bezstarostnou rukou», nezmizla z jej textu počas tohto veľmi dlhého obdobia. No v „Scientológii“ (vydanej v septembri 1965) L.R. Hubbard predsa len hovorí o procese premysleného skladania mozaiky:

«Skladajúc obraz mozaiky, je treba na začiatku vybrať fragmenty, podobné farbou a obrazom, a rozložiť ich po skupinách. Pri štúdiu hocijakého predmetu treba postupovať usporiadane.» „Scientológia“, str. 42.

Tam on dáva poznámku, vysvetľujúcu, čo on pod mozaikou rozumie:
«Obraz-mozaika: hlavolam, predstavujúci množstvo kúskov kartónu, plastu, alebo dreva nepravidelného tvaru, ktoré, ak ich spolu uložíme, vytvoria obrázok.»

My, hovoriac o nejakej analógii mozaiky, máme na mysli mozaiku, ako jeden z druhov slobodného výtvarného umenia: «druh maliarstva, využívaný prevažne na výzdobu budov» („Sovietsky encyklopedický slovník“, r. 1986). Vo výtvarnom umení sa prvky, z ktorých sa získava mozaikový obraz, nerovnajú autormi jednoznačne určenému „puzzle“ obrazu. Významné je aj to, že «sofia» v preklade z gréčtiny znamená «múdrosť», a Sofijské chrámy v Konštantínopole (teraz mešita «Aya-Sofya» v Istambule (t.j. prebudovaná pôvodná «Hagia Sofia» - Chrám Božej Múdrosti z čias Byzantskej ríše)*) a Kyjeve sú známe mozaikovou výzdobou svojich interiérov.

Preto sa treba zamyslieť nad tým, z akého dôvodu a s akým cieľom L.R. Hubbard v „Scientológii“, po prvé, dal poznámku o tom, ako jeho nasledovníci majú chápať termín «mozaika»; a, po druhé, odviedol čitateľa od chápania termínu «mozaika» ako *slobodného* výtvarného umenia k hlavolamu-„puzzle“, umelo vytvoreného pre mladší školský dorast a voľný čas slaboduchých dospelých?

Celý tento zmätok z „mozaiky“-chaosu, mozaiky-*hlavolamu*-„puzzle“ a určitá roztržitosť alebo bezstarostný vzťah k skôr napísanému slovu hovoria o tom, že poruchy v koordinácii-zosúladenosti obrazného a abstraktno-logického myslenia a pamäte zakladateľa dianetiky a scientológie mali chronický charakter a neboli ním odstránené do konca jeho života na tomto svete. Alebo – čo je ešte horšie – L.R. Hubbard úmyselne zasial do spoločnosti zámerne chybnú cieľavedome vytvorenú kultúru individuálnej psychickej činnosti[1].

No uvedený príklad s «mozaikou, rozhádzanou bezstarostnou rukou», nie je jediným miestom u L.R. Hubbarda, v ktorom sa prejavili poruchy, rozorvavšie na kúsky a privedšie k chybám proces bezchybného myslenia každého normálneho človeka, *ktorý nutne musí byť kontinuálnym, neprerušeným*. Tak L.R. Hubbard, keď opisuje prácu reaktívneho rozumu ako *myslenia stotožňovaním*, nie raz, t.j. systematicky (str. 77, 215, 404) uvádza «vzorec stotožňovania» rozličných objektov formou:

A=A=A=A=A

Vzorce sú prostriedkom odstránenia množstva slov a predpokladajú určitú jednotnosť chápania sveta pri ich zápise a čítaní. Konkrétne, ak «A» je označenie nejakého objektu, nejakého zmyslu, premennej a pod., tak «A» je vždy rovné samo sebe, totožné so sebou samým: pozrite do axiomatiky každej exaktnej vedy. A=A bezpodmienečne za každých podmienok, čiže je to vzťah totožnosti, označovaný znakom «≡ ». Znaky « = » a «≡ » sú si zmyslovo blízke, no je tu aj rozdiel: « = » je znak rovnosti, zvyčajne poukazuje na rovnosť, ako na jednu z mnohých, no nie záväznú možnosť; «≡ » je znak totožnosti, poukazuje na záväznú bezpodmienečnú rovnosť vo všetkých prípadoch bez výnimky. Ak popri objekte «A» je ešte aj objekt «B», tak vo všeobecnosti A≠B, aj keď môžu existovať i varianty, keď A=B alebo A≡B.

Myslenie stotožneniami je na mieste, ak objektívne sa A≠B, ale subjekt tvrdí, že A≡B. Ak sa pri zápise vzorcu, ktorý použil L.R. Hubbard, majú rôznymi písmenami-identifikátormi označiť objektívne rôzne objekty, tak (iracionálne*) myslenie stotožneniami sa musí zapisovať nie ako

[1]Pojmy a dojmy..., my o koze, a oni o voze... a mnoho iných ľudovo vyjadrených múdrostí, upozorňujúcich na nevyhnutnosť váženia slov a ich správneho používania pre situácie a javy, ktoré im zodpovedajú v zmysle príslušného obrazu spojeného s konkrétnou skladačkou písmen, hlások a ním príslušnej zvukovej vibrácie... Aj o tom je v podstate text posledných odsekov od inkriminovanej vety MOZAIKA, ROZHÁDZANÁ BEZSTAROSTNOU RUKOU. A v tomto poslednom odseku to autori tejto práce aj správne vysvetľujú. Totižto za komunikáciu, správnosť jej pochopenia a vytvorenia objektívneho, realite adekvátneho obrazu v mysli toho, kto informáciu príjíma, zodpovedá predovšetkým ten, kto v komunikácii informáciu poskytuje..., slovom, písmom, obrazom, dotykom... A ak používa vyjadrovacie prostriedky, nezodpovedajúce objektívnej realite, tak buď sám má v hlave chaos-bordel, alebo takýto chaos-bordel zámerne zasieva do hláv príjemcov ním poskytovanej informácie. Či je pravdou jedno alebo druhé, nič to nemení na tom, že vhodnosť prijímania informácií z takého zdroja v zmysle udržania si zdravia vlastnej psychiky je minimálne otáznou. – dopl. prekl.

A=A=…=A=…, ale ako A≡B≡C≡...≡Z≡..., keď vždy platí A≡A≡A, B≡B≡B atď., a pritom vo všeobecnosti A≠B, hoci sa nevylučuje ani možnosť toho, že v nejakých čiastkových prípadoch sa A=B. Ale aj keď sa nepoužije znak «≡ » (na existenciu a špecifické použitie ktorého sa často zabúda), tak aj pri použití univerzálnejšieho znaku « = » vzorec stotožnenia sa bude zapisovať v tvare A=B=C=...=Z=..., no nie ako ho zapísal L.R. Hubbard: A=A=A.

Pre niekoho sú nepresnosti, ktorým sme venovali pozornosť, nepodstatnými malichernosťami, ktoré nijako nezmenšujú dokonalosť *dianetiky podľa Hubbarda*. No predmetom tej oblasti poznania, ktorú L.R. Hubbard nazval «dianetikou», sú hĺbkové procesy v psychike človeka. A to, čo sa pri povrchnom pohľade zdá ako nepodstatná malichernosť, je v skutočnosti vlnením hladiny nad veľkým problémom skrytým v hlbinách, ktorého riešenie nie je v moci *dianetiky podľa Hubbarda.*

Pre nás všetko čo sme povedali (i mnohé iné, nad čím sa v tejto práci nepozastavujeme, aby sme nezväčšovali jej objem) je objektívnym a nesporným prejavom nedostatočnosti *dianetiky podľa Hubbarda* na obnovu (človekom s živelne sformovanou osobnou psychickou kultúrou) jak celkového duševného zdravia a ladu duše, tak aj obnovy bezchybnej činnosti intelektu, ako prostriedku spracovania informácií a jednej zo súčastí duševného zdravia.

To jest, toto sú ukazovatele *jak určitého duševného nie úplného zdravia* samotného L.R. Hubbarda, tak aj nedokonalosti ním rozvitej *dianetiky podľa Hubbarda*.

Nedokonalosť dianetiky podľa Hubbarda sa prejavuje aj v tom, že ani množstvo klírov počas bezmála 50 rokov nevenuje pozornosť týmto i iným nepresnostiam a nezamýšľa sa nad tým, že sa v nich prejavila buď chyba v práci psychiky L.R. Hubbarda, alebo je to zámer: jeho alebo jeho opatrovníkov, alebo oboje. To hovorí o tom, že všetci klíri, absolvujúc dianetickú terapiu, stanúc sa z pohľadu *dianetiky podľa Hubbarda* «normálnymi ľuďmi», aj tak nezískali duševné zdravie v kvalite *nášho chápania tohto javu*, prejavujúce sa v bezchybnosti celkovej psychickej činnosti.

Scientologická cirkev si to takisto nevšíma, *možno zámerne*, **a úmyselne kultivuje nedokonalú duchovnú praktiku s ďaleko idúcimi zámermi**, propagujúc ju po celom svete ako spôsob prekonania evolučnej slepej uličky v rozvoji človeka, odkrývajúci možnosť vystúpiť na vyššiu úroveň rozvoja.

Napriek tomu sa teraz obmedzíme poukázaním len na tieto poruchy a chyby v práci intelektu, a ostatné odchýlky osobnostnej psychickej kultúry na osnove dianetiky preskúmame v nasledujúcich kapitolách.

Uvedené príklady trvalých porúch v práci intelektu, zafixované *v kánonickom texte* jednej zo základných kníh scientologickej cirkvi, hovoria o tom, že možnosti zneužitia dianetiky a scientológie sú otvorené nedokonalosťou ich oboch. **Otvorené pre všetkých, ktorí vedia o tejto nedokonalosti, a sú schopní s nimi naložiť podľa svojho mravne podmieneného rozhodnutia, čoho obeťami sa môžu stať mnohí «klíri» a ešte ďalej postúpivší scientológovia.**

Otázky mravnosti, mimochodom, nie sú taktiež Hubbardom rozobrané, možno preto, lebo automaticky sa má za to, že klírovanie normalizuje aj morálku, často zvrátenú ingramami.

No dianetika má aj určitú spoločnú vlastnosť s trockizmom v jeho marxistickom variante. Spoločným je to, že slová nezodpovedajú reálnym obrazom skutočnosti, a ako následok – i činom: u jedných «nevyhnutný pracovný čas a nadčas», «nevyhnutný produkt a nadprodukt»[1], ktoré reálne v hospodárskej činnosti neexistujú; u druhých «mozaika, rozhádzaná bezstarostnou rukou», ktorej v živote niet, a nesúhlas s tým, že A≡A. A to nie sú jediné poruchy v zladení-koordinácii abstraktno-logického a predmetno-obrazného myslenia, do ktorých sme zadrapili preto, lebo zdanlivo niet do čoho zadrapiť, a je potrebné splniť sociálnu objednávku a zdiskreditovať marxizmus, trockizmus i dianetiku so scientológiou.

Poruchy v koordinácii abstraktno-logického (zodpovedajúceho za slovné vyjadrenia myšlienok) a procesno-obrazného myslenia (zodpovedajúceho za zmysel reči) hovoria o tom, že trockizmus *v jeho podstate* – to nie je rôznorodosť marxistickej ideológie, hoci si všetci zvykli to považovať práve za to.

[1]Skúste v sklade hotovej produkcie ľubovoľného výrobcu odlíšiť a teoreticky zdôvodniť, čo patrí k «nevyhnutnému produktu» a čo patrí k «nadproduktu»: budete musieť súhlasiť s tým, že to je úloha pre schizofrenikov a pokrytcov.

V trockizme, ako sa prejavil v období socialistického budovania pod pláštikom marxistickej teórie, sa prejavila osobitosť porúch psychiky, istý špecificky psychický jav, dejinne starší než samotný marxizmus, v ktorom on v 20. storočí získal svoj nový nominál: «trockizmus».

Charakteristickou črtou tohto psychického javu, získavšieho v komunistickom hnutí v 20. storočí názov «trockizmus», bola úplná hluchota k obsahu na jeho adresu vyslovenej kritiky[1] v kombinácii s oddanosťou v živote princípu potláčania trockistami vyhlasovaných deklarácií systémom zamlčaní, na základe ktorých oni reálne konajú, zjednotiac sa v kolektívnom podvedomí pod kontrolou ich pánov.

To jest, «trockizmu» je vlastný konflikt (v jeho osobnom úprimnom prejavovaní *ideologickej dobromyseľnosti)* medzi individuálnym vedomím a individuálnym i kolektívnym podvedomím, tvoreným všetkými trockistami súhrnne. A v tomto konflikte zlobne víťazí kolektívne podvedomie «trockistov», potláčajúc pritom osobnú dobromyseľnosť každého z nich súhrnnou činnosťou ich všetkých.

A ak skúmame psychické špecifiká «trockizmu», tak sa vyjasní, že psychický trockizmus — *charakteristický: nekompatibilitou verejných vyhlásení a všemožných zamlčaní, potláčajúcich samotné vyhlásenia; používaním slov v neurčitom a obraznom význame vtedy, keď treba hovoriť priamo,* — môže byť pozadím ľubovoľnej ideológie: marxizmu, hitlerizmu, občianskej spoločnosti buržoáznej demokracie, pravoslávia, budhizmu, islamského fundamentalizmu, talmudizmu a pod. Následkom toho v každom spoločenskom hnutí na základe každej ideológie môže vzniknúť prúd *ideologického trockizmu*, ako sa to už stalo v komunistickom hnutí XX. storočia na teoretickom základe marxizmu, od začiatku *psychicky trockistického*. Psychický trockizmus, prejavujúc sa v tej či onej ideológii, získava ideologický obal, následkom čoho je vnímaný ako ideologický prúd.

Samozrejme, «psychický trockizmus» je dohodnutý symbolický názov odhaleného javu, nie podľa jeho podstaty. *Psychický trockizmus* je v podstate: zbesilosť, posadnutosť, prejavujúca svoju aktivitu nie vo sfére bežného bláznovstva, ale v politickom živote spoločnosti[2].

Dianetika a scientológia sa pri takomto pohľade javí ako psychický trockizmus, prejavujúci sa nie v tej-ktorej ideológii či sociologickej doktríne, ale v teoretickej a praktickej psychológii (i keď L.R. Hubbard odmietol termín psychológia, prejdúc k termínu dianetika). Nakoľko budú hluché ku kritike na ich adresu, to ukáže budúcnosť.

Rozdiel medzi scientológiou a marxizmom spočíva v tom, že marxistický *ideologický* trockizmus nemôže prísť k moci bez umelo vyvolaného chaosu a sociálnej nezabezpečenosti, ako zákonitého dôsledku každej revolučnej situácie, vznikajúcej ako výsledok konfliktu nezlučiteľných ideológií v jednej a tej istej spoločnosti, ale scientológia môže „tichým podkopom“[3] prísť k moci vďaka tomu, že klírovanie zvyšuje inteligenčný kvocient, zabezpečujúc tým svojim nasledovníkom prevahu vo verejnej i neverejnej politike. Po takomto nehlučnom príchode k moci zostáva už len vyhlásiť svoju vládu a vo všetkých ústavách rozvinutých krajín zakomponovať článok, ak nie o všeobecnom klírovaní, tak aspoň o povinnom klírovaní politikov, absolventov vojenských škôl a akadémií, personálu tajných služieb, podnikateľov, zločincov, novinárov. To takisto nie je náš výmysel, ale zreteľne vyjadrený uhol pohľadu samotného L.R. Hubbarda:

«Možnože, niekedy (v budúcnosti*) len neaberovaný človek získa občianske práva pred zákonom. Možnože, bude niekedy v budúcnosti dosiahnutý cieľ, keď len neaberovaný človek bude môcť získať a získa prospech z občianstva. Dosiahnutie týchto cieľov by zväčšilo aj schopnosť človeka prežívať, i súhrn jeho šťastia.» - „Dianetika“, str. 487.

---

[1]To jest trockisti sa vždy správali tak, ako keby na ich adresu opodstatnená kritika vyslovovaná nebola a oni sa stretávali u okolia výlučne s nepochopením správnosti ich názorov, vyjadrujúcich absolútnu pravdu.

[2] Trockizmus — má slovný základ v mene Trockij preto, lebo Trockij bol osobou na ktorom sa tento psychický jav prejavoval najvýraznejšie, no zďaleka nebol prvým pacientom psychického trockizmu v dejinách. – pozn. prekl.

[3]«Tichý podkop/sapa» - ženijný termín minulosti. Ide o bezhlučne vykonaný podkop pod nepriateľským opevnením, do ktorého sa vkladá výbušnina, následkom čoho, protivník vyletí do vzduchu, práve keď to najmenej čaká.

Nami uvedená téza, vyslovená L.R. Hubbardom, o podmienenosti získania občianskych práv klírovaním je ekvivalentná «strate práv» tej časti spoločnosti, ktorá si nebude priať prejsť touto procedúrou. Avšak **abstraktné námietky proti tomuto sú neprijateľné**. Strata práv (jak ohlásených a ukotvených v zákone, tak aj neohlásených, no vlastných spoločnosti skrz tradíciu) na základe nevhodného pôvodu, z ideologických príčin, vykonaných skutkov a pod., je všeobecne známym javom v dejinách globálnej civilizácie. **V princípe nerovnosti práv jedincov v spoločnosti** ako takom, nie je nič dobré ani zlé. *Zlé alebo dobré v živote spoločnosti je podmienené* ***konkrétne*** *tým, podľa akých kritérií dochádza k «strate práv» u tých či oných spoločenských vrstiev a jedincov, v každej z množstva koncepcií spoločenského usporiadania.*

Zvláštne námietky k tejto scientologickou cirkvou predurčenej «strate práv» určitej časti obyvateľstva – vzhľadom na mierový a nekrvavý príchod scientológov k moci - nebudú: inteligenčný kvocient následkom klírovania rastie, určitá teória riadenia sa v scientologických organizáciách prednáša všetkým čo si to prajú, a preto noví prichádzajúci politici si musia vzájomne rozumieť a riadiť lepšie v porovnaní s politikmi minulého režimu, ktorí boli nositeľmi živelne sformovanej osobnej psychickej kultúry. A okrem toho v spoločnosti je málo ľudí, ktorí by nechceli zmúdrieť, následkom čoho budú mať problémy nie zástancovia zavedenia do ústavy takéhoto článku o klírovaní, ale jeho odporcovia *s živelne sformovanou osobnou psychickou kultúrou, ktorí nedokážu postaviť scientológii žiadnu alternatívu, pokiaľ nezmenia sami seba tak, aby prevýšili scientológov v oblasti organizácie psychiky a intelektu i v poznaní a zručnostiach samoorganizácie spoločenského života.*

Hľa, to je príklad toho, ako sa G. Soros začlenil do scientologickej koncepcie prestavby sveta, **možno sám to ani netušiac** (každý chytrák disponuje dostatkom hlúposti, ktorá môže byť *horšia ako krádež*[1]). Noviny „Dokonale utajené“, № 2, z r. 1998 zverejnili[2] článok „Lúpežný kapitalizmus“ s podtitulom «Senzačná reč Georga Sorosa, ktorú všetci odsudzujúco komentovali, no nikto nečítal». V článku sa uvádzajú obšírne úryvky z vystúpenia G. Sorosa na Americko-Ruskom sympóziu investorov na Harvardskej univerzite, konanom začiatkom januára 1998. Hoci sa v ňom hovorí iba o súčasnom ruskom kapitalizme, ktorý sa charakterizuje ako lúpežný, tak v podstate karhá celý globálny systém kapitalizmu, najmä preto, že G. Soros nemôže nevedieť, že jeho vlastné, ním kontrolované i ostatné špekulatívne fondy, boli obvinené z toho, že olúpili v októbri až novembri 1997 krajiny Juhovýchodnej Ázie.

G. Soros charakterizoval všetky nedávne valutno-finančné otrasy i v najbližšej dobe plánované (pád japonského yenu 1. apríla 1998)[3] ako «nič v porovnaní s ukončením sovietskej epochy...

Pád jedného systému potreboval okamžité vytvorenie nového. Sú dva pohľady[4] na to, akým má byť tento nový režim. **Z môjho pohľadu, optimálnym by bolo vytvorenie otvorenej spoločnosti, ktorá by nebola závislá na nijakej ideológii.** A nakoľko sa neustále stretávame s nedokonalosťou vnímania, nedokonalosťou vzájomného chápania sa, tak nemôžeme vybudovať dokonalú spoločnosť. Všetko, čo nám zostáva – to je vybudovať nedokonalú spoločnosť, v ktorej ľudia majú slobodu výberu a slobodu sebarealizácie, tým samotným zdokonaľujúc spoločnosť. Bezpodmienečne, podobný systém nemôže existovať bez nevyhnutných demokratických inštitúcií, bez trhových mechanizmov, schopných korigovať chyby a, samozrejme, bez vlády zákona, riadiaceho celý život spoločnosti... Takto, v podstate, existujú všetky civilizované štáty.»

V citovanom odseku fráza o vybudovaní «otvorenej spoločnosti, ktorá nie je závislá na nijakej ideológii» zapadá do stratégie vybudovania systému bežného otrokárstva na základe nastolenia

[1] Slovensky: „Aj majster tesár sa utne...“, „Príde na psa mráz...“, „Rátal, až sa prerátal...“. pozn. prekl.

[2] Ďalší príklad nelogickosti a nesúladu slov (abstraktno-logického) a objektívneho zmyslu (procesno-obrazného myslenia)… Ako môže byť niečo dokonale utajené, ak sa to podarí zverejniť? Len osoby s poruchou koordinácie ľavej a pravej mozgovej hemisféry môžu vymyslieť takúto sprostosť… alebo im to naopak myslí veľmi dobre, len týmto názvom si v podstate vyselektovali čitateľskú obec s rovnakou poruchou koordinácie myslenia, ktorú môžu kŕmiť „prísne utajenými“ materiálmi… - pozn. prekl.

[3] Neudial sa.

[4] Prvý - «samo sebou sa rozumejúci»: treba vybudovať buržoáznu demokraciu na západný spôsob. No G. Soros pojednáva o druhom - «majúcom na mysli», odmietajúcom buržoáznu demokraciu na západný spôsob, a – ako dôsledok – kapitalizmus v jeho historicky sa vyskladavšom obraze na Západe.

jednotnosti organizácie psychiky každého jedinca, čo, ako bolo poukázané skôr, dokáže vytvoriť celkovo ilúziu slobody spoločnosti od akejkoľvek ideológie.

Okrem toho, scientologická cirkev je jediná masová organizácia, ktorá svojich nasledovníkov cielene učí teóriu a prax riadenia. To má zabezpečiť jej prevahu: jak nad marxistickými trockistami, ktorí neučia nič okrem nezmyselnej filozofie a sociálno-ekonomických teórií, symbolických hesiel a zvyku bezmyšlienkovite dôverčivo nasledovať vodcov *do boja krvavého, no nie svätého, ani nie pravého*[1]*;* tak aj nad buržoáznymi demokratmi, živelne sa podriaďujúci biblickému algoritmu (nepoznajúceho variácie) automatického rasového medzinárodne uzákoneného mafiózneho úžerníctva doktríny „Deuteronóm-Izaiáš".

Ako poznamenal R. Kipling, «Niet horšej roboty, než pásť hlupákov»[2]. No globálne otroctvo predpokladá pokračovať práve v tomto. Nato, aby bolo možné pásť efektívne, pastierska brigáda potrebuje prevyšovať stádo pasených predovšetkým v organizácii celkovej psychiky a intelektu[3], čo v určitom zmysle zabezpečuje práve dianetika. Preto vo vyzdvihnutí na post premiéra Ruska na jar 1998 S.V. Kirijenka, nie ako osoby, ale možného nositeľa ***cielene vytvorenej*** *osobnostnej psychickej kultúry*, šírenej scientologickou cirkvou[4], pozorujeme prvú skúšku síl a jeden z prejavov **dlhodobej stratégie mierového vytlačenia** (bez akýchkoľvek revolučných situácií) **predchádzajúcej „elity"**[5] kvalitatívne novou „elitou".

Rozdiel medzi oboma „elitami" je v tom, že osobná psychická kultúra predchádzajúcej „elity" sa zložila živelne bezcieľne „sama od seba" v biblickom svetskom a nábožensko-kultovom informačnom prostredí, a nová „elita", ako predpokladajú pohlavári Západnej civilizácie, bude pozostávať z nositeľov cielene vytvorenej osobnostnej psychickej kultúry, dnes šírenej po celom svete scientologickou cirkvou.

Celému stádu pôvodnej politickej „elity", ktorej lídri zasadajú v dnešnej Dume, zahraničných parlamentoch a zaoberajú sa burácajúcou politickou «analytikou» v médiách v prospech tých či oných ideológií, už bolo v tichosti *na nadnárodnej úrovni* globálneho riadenia zamietnuté zachovanie ich „elitárneho" statusu. To jest v máji 1998 im prvýkrát dali pochopiť, že už vykonali zverené im dielo a viac ich deštruktívne služby pre pohlavárov globálnej politiky nie sú potrebné. Súčasne bola preverená reakcia masového davo-„elitárneho" vedomia na túto akciu. Následne sa stalo očividným, že predchádzajúca „elita" nedokáže odporovať novej *stratégii pasenia davu* na osnove dianetiky a scientológie do tých čias, kým v sebe nerozvinie inú osobnostnú psychickú kultúru, podľa možností prevyšujúcu, praktizovanú administratívou scientologickej cirkvi na základe Hubbardovho dedičstva (dianetiky) a k nemu pripojených štúdií CIA a FBI v oblasti kontroly psychiky jedinca a spoločnosti ako celku.

---

[1]«Do boja krvavého, svätého a pravého, marš, marš, vpred, pracujúci ľud!» - slová revolučnej piesne zo začiatku 20. storočia „Varšavanka".

[2]A s ním treba súhlasiť: odporné zamestnanie, ktorým hlupáci vyzývajú zaoberať sa tých, koho oni samotní za múdrych považujú.

[3]Intelekt – to je len jeden komponent psychiky.

[4]Ako už bolo skôr poznamenané, S.V. Kirijenko bol neraz obviňovaný domácou aj zahraničnou tlačou z príslušnosti k scientologickej cirkvi.

[5]Práve takouto definíciou stratégie možno objasniť vyhlásenie prezidenta Ruska (ním vykonané 13. apríla 1998) o tom, že on nebude predkladať Dume inú kandidatúru na ministerského premiéra Ruska.

A rovnako tak aj odstavenie S.V. Kirijenka 23. – 24. augusta 1998 nie je prejavom neprítomnosti takejto stratégie. Stratégia preniknutia scientológie je dlhodobá a samotná osoba S.V. Kirijenka strategický význam nemá. Strategický význam má systematická a cieľavedomá tendencia vytláčania nositeľov živelne sformovanej organizácie psychiky zo všetkých riadiacich postov «rilísmi» *[„oslobodený" od anglického „release" – 1.stupeň, nižší ako Klír/Clear *]*, «klírmi» a ešte pokrokovejšími «thétanmi», ktorí sú nositeľmi dianeticko-scientologickej duchovnej kultúry.

V riečisku tejto stratégie je aj to, že jeden z propagátorov scientológie, v USA populárny filmový herec J. Travolta, ako poznamenáva tlač, zvažuje otázku o svojej kandidatúre na post prezidenta USA. A ak aj nie J. Travolta, tak čakajte: ak budete žiť ako predtým bezducho-ľahostajne, tak budú prezidentmi scientológovia, aj so všetkými z toho vyplývajúcimi osobitosťami politiky globálnej scientologickej cirkvi.

Scientologickej stratégii oponujú iné stratégie, a ich boj sprevádzajú aj oveľa plytkejšie záujmy, počnúc od čisto osobných.

No najorganizovanejšími protivníkmi scientológie nie sú buržoázni demokrati s živelne sformovanou psychikou, ani regulárne slobodomurárstvo Západu, javiace sa kostrou klasického biblického otrokárstva minulých storočí.

V novinách *„Pravda“* z 30. júla 1996 je článok *„Americké dlhy – bomba pre svetovú ekonomiku“*. V ňom sa píše, že oficiálny federálny dlh USA je vo výške 4,6 bilióna dolárov. Podľa odhadov Národnej únie daňových poplatníkov USA, berúc do úvahy nezaistené záväzky, celkový dlh je 17 biliónov dolárov[1]. To znamená, že na každého pracujúceho Američana pripadá pokladničný dlh vo výške 145 tisíc dolárov. Ale komu dlhuje štátna kasa týchto 17 biliónov – to sa nepíše, hoci je jasné, že kasa dlhuje globálnej úžerníckej „elite“ a burzovej „elite“, stojacim aj nad USA. Podľa všetkého, táto „elita“ sa mala na mysli v dokumente OSN o „Programe rozvoja“, zverejnenom 15.06.1996 agentúrou „Reuters“, v ktorom sa píše, že nanajvýš 358 rodín-klanov miliardárov má príjem, prevyšujúci v dolárovom vyčíslení súhrnný príjem 45 % obyvateľstva Zeme.

V tom istom čísle „Pravdy“ sa píše, že ani finančný stav Kanady nie je lepší: na každého Kanaďana, vrátane detí a starcov, pripadá takmer 30 tisíc dolárov dlhu.

«Ako sa vyjadril na Západe známy finančník James Goldschmidt[2], v Európe „sa nakopila kritická masa pre výbuch a ***sociálny prevrat*** a politickú nestabilitu ***v globálnych rozmeroch***“. Podľa jeho názoru, dokonca „boľševická revolúcia roku 1917 sa stane menej významnou, než tento prevrat“.»

Ak to vyložíme v terminológii marxizmu, tak reč je o potenciáli, schopnom vytvoriť globálnu revolučnú situáciu, v ktorej trockisti marxisti majú konať, ako je to rozpísané v marxistickom učení o prebratí a udržaní moci a permanentnom postupe revolúcie z jej epicentra vo všetkých geografických a sociálnych smeroch. To sľubuje byť veľmi krvavým dielom, nehľadiac na uistenia dnešných stúpencov marxizmu o opaku.

Preto, ak v našich časoch pohlavári globálnej politiky stavili na scientológiu, znamená to, že sami sú objektívne zainteresovaní na *neutralizácii* marxisticko-trockistického potenciálu v globálnych rozmeroch, aby nezažili nepríjemnosti s nepredvídateľným vývojom *globálnej revolučnej situácie* v spoločnostiach **prepchaných zbraňami hromadného ničenia a technickými objektmi, potenciálne nebezpečnými v kontinentálnych i globálnych mierach.**

Psychický trockizmus (i v marxizme) má **kvôli zvláštnostiam svojej psychiky** pre neho smutnú vlastnosť: nemožno mu vôbec nič vysvetliť a nemožno ho presvedčiť o správnosti toho, čo nepasuje do jeho názorov ohľadom toho, čo a ako treba robiť. Každé učenie, ktoré mu vojde do hlavy «je všemocné, pretože je pravdivé». A v tomto názore zotrvávajú psychickí trockisti až do momentu ich samolikvidácie *v „mlynčeku na mäso“, situácii vytvorenej nimi samotnými*, **čo je zákonitým následkom** chýb a zámernej lži v nimi podporovanom učení.

Práve toto marxistický ideologický trockizmus *v globálnom meradle* predurčuje k tomu, že bez akýchkoľvek varovaní a snáh zdržiavať jeho aktivitu bude vykonaný pokus o jeho odpis alebo aspoň neutralizáciu na dostatočne dlhú dobu.

Variant globálnej prestavby spoločnosti na základe galvanizácie mŕtvoly marxizmu, namiesto aby bola uprednostnená scientológia, je nebezpečnejší, pretože krvavá svetová revolúcia a VMK[3] v globálnych rozmeroch, uskutočňujúca vyčistenie spoločenstiev od kontrarevolucionárov, to je to, čo planéta nemusí vydržať v dôsledku vzrastajúcej úrovni technicko-energetickej zabezpečenosti civilizácie a možností incidentov s technickými objektmi (ako atómové elektrárne a chemické kombináty) a zbraňami hromadného ničenia.

Ako určitý, hoc i historicky krátkodobý kompromis, a zároveň prechodný proces od marxizmu k scientológii, možno považovať v rôznych krajinách príchod k moci vlád, podobných vláde E.M.

[1]Podrobnejšie o štátnom dlhu USA a postavení dolára v práci Výťah z Diplomovej práce: “Význam ropy, rubľa a dolára”, doplnenia k tomu a pár úvah z toho vyplývajúcich…, k dispozícii na http://leva-net.webnode.cz/products/vytah-z-diplomovej-prace-vyznam-ropy-rubla-a-dolara-doplnenia-k-tomu-a-par-uvah-z-toho-vyplyvajucich-/ - pozn. prekl.

[2]Už nebohý: zomrel v r. 1997.

[3]ВЧК - Всероссийская чрезвычайная комиссия по борьбе с контрреволюцией и саботажем при Совете народных комиссаров РСФСР – skrátene tzv. ČEKA - Všeruská mimoriadna komisia na boj s kontrarevolúciou a sabotážou pri Rade národných komisárov RSFSR - pozn. prekl.

Primakova, povereného medzinárodnými politikmi-globalistami pochovať buržoázno-demokratické spoločenské usporiadanie v Rusku. Následne sa v globálnej politike otvorí možnosť pristúpiť k vyriešeniu problému «všeobecnej krízy kapitalizmu»: a predovšetkým v USA, ktoré, slušne povedané, sa bezstarostne nezodpovedne prežrali a ktorých „elita“ smeruje k pokračovaniu vedenia krajiny v tomto kurze aj naďalej[1].

Predchádzajúci odsek je potrebné objasniť. Na jednej strane samotný E.M. Primakov bol v minulosti riaditeľom Inštitútu svetovej ekonomiky AV ZSSR a rad kľúčových postov v jeho vláde bol obsadený ľuďmi, ktorí dobre ovládali marxistický lexikón a pojmový aparát kvôli tomu, že veľká časť ich života pripadala na obdobie formálneho socializmu a sovietskej moci na ideologickom základe; vo svojej dobe sa stretli s mnohým a takisto vedia veľa v dôsledku svojho minulého služobného postavenia. Preto pre nich problém «celkovej krízy kapitalizmu» nie je výmyslom rozum potrativších marxistických propagandistov, ale slovné označenie reálne existujúceho globálneho problému. Inými slovami, oni sú psychologicky a intelektuálne pripravení k spoluúčasti na jeho riešení s využitím zdrojov a potenciálu Ruska.

Ako poznamenal vo svojom vystúpení v programe NTV „Hrdina dňa“ 11.09.1998 «akademik» G.A. Arbatov, po toľkých rokoch reforiem ešte nie je všetko zničené a rozkradnuté a Rusko má dostatočný potenciál. S týmto hodnotením treba súhlasiť. Otázka je iba v tom, na aké ciele a v akej stratégii ich realizácie bude tento potenciál pracovať.

Na strane druhej, títo ľudia ešte v sovietskej dobe, vediac, že marxizmus je prostriedkom ohlupovania prostého ľudu, mali svoj rozum, ale sami nevypracovali žiadny zreteľne vyjadrený alternatívny pohľad na svet. A mlčky, vyberúc si pre seba princíp slobody od ideológie, boli pripravení spolupracovať s ľubovoľným režimom, akceptujúcim **moc sovietov medzinárodnej korporácie „elitárnych“ intelektuálov-individualistov**, ku ktorej mnohí z nich patrili vedome (členstvom v slobodomurárskych lóžach) i nevedome, súc doktormi, profesormi, akademikmi, profesionálmi v určitých oblastiach činnosti, stojacimi «mimo politiky»[2].

Konkrétne táto sloboda od ideológií, t.j. akože sloboda od vyhlasovaných cieľov a prostriedkov ich realizácie a skrytá činnosť na princípe «som chytrý sám pre seba» charakterizovala trockistický prúd v marxizme, čo dáva základ zaradiť túto skupinu ľudí k trockistom druhej generácie, skryto konajúcich v ZSSR v období po roku 1953 a privedších krajinu do krachu v roku 1991 preto, aby následne realizovali riešenie problému «všeobecnej krízy kapitalizmu» v globálnom meradle.

Ak aj majú nejaké poškodenia psychiky ingramami, tak tieto nezasiahli ich intelekt, minimálne v oblasti jeho profesionálneho uplatnenia, vďaka čomu sa dokázali vyzdvihnúť k „elite“ sovietskej

---

[1]Ako to možno pochopiť z knihy Z. Brzezinského, bývalého poradcu v otázkach národnej bezpečnosti prezidentov USA, „Veľká šachová doska. Vláda Ameriky a jej geostrategické imperatívy“ (Moskva: „Medzinárodné vzťahy“. 1998. Podľa vydania Brzezinski Z. «The Grand Chessboard. American Primacy and Its Geostrategic Imperatives». Basic Books.).

V tejto knihe Z. Brzezinsky napísal venovanie: «Mojim študentom – aby som im pomohol formovať črty sveta zajtrajšieho dňa». Zvláštnosťou knihy je to, že Z. Brzezinsky neumiestnil USA na hraciu plochu tejto „dosky“, prenechajúc tak USA úlohu veľmajstra, hrajúceho proti pešiakom i figúrkam, rozmiestneným na tejto „doske“, čo je veľmi vzdialené od historickej skutočnosti.

A to je hlavná svetonázorová chyba «tvorcu SNŠ» na teritóriu ZSSR. **Globálna politika**, čo musia chápať všetci profesionálni politici a analytici, to vôbec nie je vonkajšia politika nejakého štátu, ale činnosť zameraná na realizáciu cieľov vo vzťahu k celému ľudstvu. **Vonkajšia politika** – to je činnosť zameraná na realizáciu cieľov štátu za hranicami jeho teritória a mimo sféry jeho jurisdikcie. **Vnútorná politika** – to je činnosť za účelom realizácie cieľov štátu na jeho teritóriu v rámci jeho jurisdikcie. Pritom v davo-„elitárnej“ spoločnosti ciele „elity“, riadiacej štát, môžu byť aj antinárodné.

To posledné sa môže prejaviť aj v tom, že globálna politika, vykonávaná mocnými štátu, bude bezohľadnou a samovražednou vo vzťahu k tomu štátu, z ktorého sama vychádza, potláčajúc všetku jeho vnútornú i vonkajšiu politiku: práve takto padol Egypt žrečestva a faraónov na začiatku biblického projektu nastolenia nového svetového poriadku, na osnove doktríny „Deuteronómium-Izaiáš“.

A USA je len jedna z figúrok na „veľkej šachovej doske“, pomocou ktorej sa na jednej z etáp realizácie tohto projektu riešili určité úlohy. To ich bývalý poradca ohľadom národnej bezpečnosti zjavne nechápe, pretože v knihe s tak nárokujúcim si názvom chýba najhlavnejšia kapitola: «Ako sa musia USA zmeniť, aby boli šíriteľom (vykonávateľom) globálnej politiky, a nepadli za jej v poradí ďalšiu obeť?»

[2]Viď. Knihu V.S. Pavlova „Stratená šanca? Alebo finančný kľúč k trhu“ (Moskva: „Terra“. 1995), v ktorej bývalý minister financií ZSSR, fakticky posledný predseda Rady ministrov ZSSR, nástojí na tom, že on bol celý život profesionálom, stojacim mimo politiky. A takých „profesionálov mimo politiky“ je v reálnej politike veľmi mnoho.

epochy. A s týmito ľuďmi na princípe slobody od ideológií môže scientologická periféria plne spolupracovať v dlhodobej stratégii scientologickej prestavby sveta.

Celkovo je spolupráca s nimi možná pre kohokoľvek po vzájomnom uznaní (jak oficiálne, tak aj neoficiálne) ich profesionalizmu a rozdelení spoločnosti na «vládnucu elitu intelektuálne vyvinutých profesionálov a obsluhujúci ju nekvalifikovaný pracujúci dav, nepripúšťaný do sféry riadenia spoločnosti».

Po týchto slovách, aby sme nezostali len pri rečiach, pozrieme sa na materiály diskusie vo veľmi úzkom „kruhu svojich" na stretnutí „elitárnych" autorít. Počas diskusie medzi „svojimi" tento princíp ohlásil akademik RAV N.N. Mojsejev:

«Navrchu (podľa kontextu je reč o hierarchii moci) môže sedieť podliak, darebák, môže tam sedieť karierista, no ak je to rozumný človek, už je mu prepáčené veľa, pretože on pochopí, že to čo robí, krajina potrebuje» (citované z publikácie „Gorbačovovho fondu"[1] „Prestavba. Desať rokov potom". Moskva, „Apríl ´85", rok 1995, str. 148, náklad 2500 exemplárov, t.j. vydanie pod neverejným grifom „pre elitu").

Jednoducho povedané, akademik tvrdí, že väčšina obyvateľov krajiny si želá to, čo chce darebák, ktorý sa predral k moci, alebo korporácia rozumných darebákov, skrývajúca sa za hlupáka, ktorému prenechali nominálnu moc a dávajú mu „rozumné" rady. A ak sa «navrchu» nachádza rozumný človek a nie darebák, tak, ako ukazuje osud J.V. Stalina, darebáci mu nemôžu odpustiť ani to, že nebol darebákom, ani to, že bol rozumnejším a predvídavejším, než lídri darebákov (takí ako Trockij-Bronštein, Bucharin, Hitler) a pracoval na tom, čo skutočne krajina a jej národ potrebovali.

Poukazujúc na pripravenosť ľudí tohto kruhu k spolupráci, rádio „Sloboda", ešte 4. februára 1992 citujúc švajčiarske noviny „Neue Zürricherzeitung", nazvalo E.M. Primakova «lavírujúcou politickou priemernosťou». Pokiaľ ide o priemernosť – to závisí od toho, s akými cieľmi a prostriedkami dávame do súvisu činnosť kandidáta na takéto ohodnotenie. No schopnosť „lavírovania" v tejto kohorte funkcionárov a poradcov sovietskej epochy, ku ktorej E.M. Primakov patrí, je vystihnutá verne.

Vrstvy jedincov «chytrých sami pre seba», analogických „našim" akademikom a verejným politikom podľa etiky a morálky, sú i v riadiacich „elitách" všetkých politických strán vo všetkých krajinách sveta. A s nimi, na základe vzájomného uznávania ich intelektuálnej prevahy nad priemernou úrovňou davu a „slobody od ideológií", môže scientologická periféria spolupracovať v prechodnom období, do nastolenia neobmedzenej moci scientológov.

V tom čase scientologická cirkev kladie (štýlom kukučky*) kádre budúcej riadiacej „elity", jak vo svojich štruktúrach, tak aj mimo nich. Ako sa píše v doslove knihy „Dianetika: most ku klírovi", «„Dianetika" patrí k predmetom povinného čítania vo všetkých popredných amerických univerzitách v triedach teológie a je najčítanejšou z kníh L. Ron Hubbarda, podľa ankety ktorej sa zúčastnilo 160 amerických univerzitných profesorov. V roku 1992 L.R. Hubbard posmrtne získal titul čestného doktora literatúry Moskovskej štátnej univerzity, kde mu je zasvätená celá sála. Študenti celého sveta sa tam učia „Dianetiku", dostupnú v rozličných prekladoch, a takisto ostatné práce Hubbarda.» - „Dianetika", str. 502.

Ako výsledok realizácie projektu scientologickej premeny psychiky ľudí v globálnych rozmeroch sa predpokladá udržateľná existencia spoločnosti, podobnej socializmu v ZSSR[2], no bez totalitnej ideológie, pretože ju zamení totalitná cielene vytvorená osobnostná kultúra psychickej činnosti. Pritom sa teší popularite, pretože «klír», ktorý sa podriadil objektívnej kontrole na základe testov, prevyšuje svojimi psychickými parametrami priemerného človeka súčasného davu a dokonca „elity" so živelne sformovanou osobnou psychickou kultúrou.

«Pretože klírovia milujú spoluprácu, spoločnosť klírov takisto vedie k spolupráci. Toto sa môže zdať idylou, utópiou, snom, ale môže sa stať aj skutočnosťou. Klír je v stave rozpoznať najlepšie východisko, ak ho vidí. Klíra netreba nútiť podriadiť sa alebo

[1]Vznik jeho štartovného kapitálu – to je osobitná mravno-etická a trestno-právna otázka.

[2]Z pohľadu globálnej „elity", (tá) ktorá má skutočnú moc, musia byť preteky v masovej neudržateľnej spotrebe zastavené, ako základ samotného prežitia „elity", a nie bezočivých hlupákov, považujúcich sa za „elitu". A „pracujúci dobytok", viac-menej uspokojený v materiálnych potrebách, aj tak nepochopí o čo ide.

pomáhať spoločnému dielu. Ak ho skutočne prinútili podriadiť sa, nerešpektujúc jeho názor, jeho sebaurčenie sa narúša do takej miery, že nie je schopný získavať správne odpovede. Spoločnosť, konajúca tak nerozvážne, trestá samú seba, nakoľko znižuje schopnosť klíra myslieť a konať racionálne. Klíra možno zablokovať len dvoma spôsobmi: dať mu ingramy alebo naň pustiť neurochirurga. Klíra netreba nútiť, pretože, ak je práca z pohľadu potrieb spoločnosti dostatočne dôležitá, on ju určite bude robiť v súlade so svojím intelektom a čo možno najlepšie. Ešte nikto nikdy nevidel človeka, ktorý by dobre vykonával prácu pod palicou. Takisto nikto nevidel utláčanú spoločnosť, ktorá by zvíťazila nad inou – bohatou a slobodnou.» - „Dianetika“, str. 166, 167.

No ako už bolo ukázané skôr, a čo bude ešte objasnené v nasledujúcich kapitolách tejto práce, celoplošné klírovanie nie je tým psychickým pozadím, ktoré by garantovalo vykorenenie otrokárstva na planéte Zem. Globálna scientologická prestavba civilizácie, dokonca aj v prípade jej regionálneho víťazstva na Západe a budhistickom Východe (na blízkosť scientológie s budhizmom poukazujú mnohí), zvädne pri pokuse prekonať **Koránický fundamentalizmus**, *kvalitatívne sa odlišujúci* od «islamského fundamentalizmu», vypestovaného okultnou špičkou („verchuškou“*) medzinárodného nadštátneho bankového systému, ktorá riadi globálnu politiku.

Časť II.
Koránický fundamentalizmus:
Mozaika rozumu v starostlivej Ľúbosti…

9. «Islamský fundamentalizmus» proste Islam

Slovné spojenie «islamský fundamentalizmus» je umelým výtvorom médií, nemajúcim základ v živých jazykoch. Z toho dôvodu v spoločnosti neexistuje jeho jednoznačné, *dejinne objektívne,* chápanie «samo sebou». A subjektivizmus chápania tohto termínu v spoločnosti, potrebný pre objednávateľov, sa cielene vytvára médiami. Z celého radu videí a komentárov, ktorými médiá sprevádzajú tieto slová, je vytváraný dojem, že «islamský fundamentalizmus» v súčasnosti – to je predovšetkým terorizmus proti civilistom všetkých krajín; a v perspektíve – svetová vojna kvôli tomu, aby:

- prinútili všetkých – bezducho a rituálne – päťkrát denne sa klaňať modlitebnému koberčeku počas čítania Koránu v nezrozumiteľnom pre nich arabskom jazyku;
- ponížili ženy na úroveň veci a vlastníctva muža a púšťali ich z domu len zahalené v jednotvárnych vreciach, zakrývajúcich ich od hlavy po päty;
- vrátili spoločnosť, ak nie k normám doby kamennej s rodovo-kmeňovými vzťahmi, tak aspoň do feudalizmu;
- vykorenili vedu a systém vzdelávania ako odvetvia spoločenskej činnosti a pod.

Vo videách, ilustrujúcich «islamský fundamentalizmus v akcii», vo všeobecnosti nie je nič vymyslené, pretože svet historicky sformovaného islamu dáva viac, než dostatok faktov uspokojujúcich požiadavky majiteľov tohto abstraktno-filozofického strašiaka.

No otázka: nakoľko toto všetko zodpovedá zmyslu Koránu a zmyslu výrokov proroka Mohameda, zozbieraných v Sune? ...u obyvateľa ODVYKNUTÉHO POUŽÍVAŤ VLASTNÝ ROZUM a stretávajúceho sa s «islamským fundamentalizmom» na obrazovke alebo stránkach tlače, — vôbec nevyvstane. Nevyvstane tým skôr, ak sa obyvateľ prakticky vo svojom vlastnom živote stretáva s banditizmom, stvárňujúcim akoby oddanosť k islamu v jeho čistej podobe, prikázanom ľuďom skrz Mohameda.

Ak sa obrátime k textu Koránu, skúmajúc ho bez slepoty fanatizmu, odsudzujúceho k nezmyselnému klaňaniu sa modlitebnému koberčeku dokonca Arabov, pre ktorých je jazyk Koránu ich rodným jazykom; i bez nihilistickej predpojatosti o tom, že Korán je len zbierkou lží a blúznení, majúcich máločo spoločného so životom ľudí a Vesmíru; ale pozrieme sa na Korán, ako na jeden z mnohých zdrojov informácie v kultúre ľudstva, prístupnej pochopeniu a prehodnoteniu, tak uvidíme niečo úplne iné.

> Korán obsahuje kľúče k masívu informácií najširšieho tematického spektra, no osvetľuje všetku v ňom dotknutú problematiku iba v tých prípadoch, ak úroveň rozvoja kultúry súčasníkov Mohameda (VII. storočie) to umožňuje. Ak dotknuté problémy presahujú hranice možností ich chápania na základe vtedajšej úrovne kultúry, tak výklad je vedený v alegorickej, symbolicko-obraznej forme. Toto podľa miery rozvoja kultúry dovoľuje dávať jednoznačne do súvisu staroveké alegórie a následné výdobytky vedy, samozrejme, **ak u človeka pracuje nielen doslovno-jednoznačné (logicko-verbálne) myslenie, ale aj obrazné myslenie a asociatívne (vytvárajúce vzájomný súvis medzi „dávkami informácií“, ktorými jedinec uvažuje).**

Je to skutočne tak, hoci oznam o tejto osobitosti koránických textov môže zarmútiť mnohých, ktorí hľadia na Korán, ako na prežitok minulosti, nepatriaci do našej epochy *(a tým skôr do ich vidiny budúceho „nového svetového poriadku[1]“)*, zdržiavajúci *spoločenský pokrok (v jeho subjektívnom chápaní týmito „mnohými“)* v islamských krajinách a prekážajúci v nich realizácii *«ľudských práv» v súlade so zamlčaniami a pokrytectvom biblickej doktríny v jej nábožensko-kultových i svetských variantoch.*

[1] NWO – New World Order. – pozn. prekl.

V Koráne sa nám nepodarilo objaviť zamlčania, potláčajúce v ňom priamo povedané, čo ho kvalitatívne odlišuje od celého biblického dedičstva i marxistických spisov. To jest Korán je výtvorom a vyjadrením inej Osobnostnej psychickej kultúry, slobodnej od prejavov psychického trockizmu.

V iných našich prácach už bolo poukázané, že sociológia vyjadrená v Koráne, je dlhodobou doktrínou vykorenenia otrokárstva v globálnych rozmeroch vo všetkých jeho dejinne známych podobách (spomenutých v kapitole 7): od prinútenia silou až po ideologickú totalitu. Avšak odhalenie dianetických a scientologických špecifík, ktoré umožňujú, aby boli využité ako nástroje realizácie každodenného globálneho otrokárstva na osnove zavedenia jednotnej organizácie psychiky, ak nie v celej spoločnosti, tak u vládnucej „elity“ (dozorcov nad otrokmi), privádza k otázke o hľadaní efektívnych prostriedkov prekonania spôsobu realizácie otrokárstva na osnove unifikácie organizácie psychiky. A preto preskúmame koránické názory na normálnu psychiku človeka i na odchýlky od nej s cieľom vyjasniť, či je *Koránický fundamentalizmus* Človečou (a teda efektívnou) alternatívou voči démonickým úkladom nastoliť globálne otrokárstvo na Zemi, nech by už za nimi stál ktokoľvek, a mali akúkoľvek formu.

Rozdiel medzi psychickou normou a odchýlkami od nej je v Koráne definovaný a samotný Korán obsahuje učenie o živote človeka v súlade s psychickou normou, ktorá je v ňom vyjadrená. Inými slovami, to znamená, že pri chápavom vzťahu jedinca k povedanému v Koráne sa pred ním otvára možnosť cieľavedome zostrojiť svoju osobnú psychickú kultúru tak, že sa bude odlišovať od bezcieľne a bezmyšlienkovite sformovanej osobnostnej psychickej kultúry, vlastnej väčšine našich súčasníkov, vrátane tých, ktorí vyrástli v krajinách historicky sformovaného (no nie pochopeného koránického) islamu.

A táto osobnostná psychická kultúra predpokladá jednotu svetského a religiózneho života, „mystiky“ i „reality“. Je výlučne praktická v tom zmysle, že všetky svoje tézy, poučky, ustanovenia potvrdzuje *každodenným životom jedinca v spoločnosti*. No prv, než prejdeme k preskúmaniu v Koráne povedaného, treba urobiť zopár vysvetlení, pretože nežijeme v arabskej kultúre.

Koránické učenie karhá – ako **zlomyseľne zvrátené** - celú biblickú sociológiu, bohoslovecké i démonologické doktríny všetkých biblických kultov. Ale keďže ľudstvo je jedno, napriek rozdielnosti kultúr, tak existuje aj kultúrna výmena, kvôli čomu nebolo možné sa vyhnúť prekladom Koránu do jazykov národov s inými vieroukami. A okrem toho, pre pohlavárov biblickej civilizácie bolo potrebné študovať videnie sveta svojich protivníkov a predstaviť ho svojim nevoľníkom v neadekvátnom obraze. Tieto okolnosti vyžadujú preskúmanie radu zvláštností kultúrnej výmeny medzi biblickou a koránickou civilizáciou.

Arabské slovo «Allach», «Alla» je ekvivalentom ruského slova «Бог» („Bog“*), anglického «God» (slovenského «Boh», českého «Bůh»)* a pod. Variácie znenia «Allach», «Alla» sú podmienené tým, že zvuk arabskej reči, ktorý predstavuje svojrázne *«Ch pri výdychu»*, ako samostatný zvuk, odlíšiteľný od iných artikulácií «Ch», sa nevyskytuje vo všetkých jazykoch[1]. Odtiaľto v niektorých transliteráciách arabskej reči inými abecedami sa toto slovo píše ako «Allach» (v slovenčine „Alah“*), a v niektorých «Alla»[2], a tak sa aj číta, hoci v originálnom znení je to čosi medzi nimi.

Je jasné, že slovo «Boh» v každom pozemskom jazyku nie je samotným Bohom, ale len poukázaním na Neho, pripomenutím Boha, ako takého. Kvôli neprijatiu koránického učenia v kultúrach s prevahou biblických vieroúk a svetských kultúrach rozvíjajúcich sa na základe Biblie, nebolo možné pri kontakte so životom koránickej civilizácie používať svoje rodné ekvivalenty arabského slova «Allach». To preto, lebo v takomto prípade by sa stáročný rozmanitý konflikt civilizácie Západu so svetom islamu vnímal úplne ináč: slovo «Boh» rodného jazyka, účastniace sa kultúrnej výmeny s koránickou civilizáciou, by podrývalo na Západe pestované panujúce vieroučenie; postavilo by učiteľov vierouky panujúceho kultu pred otázky, na ktoré by nedokázali odpovedať, zostávajúc v zajatí im vlastných doktrín a boli by nútení premýšľať samostatne a podľa svedomia, čo by rúcalo systém realizácie otrokárstva na osnove totalitnej vierouky a jej zodpovedajúceho kultu. Táto

[1] Arabčina pozná tri druhy výslovnosti spoluhlásky „ch“, ktoré vplývajú na význam samotných slov. – pozn. prekl.

[2] Okrem toho, treba mať na zreteli aj to, že v arabskej abecede niet rozdelenia písmen na počiatočné (veľké) a obyčajné malé. Ak túto zvláštnosť arabského textu máme vyjadriť pomocou inej abecedy, tak je potrebné všetko písať buď malými, alebo veľkými písmenami.

okolnosť zanechala pečať aj na prekladoch Koránu z arabského jazyka do jazykov biblického Západu i Ruska[1].

Avšak nazvať «Alaha» vyslovene «falošným bohom» čosi bránilo: *existovali určité hlboké psychologické bariéry, cez ktoré nebolo možné prejsť; dokonca, ak sa na to aj niekto osmelil*[2]*, tak kultúra spoločenstiev takéto preklady neprijala*. Označiť «Alaha» za jeden z pseudonymov satana, takisto nebolo celkom vhodné, a pretože v Koráne sa satan spomína a karhá nejedenkrát, vznikol by tak zmätok. Preto arabské slovo «Allach» preniesli do iných jazykov bez prekladu, rozumejúc pod ním približne nasledovné:

«Možno aj existuje nejaký duch menom Alah. A Korán? — Je buď od Alaha, alebo Mohamedovým výmyslom, z pýchy toho, ktorý nazval sám seba prorokom skutočného Boha; a kto je vlastne ten Alah — to nie je naša vec, my máme našťastie pravdivú vieru, a žijeme, sláva Bohu, bez Alaha.» A rečové zvraty typu «jedine Alah vie», «Alah s ním» zostávajú stáročia nevyjasnené: či čert vie, alebo *Boh vie;* či čert s ním, alebo *Boh s ním* a pod. Ak sa takéto rečové zvraty vyjadria v lexike jedného jazyka, tak z toho vznikne buď hlúposť, alebo prejav démonizmu. A tak výraz «žijeme, sláva Bohu, bez Alaha» je ekvivalentný nasledujúcemu: «žijeme, sláva Bohu, bez Boha», t.j. neprijímame Boha a chceme podporovať takýto démonický spôsob existencie i naďalej, no s Božím požehnaním.

> Avšak všetci, čo žijú v kultúre s takouto dvojakou jazykovou neurčitosťou zmyslu, by mali vedieť, že ľudské požehnanie, adresované inému človeku, sprevádzané znamením kríža a slovami v ruskej reči «V mene Alaha, Milostivého, Milosrdného...» nie je prázdnym skutkom, nech by sa akokoľvek čudným, na prvý pohľad, zdalo takéto spojenie: Issa – Ježiš je jedným z prorokov Islamu, jediný, nazvaný v Koráne Mesiášom, a Boh skutočne vie všetko, a On je s tými, čo žijú podľa svedomia a úprimne Ho volajú.

To isté sa týka aj arabského slova «islam», ktorého zmysel si prekladatelia neželali objasniť slovami iných jazykov. Ak máme zmysel tohto arabského slova vyjadriť v ruskej reči, tak najpresnejším ekvivalentom je «Kráľovstvo Božie na Zemi, prijaté ľuďmi z ich slobodnej vôle». Arabské slovo, od ktorého v iných jazykoch vzišli slová «musulman» a slová s rovnakým koreňom, sú *v arabskej gramatike* slová s tým istým koreňom, ako aj slovo «islam»[3]. Takže musulman je človek, snažiaci sa úprimne uskutočniť Kráľovstvo Božie na Zemi. A preto je tu potrebné spomenúť aj *chiliazmus*.

«Chiliazmus (z gréckeho chiliás — tisíce), viera v „tisícročné kráľovstvo“ boha a spravodlivých na zemi, t.j. viera v uskutočnenie mysticky pochopiteľného ideálu spravodlivosti ešte do konca sveta» („Sovietsky encyklopedický slovník“. 1986).[4] Iný názov chiliazmu – «milenarizmus» – pochádza z latinského slova tisíc („mille“ *). Chiliazmus a milenarizmus boli od momentu ich objavenia sa v gréko- a latinojazyčných regiónoch Rímskej ríše pokladané prevládajúcimi cirkvami (považujúcimi sa za kresťanské) za herézu, t.j. falošné učenie. Ani v tomto neexistoval rozdiel medzi pravoslávím a katolicizmom. A chiliazmus je cirkvami karhaný napriek zmyslu Kristovej modlitby: *«Otče náš, ktorý si na nebesiach! Nech sa svätí meno Tvoje; nech príde Kráľovstvo Tvoje; nech bude Tvoja vôľa aj na zemi, ako na nebi…»*

---

[1]Z najrozšírenejších prekladov Koránu do ruštiny, jediným, v ktorom je slovo «Alah» preložené ako «Boh», je preklad G.S. Sablukova, ktorý vyšiel na svetlo sveta až koncom 19. storočia, ku ktorému ruská vládna „elita“ i ostatná „inteligencia“ zostala hluchá.

[2]Ako Salman Rushdie, ktorý charakterizoval Korán slovami «Satanské ajáty» („Satanské verše“ v inom preklade originálneho názvu) v diele s rovnakým názvom.

[3]Niektorí, predovšetkým matematici Moskovskej štátnej univerzity Lomonosova A.T. Fomenko a G.V. Nosovskij, zaoberajúci sa analýzou historických kroník použitím aparátu teórie pravdepodobností a matematickej štatistiky tvrdia, že slovo «musulman» a slová s rovnakým slovným koreňom pochádzajú od názvu mesta Mosul v Malej Ázii, kde v 13. storočí bolo jedno z centier nestoriánskej herézy, z ktorej sa podľa ich názoru vyvinul historicky sformovaný islam (viď. „Metódy štatistickej analýzy naratívnych textov a ich uplatnenie v chronológii“ .Vydanie MŠU, 1990. str. 565). Inými slovami, ich tvrdenie vlastne znamená, že v tom svete, v ktorom oni žijú, arabský jazyk neexistuje alebo je to nezmysel, a z tohto dôvodu možno ignorovať jeho morfológiu, gramatiku a etymológiu («Odbor jazykovedy, zaoberajúci sa štúdiom prvotnej slovotvornej štruktúry slova a odhaľovaním prvkov jeho pôvodného významu». — „Sovietsky encyklopedický slovník“, r. 1986).

[4]Chiliazmus — stredoveké učenie o príchode tisícročného kráľovstva Božieho na Zemi. (slovník cudzích slov). – pozn. prekl.

No ak sa slovo «Alah» v už existujúcich prekladoch Koránu tiež preloží na slovo «Boh», tak ako znie v každom jazyku a nebude sa pri jeho čítaní zabúdať na pôvodný význam slov «musulman», «islam» a im podobných, tak Korán v jeho prekladoch získava úplne nový zmysel. Po čom bude treba podľa svedomia a podstaty zodpovedať otázku:

Je učenie o ceste, vstúpení ľudstva do Kráľovstva Božieho na Zemi (v ňom opísané) pravdivé, alebo je to imitácia Zvestovania pravého Boha s ďalekosiahlymi démonickými zámermi? — *no práve tejto otázke (počas viac ako 1300 rokov existencie historicky sformovaného islamu, v mnohom sa odlišujúceho od toho koránického) sa vyhýbajú všetci odmietajúci Kráľovstvo Božie na Zemi – teda Islam.*

10. Dejinná realita: «Homo Sapiens» — Ľudia a človekupodobní neľudia

Teraz sa pozrieme na Korán v jeho rozličných ruskojazyčných prekladoch. Tu i v ďalšom texte, kde to nie je bezprostredne vyznačené, je Korán citovaný v preklade I.J. Kračkovského *(podľa druhého vydania vydavateľstva „Veda“ z roku 1986, s ohľadom na v ňom uvedený zoznam chýb a preklepov)*. V hranatých zátvorkách typu <…> sú umiestnené naše vysvetlivky ohľadne kontextu alebo varianty redakcie prekladov. Arabské slovo «Alah» je vo všetkých prípadoch zamenené ruským slovom «Boh».

Hlavne treba mať na pamäti, že slová «otrok Boží» sa v Koráne nachádzajú mimo systém vnútrospoločenského otrokárstva a nesú celkom iný význam, než slová: «poddaný», «biorobot», «bezprávny», «utláčaný tyraniou a despotizmom», «nevoľník», «kúpený» a pod. To znamená, že emočne podfarbené a zmyslom nenaplnené odmietnutie slova «otrok» vo vzťahu k sebe, skutočnými aj falošnými milovníkmi slobody, je treba v danom prípade potlačiť, aby vôbec mohla byť pochopená tá kvalita vzťahov každého človeka s Bohom, ktorá skutočne stojí za slovami «otrok Boží». Urobiť to treba preto, lebo v Koráne je napísané:

«Niet prinútenia v relígii. Už sa jasne odlíšila priama cesta od poblúdenia.» — súra 2:257(256).

«94(93). Každý, kto je na nebesiach i na zemi, prichádza k Milosrdnému iba ako otrok; (94). On ich pomenoval a spočítal počtom. 95(95). A oni všetci k Nemu po jednom prídu v deň Vzkriesenia. 96(96). Vskutku, tí, ktorí uverili a tvorili dobro, — im Milosrdný daruje ľúbosť[1].» — súra 19.

«Povedz <oslovenie Mohameda>: “Komu patrí to, čo je na nebesiach i na zemi?” Povedz <oslovenie Mohameda>: „Bohu! On vopred predurčil pre Seba samého milosť <byť milostivým>; On zhromaždí vás ku dňu vzkriesenia, v ktorom niet pochybností! Tí, ktorí sami sebe škodia – oni neveria!“» — súra 6:12 (analogické významom veršu 6:54[2]).

Kvalita všemoci Boha a vnútrospoločenskej moci, nastolenej samotnými ľuďmi, si vzájomne odporujú. Všemocnosť Boha, Jeho plná moc, je charakterizovaná takto:

«My sme nezahubili ani jednu osadu bez toho, aby nemala dohováračov ohľadom napomínania. A nie My sme boli tyranmi.» — súra 26:208, 209. «A všetkých sme vzali kvôli ich hriechom: na niektorých sme My zoslali víchor, niektorých postihol nárek, niektorých z nich sme My nechali pohltiť zemou, niektorých sme My potopili. Boh nebol takým, aby ich týral, oni sami seba týrali!» — Korán, súra 29:39.

A vládnutie samotných ľudí je charakterizované úplne inak:

«A keď vy vládnete, vládnete ako tyrani.» — Korán, súra 26:130.

Z toho je možné pochopiť, že v Koráne nie je reč o nastolení tyranie a otrokárstva v pozemskom chápaní, pretože nevoľník alebo utláčaný je bez práv a nemôže prijať dar od nikoho. Ale tu je predstavená možnosť slobodne nasledovať relígiu a prijať v nej dar Božej Ľúbosti, alebo zostať

---

[1]Vydavateľstvo „Hlas“ (Nemecko) vydalo v roku 1996 ruskojazyčné vydanie knihy Ernsta Schruppa „Izrael a kráľovstvo islamu. Kľúč k svetovej histórii – Biblia“, v ktorej sa tvrdí nasledovné:

«Človek, ako existencia nadelená rozumom, by mal byť schopný vidieť vôľu Alaha v Jeho prikázaniach a svojim úsilím prekonávať hriech, svoju prirodzenú «slabosť». On nepozná prepáčenia či vykúpenia z jeho bohapustého stavu, lebo Alah nepredstavuje lásku k človeku» (str. 121).

Menovaná kniha je jednou z ukážok západnej antiislamskej propagandy, vyvolanej prístupom značnej časti pôvodného obyvateľstva krajín Západu ku koránickej kultúre. A hoci sa v nej pomerne často cituje Korán, robí sa to však vychádzajúc zo subjektívnej predpojatosti, že Alah – to je nejaký Alah, a «Najsvätejšia Trojica» nicejskej dogmatiky — to je opravdivý Boh. A tie miesta v Koráne, kde sa priamo hovorí to, čo nezapadá do zadaného kontextu, Ernst Schrupp bezostyšne vynecháva.

[2] «A keď k tebe prídu tí, ktorí veria v Naše znamenia, tak hovor: "Mier vám!" Pán váš predurčil Samému Sebe milosť, takže ak niekto z vás spácha zlo z nevedomosti, a potom to oľutuje a stane sa dobrým, On je odpúšťajúci a milosrdný». – Súra 6:54

v zajatí predsudkov a arogancie, a odmietnuť Vyšší dar z vlastnej nedôvery. Tam, kde kraľuje dar, tam je sloboda dávať i prijímať dary prvou zo slobôd vesmírnej Ľúbosti.

Teraz sa pozrieme na to, čo sa v Koráne hovorí o normálnych vzťahoch ľudí a Boha:

«A keď sa ťa pýtajú <Mohameda> Moji otroci na Mňa, veď Ja som blízko, odpovedám na volanie volajúceho, keď na Mňa zavolá. Tak nech Mi odpovedajú a nech Mi uveria, snáď pôjdu priamo!» — súra 2: 182 (186).

«To preto, lebo Boh je ochrancom tých, ktorí mu veria, i preto, že neveriaci <čo neveria Bohu> ochrancu nemajú.» — súra 47:12 (11).

«Vskutku, Boh vovádza tých, ktorí mu uverili a činia dobro, do sadov, kde v dolinách tečú rieky. A tí, ktorí mu neveria, užívajú si a jedia, ako jedia zvieratá, oheň je ich bydliskom![1]» — Korán, súra 47:13 (12).

Prvý z uvedených úryvkov je priame obrátenie sa Boha k Ním vybranému (spomedzi ľudí) vyslancovi, a skrze neho i k ostatným ľuďom. A zmysel tohto oslovenia je jednoznačný:

Ak ľudia chcú žiť ako Ľudia, nech sa sami obracajú k Bohu priamo, *obchádzajúc prostredníkov,* a On odpovie každému; **len nech Mu ľudia tiež odpovedajú, keďže aj On Sám ich oslovuje,** uskutočňujúc Svoj dobrý Zámer**.**

To jest život človeka má normálne plynúť v jeho priamom zmysluplnom dialógu s Bohom.

A netreba vymýšľať „dôkazy“ existencie Boha alebo „vedecké zdôvodnenia“ bezbožnosti (ateizmu *(etymologicky a logicky správnejšie „adeizmu“, a preto v ďalšom texte budeme používať termín „adeizmus“)**). V súlade s koránickým oznámením (súra 2:182) dáva Boh dôkazy Svojej existencie každému Sám primerane rozvoju osobnosti jedinca. A tieto dôkazy sú tým nespornejšie, čím plnší a skutočnejší je dialóg tohto «každého» s Bohom v súlade so svedomím. Boh s ľuďmi hovorí jazykom životných udalostí, podmienených ale samotnými ľuďmi:

«Po pravde, Boh nemení to, čo <sa deje> s ľuďmi, pokiaľ oni sami nezmenia to, čo je v nich <svoje úmysly, predovšetkým>.» — Korán, súra 13:12, kompilácia viacerých prekladov.

A tak, nevnímavo-bezmyšlienkovitý vzťah k prebiehajúcemu je *už reálnym* vypadnutím jedinca z relígie Boha a Ľudského spôsobu života, dokonca aj pri usilovnom zachovávaní obradnosti, sformovanej v tej či onej vierouke.

Slovo «relígia» tiež nie je ruské slovo, pričom v latinčine, odkiaľ je prevzaté, sa toto slovo významovo odlišuje od slova «krédo», ktoré zodpovedá slovu «veriť, dôverovať» v ruskom jazyku. Z tohto dôvodu «viera» (ako náboženský systém*) a «relígia» určite nie sú synonymá: viera môže existovať aj ako presvedčenie bez relígie a mimo relígie s Bohom; avšak **relígia človeka a Boha bez viery Bohu (a nie v Boha) možná nie je.**

«Relígiou *(podľa nepochybného všeobecného významu, nezávisle od pochybnej etymológie)* nazývame to, čo po prvé – spája človeka s Bohom, a po druhé – silou tohto prvého spojenia, zjednocuje ľudí navzájom» — V.S. Solovjev. „Mohamed. Jeho život a religiózne učenie“, str. 15 (SPb.: „Budovateľ“. 1992. Prvé vydanie vyšlo v roku 1886).

Táto vysvetlivka, ohľadom významu slova prevzatého z latinčiny, je založená na doslovnom chápaní tohto slova ako «spojenie» – v jeho pôvodnom jazyku. A s týmto chápaním slova «relígia», ako vzájomného spojenia človeka a Boha, súhlasíme, pretože v Koráne je analogický obraz relígie ako javu v živote spoločnosti – konkrétne ako prostriedku vytvorenia spojenia:

«Držte sa povrazu Božieho všetci a nerozdeľujte sa, ale pamätajte na milosrdnosť Boha voči vám, keď ste boli ešte nepriateľmi, On zblížil vaše srdcia a vy ste sa stali z Jeho milosti bratmi!» — súra 3:98 (103).

---

[1] T.j. Boh tých, čo mu dôverujú, učí žiť v súlade s prírodou, životným prostredím, učí ich harmónii. A domovom tých čo zbožňujú len konzum a ego, je prevažne skaza. Oheň = vojny, zbrane. A toto zničené prostredie je ich bydliskom, lebo niet kam ujsť z planéty. Sú ako tí čo si špinia vo vlastnom dome. – pozn. prekl.

To ale znamená, že človek zavrhujúci relígiu skutočného Boha (spojenie s Ním*) a dôveru k Bohu je zblúdilý a organizácia jeho psychiky je veľmi vzdialená od psychiky normálnej pre človeka, no je v mnohom analogická organizácii psychiky zvieraťa, na čo je v Koráne poukázané priamo *(súra 47:13[1], vyššie uvedený verš)*. Pri panovaní nenormálnej psychiky v spoločnosti bude život tejto spoločnosti plný vnútorných zmätkov a konfliktov s nadradenými sociálnymi a prírodnými systémami *(v uvedenom verši Koránu je to časť – „a oheň (skaza) je ich bydliskom" *)*

Adeizmus, bezbožnosť sú v spoločnosti možné z predpojatosti, ktorú v ľuďoch vytvára zvrátená kultúra prevzatá od predkov. Adeizmus môže existovať v dvoch podobách: materialistický adeizmus, priamo popierajúci Božiu existenciu; a idealistický adeizmus, priamo ohlasujúci Božiu existenciu, no kultivujúci v spoločnosti takú vierouku, ktorá prekáža realizácii Kráľovstva Božieho na Zemi *(v idealistickom adeizme niet bezprostrednej viery Bohu, zato je kultivované predpojaté presvedčenie, ktoré sa lživo nazýva «pravdivou vierou»).*

No ak by sme sa, *hoc len zo zvedavosti,* čo len jediný raz zriekli predpojatosti materialistického alebo idealistického adeizmu v ľubovoľnej z množstva jeho verzií, a obrátili sa k Bohu (či už rozumom, alebo emocionálne: podľa schopností každého), tak odpoveď Zhora bude daná, ako je to v Koráne aj sľúbené: Boh sa nezrieka svojich prísľubov a tie sa nemenia (zmyslom analogické tvrdenia sa zachovali aj v Biblii, no v biblickej kultúre sú v reálnom živote **potláčané** zamlčaniami a inými tézami vierouky idealistického adeizmu).

Po takomto **nerituálnom** obrátení sa k Bohu v súlade so svedomím a s **dô***v(i)erou* je potrebné už len byť vnímavým k toku udalostí, s ktorými sa jedinec stretáva priamo alebo nepriamo (cez vnútrospoločenské vzťahy a kultúrne pamiatky). Boh odpovedá všetkým v súlade so zmyslom ich modlitieb a úmyslov; odpovedá podľa Svojho Poznania a Vôle; odpovedá *Jazykom priebehu životných udalostí*[2], prebiehajúcich vo vzťahu k jedincovi jak v jeho vonkajšom, tak aj vnútornom svete.

Avšak nie všetkým sú Jeho odpovede príjemné *(o to viac, ak popierajú predchádzajúce presvedčenia jedinca o správnosti alebo lživosti určitých názorov).* To sa niekedy prejavuje v sťažnostiach, že Boh akoby neodpovedal na kohosi modlitbu, nakoľko jedinec radostne očakával potvrdenie jeho prianí Zhora a *bezpodmienečné splnenie* jeho prosieb. Tu modlitba skutočne zostáva bez odpovede ako odplata za to, že sám jedinec Bohu úmyselne neodpovedal, keď sa Boh k nemu Sám občas obrátil (Korán, 2:182, vyššie uvedený verš) skrze jeho svedomie alebo prostredníctvom iných ľudí, prípadne kultúry, spoločnej pre celú spoločnosť.

Avšak po získaní odpovede, popierajúcej presvedčenia materialistického alebo idealistického adeizmu – *konkrétne eticky,* a nie abstraktne logicky (slovami pozemského jazyka, odtrhnutého od života) a nie Božím zázrakom videným na vlastné oči, sa musí človek zamyslieť nad svojim vlastným vzťahom k Bohu, ako k Živej a Rozumnej Existencii. To jest porozmýšľať o svojej nerituálnej osobnej relígii a o svojej úlohe v uskutočnení Božieho Zámeru na Zemi; o svojej **mravnosti a etike v *relígii***, *ktorá normálne má zahŕňať celý jeho život* bez jeho delenia na «svetský» a «religiózny», život «navonok» a život «v súkromí» a pod., teda na občas sa vzájomne vylučujúce zložky prúdu udalostí.

O svojom vzťahu k človeku Boh sám v Koráne hovorí:

«On je ten, Kto prijíma priznanie si chýb Svojich otrokov, odpúšťa zlé činy a pozná to, čo vy tvoríte. On odpovedá tým, ktorí mu uverili a tvoria dobro, a znásobuje im Svoje milosrdenstvo. A tí čo Mu nedôverujú – pre nich prísny trest[3]!» — súra 42:24, 25. «Azda nevieš, že Boh má moc nad nebesami a zemou a okrem Boha nemáte ani blízkeho, ani pomocníka?» — súra 2:101. «… Pán tvoj má odpustenie pre ľudí aj pri ich nečestnosti! A vskutku, Pán tvoj je silný aj v trestaní!» — súra 13:7 (6). Ak niekto, posadnutý samoľúbosťou, nevníma napomínanie Zhora, robí si čo chce, pokúšajúc sa pritom preraziť hlavou múr hneď vedľa otvorenej širokej brány, ktorou ho navyše pozývajú vojsť; alebo chce tvrdošijne zmeniť Vesmír, len aby si osladil svoju žiadostivosť, tak takéto správanie je tiež

[1] V originály bolo uvedené (96:13), zrejme šlo o preklep. – pozn. prekl.

[2] To jest Boh je Jazyčník a učí ľudí Svojmu Jazyčníctvu. Jazyčníctvo – to nie je povera, mnohobožstvo, modloslužobníctvo ani mágia, s čím ho prekrútene stotožňujú v biblickej kultúre. (Jazyčníctvo – ruský termín pre predkresťanskú vieru. Biblia ich nazýva pohanmi – od slova „haniť" – a katolícka, protestantská a kalvínska inkvizícia sa týkala predovšetkým likvidácie predstaviteľov jazyčníctva v Európe. Koreň slova tohto termínu je Jazyk – nástroj komunikácie. *)

[3] Netreba zabúdať že každý „trest" je výchovným prostriedkom a možnosťou poučiť sa z vlastných chýb. – pozn. prekl.

jeho právo (pretože mu je **Zhora daná sloboda vôle**), no len do určitého času. Avšak múr je vždy neporovnateľne pevnejší ako jeho hlava, a Objektívna realita je silnejšia než možnosti, ovládané jeho žiadostivosťou. Aj o takých sa v Koráne hovorí:

> «A My sme stvorili duchov i ľudí, z ktorých mnohí sú dedičstvom geenny[1], lebo majú srdcia, ktorými nechápu; oči, ktorými nevidia; uši, ktorými nepočujú. Sú ako dobytok, dokonca ešte zblúdilejší. Sú ľahostajní.» — súra 7:178, preklad v chápaní zmyslu pisateľmi, odlišný od prekladov I.J. Kračkovského a G.S. Sablukova.

To jest Korán priamo hovorí o neuznaní ľudskej dôstojnosti u veľkej časti obyvateľstva zeme, a ako následok – neuznanie u nich ani *objektívne vesmírnych práv človeka*.

> **Dejinne sformovaná spoločnosť je tvorená jak skutočnými Ľuďmi, tak aj jedincami nachádzajúcimi sa v rôznych kvalitách človekupodobných neľudí: civilizovaného zvieraťa, biorobota, démona. Všetky tieto kvality prežívania jedinca ako človekupodobného nečloveka sú charakterizované zvláštnosťami organizácie psychiky každého z nich a sú nezlučiteľné s dôstojnosťou Človeka v Objektívnej realite.**

A to nie sú prázdne slová, ani krivé obviňovanie kohokoľvek z ľudí. Podstata dotknutej otázky spočíva v tom, že správanie jedinca biologického druhu, dnes nazývaného *Človek rozumný, občas bez akýchkoľvek k tomu dôvodov v správaní u väčšiny predstaviteľov tohto druhu,* sa tvorí na základe spolupôsobenia:

- vrodených inštinktov a nepodmienených reflexov,
- bezducho-automatického odpracovávania zvykov a osvojených zručností správania v podnecujúcich situáciách,
- racionálneho vypracovania svojho správania na základe zapamätanej a nanovo vstupujúcej informácie,
- intuície, prekračujúcej hranice inštinktov a rozumu, ktorej odporúčania môžu byť následne rozumom pochopené.

Hoci v psychike všetkých ľudí sa toto všetko tak či tak nachádza, no u rôznych ľudí sú tieto komponenty inak vzájomne poprepájané a inak spolupracujú. Podľa toho, ako sú všetky tieto komponenty v psychike človeka hierarchicky usporiadané, možno hovoriť o režime psychiky každého z nich. Je možné odhaliť nasledujúce základné typy režimu psychiky jedincov:

- **zvierací režim** psychiky, ak správanie jedinca je podriadené inštinktom — nezávisle od stupňa jeho otesanosti kultúrou, v ktorej sa holé inštinkty môžu skrývať pod rôznymi obalmi, poskytovanými civilizáciou, zotročujúc rozum i intuíciu (t.j. teoreticky je tu možnosť, hoc i dejinne nevznikla, *civilizácie* perfektne fyzicky človekupodobných a hovoriacich, no predsa len *opíc — podľa podstaty ich psychickej organizácie*);
- režim psychiky **zombie-biorobota**, ak v správaní jedinca nad inštinktmi vládnu zvyky a kultúrne podmienené komplexy jak tradičné, tak aj novozavedené, potláčajúce jeho vôľu, slobodu mysle, intuíciu a bezprostredné cítenie Božieho Zámeru svedomím;
- režim psychiky **démona**, ak sa jedinec vedome alebo podvedome opíja silou svojej vôle, jeho vôli podriadenými vlastnými i cudzími, individuálnymi a kolektívnymi možnosťami a individuálnou rozumnosťou, — ktoré sa, podľa jeho názoru, oslobodili od diktátu inštinktov a kultúrou podmienených programov správania;
- **Ľudský režim psychiky**, ktorého podstatu bude treba odhaliť a uskutočniť.

---

[1]Geenna – (arabsky foneticky „žahannam“- جهنم), v prekladoch Koránu sa prekladá aj ako peklo (biblický termín!). V etymologických výkladoch býva tento výraz spájaný s hebrejským slovom „Gehinnam“ (גהנם), čo je názov doliny na juhu Jeruzalema spomínaná aj v Tóre ako „Gai-ben-hinnom“, teda dolina synov Hennoma, vraj tam kedysi neustále horel oheň, lebo sa tam spaľoval odpad a mŕtvoly zvierat. Čiže tu sa spoločnosť zbavovala všetkého neužitočného a škodlivého.
Dedičstvo geenny – môže to byť aj metafora opisujúca správanie tých, čo nevyužívajú potenciál v sebe ukrytý v súlade s prostredím, čo žijú ako slepí a hluchí iba pre seba, a nie sú ničím užitoční svojmu prostrediu, len mu škodia. Preto ak je situácia s „odpadom“ neúnosná, a je ohrozený normálny život, dochádza v biosfére k samočinnému čisteniu „smetiska“. Stačilo by pritom učiť sa od prírody, ktorá neprodukuje žiaden odpad, ale iba recyklovateľné, do budúcna užitočné veci.
http://wikikoran.kz/index.php/%D0%93%D0%B5%D0%B5%D0%BD%D0%BD%D0%B0 – pozn. prekl.

No ani to ešte nie je všetko. Jedincom, tvoriacim spoločnosť a jej podskupiny, je vlastné vytvárať kolektívnu psychickú činnosť a táto kolektívna psychická činnosť môže byť celkovo dvojaká:

- v prvom prípade prevláda štatistika, keď k chybám[1], vykonaným jednými jedincami, sa nabaľujú ešte ďalšie, vykonávané druhými. Balvan množstva ich chýb rastie a utláča spoločnosť do tých čias, kým táto nezhynie pod ich útlakom, alebo kým nezačne vytvárať kolektívnu psychiku druhého typu;
- v druhom prípade prevláda štatistika, v ktorej chyby, uskutočňované jedným jedincom, sa odstraňujú a kompenzujú druhými jedincami, a pritom sa každý snaží o to, aby sám uskutočňoval menej chýb, aby nezaťažoval druhých nevyhnutnosťou odstraňovania ich následkov.

No okrem toho sa jedinci môžu odlišovať aj podľa vzájomného vzťahu ich individuálnej psychiky a kolektívnej psychiky, ktorú tvoria. Pritom jedinec:

- buď je podriadený kolektívnej psychickej činnosti, a vtedy sa jedná o stádovitosť, dokonca aj v tom prípade, ak v tejto psychickej egregoriálnej stádovitosti existuje vodca, despota nad stádom, ktorý je sám súčasťou stáda a je podriadený stádovitosti;
- alebo je slobodným spolutvorcom kolektívnej psychickej činnosti. Pritom vo vzťahu k jednej stádovitosti, môže vystupovať ako pastier a zároveň byť neslobodným v určitej inej kvalite.

Preto treba mať na pamäti, že aj «stádovitosť», aj «kolektívna sloboda», môžu podľa charakteru vnútorných informačných procesov vytvárať jak «lavínu nešťastí a chýb», tak aj určité bezchybné fungovanie kolektívu ako celku.

To znamená, že všetky výdobytky kultúry, jak duchovnej, tak aj zhmotnenej (zvyčajne nazývanej «materiálnou»), všetky teoretické poznatky a praktické zručnosti (teoreticky formalizované i neformalizované) jak profesionálne, tak aj súkromné, osvojené si jedincom, — *sú len výbavou režimu jeho psychiky,* a nie prejavom dôstojnosti Človeka. I keď nespôsobilosť k spoločensko-prospešnej činnosti následkom absencie profesionálnych zručností (z vlastnej viny*) — je prejavom neprítomnosti Ľudskej dôstojnosti u daného jednotlivca.

Inými slovami, Ľudská dôstojnosť sa neprejavuje vo vzdelaní, poznatkoch a zručnostiach, zdravotnom stave jedinca, čo je uňho podmienené geneticky a podmienkami života, ale v určitom režime jeho psychiky. To isté sa týka aj spoločenstiev: spoločenstvo Ľudí je charakterizované nie výdobytkami svojej kultúry v oblasti vedy, techniky, mágie, budovania štátu, ale určitou organizáciou individuálnej a kolektívnej psychiky a dynamikou tejto štatistiky v nadväznosti pokolení.

Skutočnými Ľuďmi, nositeľmi **režimu psychiky typu Človek** sú tí, ktorých rozum sa v živote behom ich vývoja opiera o inštinkty a vrodené reflexy, o kultúru zdedenú od predkov, ktorých rozum načúva intuitívne vnuknutia a *v celkovej intuícii* vie rozlišovať **jej veľmi rôznorodé súčasti:** Božie vedenie, mámenie satanizmu, prejavy činnosti kolektívnej psychiky spoločnosti, a svojou vôľou, ktorá sa stala slobodnou[2] (v Bohom darovanej Ľúbosti), formuje svoje správanie v súlade s Božím Zámerom, netvoriac viacej v spoločnosti kolektívnu psychiku typu *narastajúcej lavíny chýb a omylov.*

Všetkým ostatným je tiež daná možnosť byť Ľuďmi, ktorú však nenaplnili. Mnohí jedinci počas svojho života zotrvávajú pri jednom režime psychiky, a mnohí iní menia režim svojej psychiky

[1]Má sa na mysli aj chybné konanie vo vzťahu k normám tej či onej koncepcie spoločenského usporiadania.

[2]Slobodnou dd znevoľňujúcich vplyvov vo svojej vlastnej a kolektívnej psychike, rôzne druhy fyzických a psychických závislostí prameniace z prehnanej potreby uspokojovania inštinktívnych potrieb. Závislosti na degradačných ideách atď. Nejde o absolútnu slobodu v zmysle anarchie, ale o oslobodenie psychiky od brzdiacich elementov, čo otvára priestor pre využitie svojho potenciálu pre zmysluplné, harmonické tvorenie. Pod slobodou vôle možno chápať aj to, že Tvorca dáva ľuďom v určitých medziach voľnosť v konaní. Nenúti zlomyseľných nasilu konať dobro, hoci títo musia počítať s tým, že takýto odklon od celospoločenskej normy vyvolá negatívnu odvetnú reakciu spoločnosti, životného prostredia, ktoré sa bráni, a občas zlikviduje svojich tyranov. Každopádne, dlhodobé vývojové tendencie ľudstva sú smerom k spravodlivej spoločnosti – pozn. prekl.

nevratne a neraz[1]. Takisto je aj veľa tých, ktorých režim psychiky sa mení viackrát a vratne, dokonca v priebehu jedného dňa, nieto ešte počas života.

Celá táto mnohovariantnosť organizácie psychiky (u tých, ktorým bolo Zhora dané byť Ľuďmi, *v Bohom predurčenom zmysle tohto slova)* — je objektívnou danosťou terajšej etapy rozvoja dejín, ktorú možno rozobrať ešte detailnejšie, než je to urobené v tejto práci. A nie je to žiadny nový objav sociológie. Idries Shah (pseudonymom Arkon Daraul)* v knihe „Súfizmus[2]“ (Moskva: „Klyšnikov, Komarov a spol.“, 1994, str. 184) uvádza výroky súfiho Al-Ghazaliho (1058 — 1111):

«Zmes svine, psa, diabla a svätca – nie je vhodným základom pre rozum, snažiaci sa získať hlboké pochopenie, ktoré pomocou takejto zmesi nebude možné získať.»

Ako vidíte, Al-Ghazali dal do súvisu psychické črty veľkej časti jedincov druhu «Človek rozumný» v podstate s rovnakými kategóriami ako aj my, hoci ich sám nazval inými menami. Sviňa – v jeho výroku stvárňuje zvierací režim psychiky, úplne podriadený inštinktom. Pes, hoci je tiež zvieraťom, patrí však medzi tie, ktoré sa dobre podriaďujú drezúre, inými slovami, — cielenému programovaniu správania. Ten stvárňuje režim psychiky biorobota, slúžiaceho svojim pánom. Diabol – popredný hierarcha určitej časti démonov – všeobecne zodpovedá démonickému režimu psychiky. Svätec — zodpovedá normálnemu Ľudskému režimu psychiky, pretože podľa Koránu je predurčením človeka (biol. druhu i každej osoby) stať sa Božím zástupcom na Zemi (súry 2:28, 27:63, 35:37)[3].

A práve z pozície uznania tejto objektívnej danosti je možné povedať, že spoločenský pokrok (alebo inými slovami — spoločenský rozvoj) sa v spoločnosti prejavuje vytlačením jedných typov organizácie psychiky druhými typmi. Takto sa ľudstvo môže pohybovať buď:

- smerom k zhovädilosti, pri štatistickej prevahe zvieracieho režimu psychiky, keď človekupodobné civilizované opice budú pásť bioroboti, naprogramovaní kultúrou, pri panovaní démonických osôb nad jednými aj druhými;
- smerom k biorobotizácii, kedy zhovädilosť bude nemilosrdne potláčaná a nad masou biorobotov budú, ako aj v prvom variante, panovať démonické osoby;
- smerom k Človečenstvu, v ktorej zhovädilosť, biorobotizácia i démonizmus nebudú mať možnosť realizovať sa.

Rovnako tak globálna politika je činnosť zameraná na postrkovanie ľudstva k jednému z týchto navzájom sa vylučujúcich «konečných cieľov», nezávisle na tom, či sa táto činnosť uskutočňuje pod vedením zvieracích inštinktov a ich kultúrnych obalov; pod vedením naprogramovanosti kultúrou; pod útlakom posadnutosti démonických osôb inými démonmi; alebo podľa slobodnej vôle rozumného človeka, nie hluchého k *Jazyku Života, v ktorom každá udalosť má pre človeka Zhora adresovaný* **objektívny zmysel**, ktorý je človek schopný subjektívne pochopiť jak mierou vlastnej pravdovernosti[4], tak aj mierou vlastnej skazenosti. To jest človek je schopný odhaliť dvojaký zmysel a následne môže podľa svojej subjektívnej vlastnej vôle určiť, ktorý z nich je bližšie k objektívnemu Dobru, a ktorý k objektívnemu Zlu, a primerane tomu sa aj správať.

---

[1]T.j. postupne, hierarchicky. „zvierací“ –> „zombie“ –> „démonický“ –> „Človek“. – pozn. prekl.

[2]Mystický smer v Islame. – pozn. prekl.

[3] A tak, povedal pán Boh tvoj anjelom: „Určím na zemi *zástupcu*“. Oni povedali: „Vari Ty určíš na nej toho, kto tam bude tvoriť bezbožnosť, a prelievať krv, kým my Ťa chválime a svätíme?“ On povedal: „Vskutku, Ja viem to, čo vy neviete!“ – 2:28[30]

Či nie ten, kto odpovedá utláčanému, keď k Nemu volá, a zbavuje ho zla, a robí vás *zástupcami* na zemi? Alebo nejaký iný boh okrem Boha? Málo si spomínate. – 27:63[62]

On – je ten, kto urobil vás *zástupcami* na zemi; a kto (Mu) neveril, proti tomu sa obráti jeho neviera; neviera len znásobí u ich Pána nenávisť k takému; neviera len znásobí uňho škodu! – 35:37[39]

[4] Pravdo-vernosť – *(z ruského „pravednosť“, v SK/CZ nemá presný jednoslovný preklad vystihujúci podstatu. Občas sa prekladá ako spravodlivosť, svätosť)* je termín, pod ktorým v terminológii KSB treba chápať úsilie a tendenciu spoznávať a konať podľa Zámeru Tvorcu. Je to v podstate zákon Harmónie, ktorá drží celý Vesmír pokope a v chode ako dokonalý mechanizmus, a netýka sa len ľudí, ale všetkého. (U neživých vecí je daná napevno fyzikálnymi zákonmi, u jednoduchých organizmov naprogramovaná genetikou, u bytostí ako človek je vložená geneticky len ako potenciál, ktorý sa rozvíja sebapoznaním vývojového cieľa svojho druhu, psychickou evolúciou). Preto rozumný človek môže veľa odpozorovať z prírody, Vesmíru. Logika poskytuje len časť odpovedí, zvyšok doplňuje „Rozlíšenie“ dávané Zhora tým, čo majú úprimný záujem o takýto život v súlade so Životom. – pozn. prekl.

Je užitočné sa zamyslieť aj nad tým, snahu o ktorý z týchto konečných cieľov globálnej politiky podporuje Stvoriteľ Svojou svätou mocou počas dejín terajšej civilizácie, a čo vykoreňuje zo života spoločnosti každého z národov Zeme, keďže Ním bolo priamo sľúbené:

«A tak, povedal pán Boh tvoj anjelom: "Určím na zemi zástupcu." Oni povedali: "Vari Ty určíš na nej toho, kto tam bude tvoriť bezbožnosť a prelievať krv, kým my Ťa chválime a svätíme?" On povedal: "Vskutku, Ja viem to, čo vy neviete!"» — súra 2:28(30).

Sú dva uhly pohľadu. Jeden tvrdí, že všetci jedinci druhu Človek rozumný, nezávisle od okolností pôvodu a úspechov v oblasti osobného rozvoja sú ľuďmi. Druhý tvrdí, že ľuďmi sa stali len tí, ktorí disponujú určitými kvalitami: pôvodom od predkov, vrodenými vlastnosťami, osvojenými zručnosťami a vedomosťami a pod., a všetci ostatní, ktorí nimi nedisponujú, sa ľuďmi nestali. Druhý uhol pohľadu, hoc je aj pre mnohých nepríjemný, no predsa len, ako už bolo preukázané vyššie, stojí na reálnych základoch, ktoré v živote nemožno ignorovať nielen v osobnom styku, ale o to viac v politike, ktorá má dosah na život mnohých generácií.

V spoločenstvách dnešnej globálnej civilizácie reálne existujú ***dobromyseľný*** *nedočkavci, ktorí (vyjadrujúc tento špecifický druh hlúposti)* sa zoskupujú do svoriek. Ak takéto svorky, napredujúc „aj cez mŕtvoly", získajú štátnu alebo inú moc nad spoločnosťou a začnú realizovať svoj abstraktný humanizmus pod heslom všeobecnej rovnosti práv, poskytovaných «priamo teraz», tak to vyúsťuje do lavíny všemožnej zločinnosti, nakoľko rozdiely v režimoch psychiky jedincov predsa len reálne existujú. Tieto rozdiely v režime psychiky vytvárajú u každého z množstva jedincov vzájomne sa vylučujúce chápanie konkrétneho dobra a konkrétneho zla, alebo celkovo neprítomnosť akéhokoľvek konkrétneho chápania takýchto kategórií. To ďalej vyúsťuje do vnútrospoločenských konfliktov mnohých človekupodobných neľudí: zvierat, biorobotov, svojvoľných démonických individualistov a *v každej dejinnej epoche i jedincov v stave Človeka*, ktorí všetci spoločne tvoria spoločnosť[1], reálne sformovanú v procese dejín.

Takéto konflikty, podmienené rozdielom správania, v ktorom sa prejavuje každý v spoločnosti existujúci režim psychiky, sú potláčané alebo odstraňované inštitútmi spoločenského samoriadenia pomocou rôznych prostriedkov: «naviať sen» – umelo vytvoriť nové záujmy pre konfliktné skupiny mimo sféru ich konfliktu (odviesť pozornosť od konfliktu*), fyzicky izolovať od spoločnosti (uväznenie lídrov a propagátorov*), alebo zničiť jednu alebo viac strán, zúčastnených v konflikte (použitie ozbrojených zložiek*).

Ak chceme v živote rozlíšiť režim psychiky jednotlivca vo vyššie definovanom zmysle tohto termínu a v každom z množiny *vyššie preskúmaných variantov*, je treba sa pod tlakom odkrývajúcich sa okolností zrieknuť názoru, že všetci jedinci druhu Človek rozumný, už len faktom svojej príslušnosti k tomuto biologickému druhu sa stali Ľuďmi.

Ale, aby sme si nezlomili väz v šialenstve odopierania ľudskej dôstojnosti u kohokoľvek z ľudí, tak z druhého pohľadu je tiež nutné sa konkrétne a presne vyhraniť. Predovšetkým treba zdôrazniť, že odopieranie ľudskej dôstojnosti na základe pôvodu od určitých predkov, podľa v živote si osvojených zručností a poznatkov — nie je dejinami potvrdené (ako čosi správne a trváce)*.

Kastový systém, „akoby" určujúci mieru ľudskej dôstojnosti všetkých jedincov v spoločnosti, krachol dokonca aj vtedy, ak na začiatku niekto správne rozdelil ľudí do kást podľa ich schopností a návykov, vlastností psychiky a pod. Ale potom v rodinách vyšších kást sa rodili tí, ktorí si nedokázali osvojiť *sebadisciplínu*, zručnosti a vedomosti nevyhnutné pre spoločenskú činnosť. Vyrástli tak, že nedisponovali osobnými kvalitami, kedysi dávno vloženými do základov kastového delenia. A v rodinách nižších kást sa rodili tí, ktorí vyrastajúc získavali osobné kvality, vyhlasované za neoddeliteľnú vlastnosť vyšších kást. Rodili sa tí, ktorí si dokázali osvojiť „vyššie" vedomosti a návyky, ktorým to ale „vyššie" kasty nedovoľovali, odopierajúc im toto právo na základe ich pôvodu. Takto sa *kasty vnútorne* premiešali, hoci forma *kást navonok* sa zachovala a «nastúpila Kali-Juga», ako to vysvetľujú znachari-hermetici.

[1]Spoločenstvá sa v ich dejinnom rozvoji navzájom odlišujú nielen kultúrnou výnimočnosťou každej epochy, ale aj proporciami, v ktorých sú vyjadrené vyššie vymenované psychické typy a podtypy. T.j. štatistickým prerozdelením typov psychiky v spoločnosti.

Potom približne rovnako krachol otrokársky a stavovský systém, kde neboli nepriechodné kastové hranice, kde stavovské hranice boli priepustné, hoc len v štatistickom zmysle: t.j. existovalo všeobecné pravidlo, no jestvovali aj viac či menej početné výnimky z neho.

Počas celých dejín predstavitelia prostého národa neraz a všade ukazovali „lepším ľuďom“, utláčavším prostý ľud, že aj oni nie sú hrubou niťou šití a dokážu robiť prakticky všetko lepšie, než aristokrati: **bojovať** — Spartakus, S.T. Razin, E.I Pugačev, S.O. Makarov, M.V. Frunze, G.K. Žukov a mnohí ďalší; **rozvíjať vedu** — M.V. Lomonosov, D.K. Maxwell, T.A. Edison; **tvoriť umelecké diela** — I.E. Repin, S.A. Jesenin, G.V. Sviridov; **tvoriť veľkú politiku** — A.D. Meňšikov, A. Hitler, V.M. Molotov, L.M. Kaganovič.

Nech by sa už kto ako staval k vymenovaným a mnohým ďalším predstaviteľom prostého ľudu *po ľudskej stránke*, považujúc jedných za vyvrheľov pekla, a druhých za najlepších predstaviteľov svojho národa, — tak vo svojich oblastiach činnosti oni všetci konali, minimálne nie horšie, než predstavitelia im súčasnej „elity“. Na druhej strane, ak sa pozrieme do kroník, informujúcich o dielach „významných predstaviteľov elity“, vždy priznávajúcej plnú ľudskú dôstojnosť len sebe, tak mnohí z jej predstaviteľov narobili toľko ohavností a hlúpostí, že hovoriť o ich ľudskej dôstojnosti nie je možné.

Ak sa pozrieme na organizáciu psychiky jedinca a jeho účasť v kolektívnej psychike, tak mnohé v tejto problematike sa ukazuje byť špecifickým. Psychika všetkých dospelých, nezávisle od ich pôvodu, obsahuje *vrodené* a *kultúrou podmienené* zložky. Obe sa prejavujú v správaní jedinca. Pritom u rôznych jedincov a v rôznych časových intervaloch môže byť správanie podriadené buď inštinktom, alebo sociálne podmieneným zvykom (podobné inštinktom, ktoré zabezpečujú bezduché automatizmy správania; do tejto kategórie patria aj ingramy, ktoré sa stali objektom dianetickej terapie), alebo racionálnemu tvorivému chápaniu sveta každého, alebo siahajúcim za hranice chápaného: vlastnej intuícii; vedeniu Zhora, alebo posadnutosti (v inkvizítorskom zmysle tohto slova).

V ideálnom prípade by človek mal byť slobodný od posadnutosti, a všetko ostatné – inštinkty, zvyky, rozum a intuícia – má byť v jeho psychike vo vzájomnom súlade a jedno druhému pomáhať v organizovaní ľudského správania v živote tak, aby nebolo konfliktov s Vyšším zámerom[1].

Pritom je očividné, že — inštinkty, rozum a intuícia — sú prejavmi *(procesmi*)* rôznej hierarchickej úrovne organizácie ľudského správania ležiace v základoch a fungovaní *(celkovom algoritme*)* jeho psychickej činnosti. Z nášho pohľadu je *pre Ľudský režim psychiky* normálne, ak vrodené reflexy a inštinkty sú základom, na ktorom sa tvorivo buduje racionálne správanie; je normálne ak intuícia poskytuje informáciu, ktorú je možné pochopiť pomocou intelektuálnej činnosti. To jest pre Ľudský režim psychiky jednotlivca je normálne, ak v jeho hierarchii je intuícia vyššie než rozum, rozum vyššie než inštinkty, a všetko spolu zabezpečuje existenciu človeka v harmónii s biosférou Zeme, Kozmom i Bohom.

Takisto pre Ľudský režim psychiky je charakteristické, že človek nie je nevoľníkom kolektívnej psychickej činnosti, ale kolektívna psychická činnosť prebieha tak, že chyby urobené jedným jedincom sa odstraňujú a kompenzujú druhými jedincami a každý sa stará o to, aby svojimi chybami nezaťažoval okolie a potomkov.

Avšak veľmi často vidíme, ako sa rozum stáva nevoľníkom a slúži zvieracím inštinktom človeka; ako činnosť rozumu sa povyšuje a pokúša sa popierať intuitívne zhodnotenia a takisto úplne vytláča intuíciu z psychiky; ako inštinkty a rozum spoločne sa pokúšajú zavrhovať Vyšší Zámer, následkom čoho sa stávajú obeťami vlastnej neprekonateľnej obmedzenosti a posadnutosti.

Tiež sme nútení vidieť aj to, ako jedni jednotlivci podnikajú aktivity vo vzťahu k iným s cieľom zvrátiť režim ich psychiky na zvierací alebo „zombie“[2], aby oni sami alebo iní mali možnosť parazitovať, vykorisťujúc psychicky dokaličených ako „rozumné zvieratá“ alebo robotov, fyziologicky v mnohom identických s človekom.

Toto všetko skutočne potvrdzuje správnosť koránického popierania ľudskej dôstojnosti u mnohých predstaviteľov biologického druhu, teraz nazývaného «Človek rozumný». A preto, akonáhle sa toto stalo jasným, netreba upadať do hystérie a obviňovať Islam z nejakej vycibrenej a konzekventnej «nenávisti» vo vzťahu *k abstraktnému človeku a k abstraktnej spoločnosti* s neznámymi vlastnosťami

[1]Ekvivalent pre ateistov: nepíľ konár, na ktorom sedíš, inými slovami nenarušuj objemnejšie systémy v Objektívnej realite, od existencie ktorých závisí existencia každého človeka i ľudstva celkovo.

[2]Inými slovami „zombi“ je „klobásový typ“ psychiky: «Mnohí ľudia sú podobní klobásam: čím ich naplnia, to aj v sebe nosia» — K. Prutkov.“Plody rozmýšľania. Myšlienky a aforizmy“, 98.

režimu osobnej a kolektívnej psychiky, mravnosti a etiky. Kým každý geneticky zdravý krokodíl je od narodenia plnohodnotným krokodílom, tak nie každého, kto sa narodil ako jedinec biologického druhu «Homo sapiens», jeho rodičia a spoločnosť vychovávajú tak, aby dosiahol dôstojnosť Človeka; a nie každý kto to pochopí, začína pracovať sám na sebe a na spoločnosti, aby odhalil **objektívny mnohotvárny ideál Človeka** a realizoval ho tak, nakoľko to len vo svojom živote a s Božou pomocou dokáže.

To znamená, že rovnoprávnosť jednotlivcov v historicky sformovanej spoločnosti nie je možná. Svojprávnosťou (plnosťou práv*) môže človek disponovať iba v určitom zmysle tohto slova: a navyše — **Č**lovek ju aj tak má objektívne danú Zhora, nezávisle na aktuálnom zákonodarstve a spoločenských normách, vytvorených samotnou spoločnosťou, hoci v protiĽudských[1] sociálnych systémoch je nútený prekonávať prekážky pri realizácii v živote spoločnosti objektívnych vesmírnych práv a povinností človeka. Všetkým ostatným jedincom musia normy spoločenského zriadenia garantovať možnosť osobného rozvoja smerom k nadobudnutiu kvality Človeka.

Okrem toho, zo strany Islamu to nie je žiadna osobitá «mizantropia» aj preto, že zďaleka nie všetci, ktorí sa považujú za skutočných moslimov a «islamských fundamentalistov», dokázali skutočne v sebe dosiahnuť dôstojnosť Človeka tak, ako tento ideál možno objektívne pochopiť z Koránu.

Preto si treba všimnúť aj to, že v klasifikácii ingramových napadnutí psychiky u predstaviteľov druhu «Homo Sapiens», opísanej v knihách L.R. Hubbarda „Dianetika“ a „Scientológia“, je mlčaním obídená otázka o režimoch psychiky jedinca, jeho zmenách (vratných i nevratných), o vzájomných vzťahoch psychiky jednotlivca s kolektívnou psychikou, vytváranej množstvom jednotlivcov. Avšak mnohé vyjadrenia L.R. Hubbarda ukazujú, že on sám túto problematiku v lepšom prípade nezbadal, a v horšom – zlomyseľne zamlčal:

«Človek má rozum a je schopný rozmýšľať a chápať. Od toho závisí jeho schopnosť nachádzať riešenia problémov, využívajúc vnemy alebo obnovujúc si ich znova v pamäti a chápuc situácie. Táto **rozumnosť, racionálnosť je aj vyššou charakteristikou vedomia, robí človeka človekom a odlišuje ho od zvieraťa** (zvýraznené nami pri citovaní).» — „Dianetika“, str. 22.

Tento pohľad sa nezhoduje s pred chvíľou vysvetlenými pohľadmi na typy režimov psychiky jedinca, bežne nazývaného Človek rozumný, občas celkom neopodstatnene vzhľadom na organizáciu jeho psychiky. Navyše, ak v dome čitateľa tejto práce žije mačka alebo pes a on sa k nim správa dobre, tak môže namietať, že zvieratá sú tiež rozumné, hoci nemé, chápu prebiehajúce udalosti primerane úrovni ich psychickej a telesnej organizácie; a pozorovania mnohých prírodovedcov to potvrdzujú aj vo vzťahoch zvierat žijúcich v prirodzenom prírodnom prostredí, hoci nepochybne tie možnosti spracovania informácie, ktorými disponuje každý predstaviteľ druhu Človek rozumný, rozhodne prevyšujú možnosti nemých tvárí.

Takže pokiaľ ide o tradičný pohľad L.R. Hubbarda, ...skúma tento aj otázku, či mení klírovanie režim psychiky alebo nie? ...a ak mení, tak k akému režimu psychiky vedie jednotlivca audítor realizujúci klírovanie: k zvieraciemu, zombie, démonickému, Ľudskému?

Kvôli objasneniu tejto otázky bude treba preskúmať zmysel iných vyjadrení dianetiky a scientológie a analýzu zamlčaní. L.R. Hubbard píše:

«Či nie je samotný človek bratstvom ľudí? Človek sa vyvíjal a stal silným, ako stádový (skupinový)* tvor, ako zviera, ktoré poľuje v svorke.» — „Dianetika“, str. 41.

Človek sa skutočne kedysi vyvíjal ako stádové zviera. Ale ak sa *už vyvinul* (v gramatike anglického jazyka tomu zodpovedá konštrukcia Perfect Tense — ukončený gramatický čas), tak to privádza k otázkam: prestal už byť zvieraťom, presnejšie, stádovým zvieraťom alebo nie? A v čom je rozdiel medzi bratstvom ľudí a stádovou existenciou civilizovaných zvierat, obdarených artikulovanou rečou? Odpovede na tieto nutne vznikajúce otázky v „Dianetike“ a „Scientológii“ nie sú zverejnené, čo je

[1] V zmysle, že systém úmyselne blokuje u občanov šance dosahovať režim psychiky typu Človek. Čo je v skutočnosti úspešné zavŕšenie konečného vývojového štádia jedinca druhu Homo Sapiens. Podobným vývojom v psychickej oblasti prechádza aj ľudstvo ako celok. – pozn. prekl.

dôsledkom toho, že človek je v nich charakterizovaný podľa schopnosti racionálne myslieť, a nie podľa osobitostí režimu psychiky predstaviteľa biologického druhu «Človek rozumný». To je ešte jeden prejav poruchy v práci intelektu L.R. Hubbarda, ktorý nevidí rozdiely medzi stádom človeku podobných zvierat a bratstvom ľudí.

Uvažujúc o životných dynamikách (v scientologickom zmysle) L.R. Hubbard píše:

«Akonáhle sa vyjasnilo, že prežívanie je jedinou dynamikou foriem života, ktorá vysvetľuje všetky deje, vznikla potreba pokračovať v štúdiu dejov prežívania. Bolo odhalené, že jedine bolesť a pôžitok sú tým jediným potrebným v skutkoch, ktoré vykonáva všetko živé v snahe prežiť. <...> príťažlivá sila – to je pôžitok, odpudivá sila – to je bolesť.» — „Dianetika“, str. 27, 29.

Motivácia správania na základe snahy o pôžitok a vyhnutiu sa bolesti je skutočne charakteristická pre svet zvierat. L.R. Hubbard rozširuje tento stav aj na ľudstvo, čo je *v zamlčaní uznanie* zvieracieho a démonického režimu psychiky ako dianetickej normy psychického zdravia pre človeka, a toto odkrýva možnosti k tomu, aby sa dianetika a scientológia skutočne stali zbraňou nenávisti k Človeku na základe kultivovania v spoločnosti vlády neĽudských režimov psychiky presne tak isto, ako sa v minulosti stali takými zbraňami nenávisti k Človeku historicky sformované biblické kulty.

My ale nemôžeme súhlasiť s uznaním ako prípustnej normy pre ľudskú spoločnosť — zvieracieho režimu psychiky, režimu psychiky zombi alebo démonického režimu psychiky, — ktoré u jedincov plodia motiváciu správania na základe vlastnej príťažlivosti k pôžitkom u všetkých, čo sa podriaďujú inštinktom alebo u démonických osôb, ktorým slúžia programátori biorobotov.

Korán, ako i mnohé iné vierouky, na rozdiel od dianetiky a scientológie tvrdia, že normou správania sa pre človeka je mať motiváciu — vedome a dobrovoľne vyplniť na neho Bohom položenú misiu v spoločnosti, nepoddávajúc sa pritom vábeniu ne-pravdo-verných (Životu mravne neadekvátnych*) pôžitkov, ani vábeniu vyhnúť sa bolesti či duševným trápeniam[1] *pri naozaj poctivom plnení* zverenej misie. A človeku, dôverujúcemu Bohu, je v Koráne dané vysvetlenie:

- Súra 46 — «2. My sme stvorili nebesia a zem i to, čo je medzi nimi, nie ináč ako pravdivo *[Sabljukov: len na prejavenie pravdy*]* a na určitý čas[2]. A tí, ktorí neveria, bočia od toho, čo im dohovárajú.»
- Súra 21 — «16. My sme nestvorili Nebesia a Zem i to, čo je medzi nimi, zo zábavy. 17. Ak by sme si (My) želali nájsť zábavu, urobili by sme si ju od Seba *[Sabljukov: našli by sme si ju v Nás samých*]*, ak by sme tak začali konať. 18. Áno, My pravdou prekonávame lož a ona ju drví, i hľa – tá mizne, a vám beda za to, čo (Bohu*) pripisujete.»
- Súra 51:56 — «Veď Ja som stvoril duchov a ľudí iba <na to>, aby Mne slúžili[3].»
- Súra 29:1 až 6 — «Vari si ľudia myslia, že ich nechajú, keď raz povedia: „Uverili sme (Bohu*)“ a nebudú viac preskúšaní? My sme preskúšali tých, čo tu boli pred nimi; veď pozná Boh pravdovravných a pozná lživých. Vari si myslia tí, ktorí tvoria zlo, že Nás prekonajú? Zle súdia! Kto dúfa v stretnutie s Bohom, — to veď hranica Boha prichádza (Sabljukov: pre toho nastane čas, určený Bohom). On počuje a vie! A kto horlí, ten pre samého seba horlí. Vskutku, Boh nepotrebuje svety! A tí, ktorí (Nám) uverili a tvorili dobro, — My odčiníme u nich zlé a odmeníme ich lepším, než sami tvorili.»
- Súra 21:105 — «I napísali Sme už v Knihe žalmov, po napomínaní, že Zem zdedia Moji pravdoverní otroci.»

---

[1] Nie v absolútnom význame... Nejde o to žiť ako asketik, v odriekaní a dobrovoľnej sebatrýzni, ale poznať mieru a nestať sa závislým na pôžitkoch a zbabelo neutiecť pred dobrým skutkom zo strachu z bolesti. Veď ak by Boh neželal ľuďom zdravie, neposial by Zem liečivými bylinami. Preto hľadanie liekov a liečivých metód na choroby, vrátane psychických a psychosomatických je žiaduce. Zároveň je žiaduca aj odvaha a samozrejme vôľa. – pozn. prekl.

[2] I.J. Kračkovskij uvádza túto frázu v inom znení: «My sme nestvorili nebesia a zem, i to, čo je medzi nimi, ináč ako po pravde a na určitý čas.» (významovo však rovnocenné, ako hore uvedené znenie v interpretácii VP *)

[3] Vo väčšine prekladov je uvedené: «… aby sa Mne klaňali». S takýmto prekladom však nesúhlasia tí, ktorým je arabčina rodným jazykom.

- Súra 2:286 — «Nekladie Boh na dušu nič, okrem toho, čo je pre ňu možné.»

Popieranie v Koráne Ľudskej dôstojnosti u mnohých predstaviteľov druhu «Človek rozumný» nie je nenávisťou k Človeku o to viac, že všetci skutoční mizantropi, verejne vyhlasujúci odopieranie ľudskej dôstojnosti pre kohokoľvek alebo mlčiaci o takomto svojom postoji k okoliu (čo je charakteristické pre judaizmus a celkovo pre psychický trockizmus), — na tejto svojej nenávisti aj začali vytvárať všetko-si-dovoľovanie voči tým, ktorých označili za «podľudí».

Avšak vnesúc konkrétnosť do otázky o tom, koho uznať za Človeka, a komu odoprieť dôstojnosť Človeka, Korán, na rozdiel od skutočných mizantropických doktrín, v sebe obsahuje učenie o tom, ako každý môže žiť — ako Človek. A toto učenie môže každý *objektívne jednoznačne* pochopiť a každý má slobodnú vôľu ho realizovať vo svojom živote *jedinečne jemu vlastným (t.j. unikátnym) spôsobom,* alebo zrieknuť sa možnosti bytia v kvalite Človeka, ak si neželá nahromadiť Zhora mu dané schopnosti na uskutočnenie tejto možnosti.

Ale bezvýhradná dôvera Bohu podľa svedomia — to je len základ, na ktorom sa u jednotlivca buduje dôstojnosť Človeka. Buduje sa samotným jednotlivcom, jeho slobodnou vôľou s pomocou Boha. A aby mohol vôbec čokoľvek budovať, slobodnou vôľou v súlade s Božím Zámerom, musí jednotlivec aj samostatne myslieť a snažiť sa myslieť podľa možnosti **objektívne bezchybne.**

11. Rozlíšenie a stotožnenie

Kto, ako a na čo myslí? — na túto vec existuje mnoho názorov. Konkrétne L.R. Hubbard píše:

«Zdravie rozumu je schopnosť nachádzať rozdiely. Čím lepšie niekto dokáže poukázať na rozdiely – bez ohľadu na to, aké sú malé – a poznať veľkosť týchto rozdielov, tým viac je racionálnejší. **Čím menej je človek schopný nachádzať rozdiely a čím bližšie pristupuje k mysleniu stotožňovaním**[1] **(A=A), tým menej je zdravý jeho rozum a duch.»** — „Dianetika“, str. 404.

S tým, čo sa týka videnia rozdielov, ako jedného z kritérií psychického zdravia, je možné súhlasiť. No galiba je v tom, že, hovoriac o nevyhnutnosti vidieť rozdiely, *L.R. Hubbard nepovedal ani slovo o nevyhnutnosti určenia definície vzájomných vzťahov v súbore nájdených rozdielov.*

Jeden a ten istý súbor rozdielov, pokiaľ medzi nimi niet vzájomných vzťahov, je iba «kaleidoskopom», presýpajúcim sa do nového vzoru s každým novým rozdielom, začleneným do skúmaného súboru (alebo odobratým z neho). No ak sú vzájomné vzťahy medzi rozdielmi v súbore určené, tak súbor rozdielov predstavuje «mozaiku» (v zmysle druhu výtvarného umenia, a nie hlavolamu pre slaboduchých dospelých), v ktorej všetky elementy (rozdiely) sú navzájom podmienené. Hoci určenie vzájomných vzťahov medzi rozdielmi nie je jednoznačne predurčené, aj tak sa všetky možné «mozaiky» odlišujú od všemožných «kaleidoskopov» práve prítomnosťou určitých vzájomných vzťahov.

Ak sú v «mozaikovom obraze sveta» odhalené nové rozdiely, tak sa tým spresňujú aj fragmenty mozaiky, aj vzájomné vzťahy medzi elementmi, ktoré ju tvoria. Samozrejme, môže byť zistený aj nejaký rozdiel, ktorý si bude žiadať rozbiť predchádzajúcu «mozaiku»[2] a následne ju vyskladať nanovo. No v živote «mozaiky» je to zriedkavá udalosť, nemeniaca kvalitu mozaiky ako systému, charakterizovaného prítomnosťou vzájomných vzťahov medzi jej elementmi. Pre «kaleidoskop» je naopak zriedkavou udalosťou jeho stabilita, pretože život prináša videnie nových a nových rozdielov; alebo sa jeho vplyvom nejako „spontánne“ „samy od seba“ rušia v kaleidoskope sformované vzájomné vzťahy medzi elementmi nemenného súboru rozdielov, následkom čoho sa «kaleidoskopický» „obraz sveta“ bezstarostne a nezmyselne „sám od seba“ presýpa do nového vzoru.

V «mozaike» sa dejiny jej rozvoja skúmajú ako ďalšia detailizácia jej fragmentov a rozšírenie malebnej plochy. Naopak «kaleidoskop» dejiny nepozná. No to sa týka aj smerovania ich rozvoja: možnosti rozvoja «mozaiky» sú predvídateľné na základe jej samotnej; «kaleidoskop» svoje perspektívy nepozná, pretože všetky jeho zmeny sú výsledkom **otrasov** prichádzajúcich zvonka.

V spoločnosti existujú jedinci, ktorých videnie sveta je viac kaleidoskopické než mozaikové; a existujú aj takí, ktorých videnie sveta je viac mozaikové než kaleidoskopické (t.j. v ich psychike existuje jedna alebo viacero stabilných «kostrových» mozaík, ktoré „plávajú“ v kaleidoskope, ktorý ich obkolesuje). Ale v živote sa «mozaikové videnie sveta» odlišuje od «kaleidoskopického» takisto, ako sa reálna «matematika» odlišuje od «ma-ky-ma-ti-te»[3]: slovo «ma-ka-ma-ti-te», ktoré je slabikovou prešmyčkou, sa dnes nevzťahuje na Objektívnu realitu, na rozdiel od matematiky, predstavujúcej jeden z jazykov *opisu a modelovania procesov v Objektívnej realite, čo je nevyhnutné pre sebaurčenie človeka v živote.*

Takisto aj kaleidoskopické videnie sveta podobné «ma-ke-ma-ti-te» je v živote neužitočné, a vytvára množstvo problémov pre jeho nositeľa a robí ho závislým od tých, ktorí žijú na základe hocakej «mozaiky». Konkrétne z tohto dôvodu – s cieľom nastolenia otrokárstva na základe zvrátenej, chybnej kultúry myslenia – sa **kaleidoskopický idiotizmus** cielene pestuje v ľudstve, predovšetkým na osnove Biblie a marxizmu.

---

[1] Ako už bolo skôr povedané, intelekt L.R. Hubbarda tu dopustil ešte jednu chybu: formálny zápis «myslenia stotožneniami» musí byť nie A=A, nakoľko objekt «A» je vždy stotožnením samého seba, a všetky objekty s hodnotami parametrov charakteristickými pre objekt «A» objektívne nie je možné odlíšiť od «A»; ale treba ho zapísať ako A≡B, hoci v skutočnosti A≠B.

[2] A ako bude ukázané neskôr, existuje taký objektívny rozdiel, ktorý mnohých postaví pred nevyhnutnosť rozbiť predchádzajúcu «mozaiku» (ak ju mali), a vyskladať ju nanovo úplne ináč.

[3] Slovo, v ktorom sú poprehadzované slabiky slova «matematika».

Ako vyplýva z literárneho dedičstva L.R. Hubbarda, on rozdiely medzi kaleidoskopickým a mozaikovým videním sveta nevidel; alebo — čo je ešte horšie — videl, no neželal si nasmerovať pozornosť čitateľov na tento rozdiel, vábiac ich na ním vybrané sklíčko v podsunutom kaleidoskope («reaktívnej banke», zaplnenej ingrammi).

Nezávisle od toho, čím sa riadil samotný L.R. Hubbard – jemu vlastným «kaleidoskopickým idiotizmom»[1] alebo zlými úmyslami, opierajúc pritom sa o nejakú «mozaiku» – dianetika a scientológia sú pod jeho vedením zostrojené tak, že, určiac vlastnú normu psychického zdravia, neoslobodili klírov a ostatných nasledovníkov od kaleidoskopického pohľadu na svet. Tým vytvorili podmienky pre ďalšiu podporu otrokárstva na osnove kultivovania v spoločnosti chybnej „mentality“ (osobnej kultúry myslenia), no už pri prevahe rovnakej organizácie psychiky množstva jedincov v spoločnosti, čím sa scientologická etapa odlišuje od predchádzajúcej biblickej etapy v histórii otrokárstva, tiež kultivujúcej kaleidoskopický idiotizmus.

Podpora nadvlády kaleidoskopického idiotizmu v spoločnosti je iba ďalšou príčinou, pre ktorú sme scientológiu a dianetiku zaradili medzi druhy psychického trockizmu.

Avšak treba uznať, že otázka týkajúca sa schopnosti odhaľovať rozdiely medzi objektmi jak vo vonkajšom, tak aj vo vnútornom svete človeka, na význam ktorej poukázal L.R. Hubbard v uvedenom citáte, je vrcholom úspechov psychológie svojvoľného individualizmu, ktorou žije Západ.

No bez vypracovania vedomého, konkrétneho postoja ku kaleidoskopickému vnímaniu sveta a od neho odlišnému mozaikovému videniu sveta je zameranosť psychiky na odhalenie čoraz väčšieho a väčšieho množstva rozdielov — iba drobením obsahu kaleidoskopu na more *pohyblivého piesku*, roztrieštených faktov, v ktorých sa jedinec dusí. To je priama cesta do blázinca alebo „mäsového mlynčeka“ katastrofických riešení všemožných nejasností s množstvom stresov.

Okrem toho, problematika odhaľovania rozdielov a významu tejto schopnosti pre život človeka nie je novou témou, akoby prvýkrát v histórii tejto civilizácie odhalená L.R. Hubbardom. On, hoc aj pritiahol k nej pozornosť čitateľa, no súčasne karhal **myslenie stotožňovaním, ktoré leží v základoch určenia vzájomných vzťahov (systému*) medzi rozdielmi v mozaikovom obraze sveta.**

«Ó tí, ktorí uverili! Ak si budete hlboko ctiť Boha <t.j. budete sa vystríhať vyvolať Božiu neľúbosť>, On vám dá Rozlíšenie a očistí vás od vašich zlých činov a odpustí vám. Vskutku, Boh vládne veľkou milosrdnosťou!» — Korán, súra 8:29.

Takže celistvý svet (vrátane každej z podskupín: vonkajší i vnútorný svet jedinca) sa vo *vedomom* vnímaní človeka rozpadáva podľa tejto koránickej informácie na dve kategórie: v celistvom svete je odhaľované «to» a «nie to», na zostávajúce (po odhalení) «to» a nové «to» – dopĺňajúce vnímanie sveta do jeho plnosti. Takéto rozdelenie celistvého sveta vo vedomí človeka predstavuje darovanie mu Zhora jedného bitu informácie, ak máme hovoriť v termínoch súčasnej vedy: 1 bit — je formálnou mierou množstva informácie; a v podstate ide o informáciu, nevyhnutnú pre vyriešenie neurčitosti 50 % : 50 % *(t.j. neurčitosti typu «to» — «nie to», «áno» — «nie»)*.

«Jeden bit» je pre mnohých od života odtrhnutá abstrakcia, a preto koránická informácia 8:29 sa im môže na prvý pohľad zdať bezvýznamne malichernou. No toto zďaleka nie je maličkosť – chýbanie celého jedného bitu informácie – môže mať v každodennom praktickom živote veľmi ťažké následky. Takým príkladom bola skaza „Titaniku“, ktorú si po odvysielaní rovnomenného filmu J. Camerona v roku 1997, primerane aj neprimerane, pripomenuli mnohí.

Jedinou povinnosťou pred seba pozerajúcich (hliadky na Titaniku*) je v každom okamihu riešiť neurčitosť typu «áno» — «nie», a konkrétne: buď je priamo v kurze lode prekážka, kvôli ktorej treba vykonať manéver na zabránenie zrážky s ňou, alebo prekážky niet a loď môže pokračovať v pôvodnom kurze. Hliadka „Titaniku“ ľadovec nerozlíšila a riešenie neurčitosti typu «áno» — «nie», vyžadujúca len jeden bit informácie, sa zavŕšila katastrofou.

Či už hliadka zízala na pár, bozkávajúci sa na palube pod «vraním hniezdom»[2], ako to zobrazil vo svojom filme J. Cameron, a čo sa reálne nesmie stať; alebo či kvôli chybe jedného z pomocníkov kapitána „Titaniku“ zostala hliadka bez ďalekohľadov[3]; alebo to bola ešte nejaká iná príčina, každopádne v poslednom okamihu, keď manéver lode ešte umožňoval vyhnúť sa smrteľnej zrážke,

[1]V danom kontexte nejde o nadávku, ale termín, ktorého zmysel možno jednoznačne pochopiť z opísaného.

[2]Tak sa nazýva plošina alebo kabína pre hliadku, umiestnená na sťažni.

hliadka pred sebou nič nerozoznala: pred nimi stála len černota noci a mora ako jednoliata stena; nebolo im dané Rozlíšenie a ich informačný stav nebol zmenený tak, aby mohli včas vyriešiť *(nemenne pred nimi stojacu počas celej hliadky)* neurčitosť «je prekážka» — «niet prekážky».

Navyše, oni ľadovec uvideli v najnevhodnejšom momente. Ak by ho uvideli o niekoľko sekúnd neskôr, alebo by ho neuvideli pred okamihom nárazu vôbec, tak by „Titanik“ nestihol zahájiť obrat a náraz by prišiel na provu (čelne*). Ako ukazuje skúsenosť havárií na mori a čo aj potvrdili nasledujúce výpočty, viedlo by to k poškodeniu trupu lode v dĺžke jedného až dvoch prvých čelných úsekov a linková loď by garantovane ostala na hladine[1]. Pri takom variante nárazu by trhliny o dĺžke asi 90 m (cca 1/3 dĺžky trupu), cez ktoré sa voda valila naraz do šiestich úsekov lode z celkového počtu šestnásť neboli *(čo nevydrží ani každá vojnová loď, naprojektovaná na jej zámerné zničenie)*. Ak by bol ľadovec odhalený o trochu skôr, loď by sa stihla obrátiť a vyhnúť nárazu, čím by sa predišlo poškodeniu a na samotnú epizódu aj s loďou by sa časom zabudlo.

Môžu vzniknúť otázky «prečo?» a «s akým cieľom?» bol „Titanik“ privedený ku skaze. Existujú na ne odpovede:

- pre samoľúbosť. «Sám Hospodin by nedokázal túto loď potopiť», — slová, ktorými bola charakterizovaná technická dokonalosť „Titaniku“ po ukončení jeho výstavby;
- pre finančný a iný kanibalizmus civilizácie, ktorej obraz života sa okate skoncentroval v tomto parníku, ktorej symbolom sa následne aj stal: týždenná cesta z kontinentu na kontinent v luxusnej kajute stála toľko, koľko obyčajný človek zarobil za 20 až 40 rokov života i viac;
- ako znamenie Zhora nevhodnosti takéhoto spôsobu existencie civilizácie na Zemi.

Schopnosť človeka «vidieť rozdiely» – vo všetkých významoch tohto termínu a vo všetkých prejavoch tejto kvality v živote – je následkom duševného zdravia (v zmysle koránickej normy), a nie neoddeliteľnou vlastnosťou jedinca (konkrétne jeho rozumu, ako o tom píše L.R. Hubbard). Až získaním prúdu informácií Zhora v **dvojkovom kóde** typu «to» — «nie to», začína jedinec chápať a prehodnocovať vlastnosti «to» a vlastnosti «nie to», skladajúc svoje mozaikové videnie Objektívnej reality ako súboru rôznorodých *definovaných* «to» — «nie to», majúcich svoje špecifické atribúty a hierarchiu vzájomných väzieb medzi sebou.

Ak sa jednotlivec odmieta zamyslieť a pochopiť, čo je mu Zhora dané skrz Rozlíšenie (ktoré trvá niekedy krátku chvíľu, potom sa stratí, keď sa mu človek nevenuje), tak neusporiadaná a správne nepochopená informácia sa v jeho psychike hromadí a jeho videnie sveta sa mení na kaleidoskop, ktorý je ako základ pre **zmysluplné správanie** v živote nevhodný.*

Medzi «to» a od neho odlišným «nie to» je vždy nejaká «hranica» (hoc aj v podobe súboru nejakých ďalších «to» — «nie to»). Ak túto hranicu pridáme ako vlastnosť/atribút aj objektu rozlišovanému ako «to», aj objektu rozlišovanému ako «nie to», po čom «hranica» prestane byť «pásmom nikoho», tak na samotnej «hranici» «to» bude totožné s «nie to».

---

[3]V noci je viditeľnosť pomocou ďalekohľadu lepšia než holým okom, nakoľko množstvo svetla, dopadajúceho na sietnicu, je proporcionálne ploche prijímača svetla: diameter šošovky objektívu morského ďalekohľadu je cca 5-6 cm. Diameter plne otvorenej zrenice je menej ako centimeter. A tak viditeľnosť ďalekohľadom v noci je 25x až 36x lepšia, než holým okom *(ak nerátame svetelné straty a odlesky v jeho optickom systéme, ktoré pri zlej konštrukcii môžu znížiť celý efekt na nulu)*.

[1]Predovšetkým, v knihe L. Skrjagina „Po stopách morských katastrof“ (Moskva.: Transport 1965) sa píše o zrážke talianskej linkovej lode „Florida“ s anglickou linkovou loďou „Republic“ dňa 23.1.1909. V nočnej hmle „Florida“ narazila čeleňom do boku „Republic“, ktorý sa po zrážke potopil počas vlečenia do New Yorku. Predtým sa veľká časť pasažierov a posádky „Republic“ úspešne premiestnila na palubu „Floridy“, na palube ktorej sa nachádzalo 1 800 ľudí. „Florida“ zostala na hladine, aj keď v dôsledku zrážky došlo k veľkému poškodeniu trupu. Jej nosová časť sa kvôli nárazu sploštila až po prvú vodotesnú priečku. Trup lode bol stlačený ako harmonika približne v dĺžke 10 metrov, no udržal si vodotesnosť v ostatných nepoškodených úsekoch. Na str. 71 uvedenej knihy je umiestnená fotografia v doku stojacej „Floridy“ s rozbitou nosovou časťou.

No po takomto **hraničnom stotožnení**[1] *každého* «to» a všetkých «nie to» sa «kaleidoskop» roztrieštených/nedefinovaných «to» — «nie to» zloží do «mozaiky».

Uvedené neznamená, že hraničné stotožnenie musí byť stanovené raz a navždy: život sa mení, a tak aj «mozaika» sa musí meniť, odrážajúc v sebe jeho nový obraz, inak jedinec zaostane za životom a stratí sa v situáciách, na ktoré nie je pripravený. Aj tak sa takáto meniaca sa «mozaika» nesporne odlišuje aj od «kaleidoskopu», aj od stuhnutej «mozaiky», no nie absenciou vzájomných väzieb medzi jej elementmi, ale mobilitou *dostatočne definovaných vzájomných väzieb* a aktualizáciou súboru jak elementov, tak aj vzájomných vzťahov v nej.

Pritom všetkom L.R. Hubbard[2] nevyčleňuje **hraničné stotožnenie** objektov «A» a «B» z ním karhaného **celkového stotožnenia** A ≡ B (navyše ním chybne zapísaného ako A=A), čo svedčí o chorobe jeho ducha celkovo a, predovšetkým, rozumu *v súlade s ním samotným navrhnutou normou,* pretože otázka o úlohe hraničných stotožnení v usporiadaní života jedincom a spoločnosťou je veľmi významná.

No neschopnosť poradiť si s **hraničnými stotožneniami** v súbore mnohonásobných rozdielov – to je prejav choroby rozumu a ducha, presahujúcej hranice psychickej normy, navrhnutej v dianetike a scientológii. *A samotné normy psychického a intelektuálneho zdravia dianetiky a scientológie sú k takémuto druhu choroby nevšímavé (t.j. nedokážu ju zachytiť a identifikovať)*.*

Mimo stavov tranzu, sú možnosti ľudského vedomia v otázke spracovania informácií ohraničené (maximum je 15 bit/sek. a 7 až 9 objektov naraz)[3], a preto len na základe mozaikového videnia sveta, schopného zbaliť kolosálne objemy informácií do «kontajnerov» «to» — «nie to», zodpovedajúceho zvyčajným možnostiam vedomia, môže človek mať adekvátnu *predstavu (v obrazoch svojho vnútorného sveta)* o toku udalostí v živote a správať sa adekvátne Božiemu Zámeru, vedome riadiac čoraz objemnejšie toky informácií na podvedomých úrovniach svojej psychiky i v kolektívnom vedomí a podvedomí spoločenských skupín a celej spoločnosti, prebývajúc v harmónii s riadením, ktoré realizujú hierarchicky vyššie subjekty v Objektívnej realite.

---

[1] Hraničné stotožnenie – pod týmto pojmom možno chápať kategórie vecí a procesov. Teda to, čo majú dané dve veci spoločné, do akej patria kategórie, napriek množstvu odlišných detailov. Napr. dve odlišné jablká majú spoločné to že sú jablkami, hoci ide o rôzne odrody, s rôznymi špecifickými pre druh vlastnosťami. Jablko a hruška majú spoločné že ide o jadrové ovocie (nie kôstkové). – pozn. prekl.

[2] Chybou v pohľade vykreslenom L.R. Hubbardom je zamlčanie jednej z možností. Totiž situácia je tam podaná tak, akoby existovali iba dve možnosti: 1. myslenie podobnosťami, teda hľadanie v živote a situáciách podobnosti (a ignorácia odlišností), čo je celkovo hodnotené negatívne; 2. myslenie odlišnosťami, teda zameranie sa v živote a situáciách na odlišnosti (a ignorovanie totožností), čo je hodnotené pozitívne. Pravda však je taká, že pre budovanie zmysluplného svetonázoru je nevyhnutná schopnosť jak nachádzať odlišnosti, tak aj rozpoznávať podobnosti. Inak nie je možné odhaliť a zhrnúť do definície systém vzájomných vzťahov medzi objektmi, procesmi, definovať ich vlastnosti, ich hierarchiu. Len pri koordinácii rozlíšenia a stotožnenia možno nachádzať kategórie všetkého čo je a určiť systém ich vzájomných väzieb a dynamiky. Sú to podobnosti v odlišnostiach, a odlišnosti v podobnostiach. Vďaka tomu môžu napr. prírodovedci rozdeľovať všetko živé na: ríšu, kmeň, triedu, rad, čeľaď, rod, druh... Je to podobné, ako tvrdiť že možno si vybrať len indukciu, alebo dedukciu; integrovať, alebo derivovať, – že nemožno používať obe podľa potreby, lebo jedno je dobré, druhé zlé. – pozn. prekl.

[3] 15 bit/sek. je ekvivalentné kinoprojekcii s rýchlosťou 15 snímok za sekundu. To je hraničná rýchlosť projekcie, pri ktorej vedomie vníma film ako postupnosť jednotlivých obrázkov. Pri rýchlosti projekcie 16 snímok za sekundu a viac nie sú už jednotlivé snímky filmu vo vedomí rozlišované a zlievajú sa do neprerušovaného procesu plynulej zmeny obrazov, nasnímaných na kinofilm.

No «25. snímka» (prostriedok programovania psychiky), prechádzajúc mimo zvyčajné vedomie aj tak vojde do podvedomých úrovní psychiky a možno ju vidieť len v stavoch tranzu alebo ju „odhadnúť“ podľa dojmu, ktorý zanechal film.

V stavoch tranzu vedomie vstupuje do iných frekvenčných pásiem, a preto je človek schopný vedome vnímať následnosť fáz aj takých rýchlo prebiehajúcich procesov, ako je výbuch delostreleckého granátu vedľa neho: granát padá, po jeho povrchu vznikajú trhliny, z trhlín vyráža plameň a dym, trhliny sa zväčšujú a granát sa rozletuje na časti, ktoré plávajú priestorom na rôzne strany a pod.

12. Myšlienkové stromy[1]

V Zhľadom na to, čo sme si už povedali o *rozdieloch,* **stotožneniach všeobecne** aj **hraničných stotožneniach** vyvstáva ešte otázka o **maximálne zovšeobecňujúcich stotožneniach**[2] a **prvotných rozdieloch** *v maximálnom stotožnení všetkého bez výnimky v Objektívnej realite.*

Maximálne stotožnenie, zovšeobecňujúce všetko bez výnimky, možno nazvať jednoduchým slovom «všetko», no toto slovo je natoľko vyťažené v každodennom používaní, že jeho «automatické chápanie» v maximálne všeobecnom význame je pre väčšinu ľudí len sotva možné, pretože v ich psychike sa bude zamieňať s nejakým iným užším významom. Preto maximálne stotožnenie, zovšeobecňujúce všetko bez výnimky, možno nazvať špecifickejším termínom, známym z „Materializmu a empiriokriticizmu" — «Objektívna realita»; v západnej kultúre je analógom slovo — «Universe», znamenajúce «Všeobecnosť», ktoré pochádza z latinčiny a zvykne byť prekladané do ruského jazyka (i ďalších slovanských)* so skresleným významom ako «Vesmír». Podľa informácií z Koránu sú *prvotnými rozdielmi* v Objektívnej realite Boh a stvorený Vesmír[3]. Pritom podľa Koránu sa všetky vierouky o mnohojedinnosti Boha považujú za jednu z variant mnohobožstva, ktoré islam odmieta.

Materialistický adeizmus, ten Boha na vlastné oči nevidí, a navyše ani nepočuje Jeho Jazyk, a preto stotožňuje stvorený Vesmír s Objektívnou realitou v celej jej plnosti a celistvosti. Príkladom toho je aj leninská *definícia matérie,* známa z vyššie spomenutého „Materializmu a empiriokriticizmu":

«Matéria je filozofická kategória na označenie objektívnej reality, ktorá je človeku daná v jeho vnímaní, ktorá sa kopíruje, fotografuje, zobrazuje našimi vnemami, existujúc nezávisle na nich.»

No odtiaľto sa rozbiehajú aj reťazce trhlín, oddeľujúce človeka a Objektívnu realitu, nemenne stotožňovanú s «matériou». Tvrdenie o «existencii matérie nezávisle od vnemov», predpokladá automaticky v jednom zo svojich významov aj tvrdenie, opačné k leninskému: nezávislosť *vnemov a zmyslových orgánov od Objektívnej reality; a ako následok — nezávislosť samotného človeka od Objektívnej reality,* v tom istom čase, keď človek aj so svojimi zmyslovými orgánmi a vnemovo podmienenými procesmi v jeho psychike a hmotnom tele je časťou tejto (všetkými zdieľanej) Objektívnej reality; časťou stvoreného Vesmíru.

Uvedené neznamená, že by sa V.I. Lenin vedome držal natoľko protirečivého názoru o nezávislosti človeka od «matérie», ale ním zvolená formulácia «definície matérie» *objektívne štatisticky umožňuje* aj takúto *neprirodzenú* **úvahu**, t.j. **sprevádzanie jeho slov obrazmi,** predovšetkým, na podvedomých úrovniach psychiky**.**

Pod «jazykom» **v lomených zátvorkách «...»** v tejto práci sa myslí každý kultúrou rozvinutý prostriedok odovzdávania informácie v spoločnosti od človeka k človeku: ústna a písomná reč, matematika, všetky druhy umenia a pod. To isté sa týka aj slov s rovnakým koreňom «ako jazyk», umiestnených do lomených zátvoriek. Pod slovom *pojem sa* v tejto knihe rozumie: po prvé – existencia «jazykových» konštrukcií «jazykov» rozvinutých v kultúre (t.j. lexikálnych termínov*), a po druhé – existencia subjektívnych obrazov Objektívnej reality vo vnútornom svete človeka, **presne** zodpovedajúcich týmto «jazykovým» konštrukciám a *možno* zodpovedajúcich aj objektívnym obrazom zvyšnej Objektívnej reality.

Bez ohľadu na to čo konkrétne mal na mysli V.I. Lenin svojim výrokom o nezávislosti *matérie (všeobecne)* od človeka, priebeh rastu **myšlienkového stromu** je vždy podmienený definíciou *(či už je správna alebo nie*)* maximálne zovšeobecňujúcich stotožnení *(maximálnych zovšeobecnení)* a prvotných rozdielov. Aké maximálne zovšeobecňujúce stotožnenia a prvotné rozdiely sú v nich odkryté – tak vyzerá aj «strom myslenia», v ktorého vzhľade sa črtá «mozaika» *pojmov* a obrazov

[1]Strom ako myšlienková schéma. Odkiaľ vyrastajú a ako sa vetvia... – pozn. prekl.

[2]Alebo *medzne*, či *limitne zovšeobecňujúcich stotožneniach*. Reč je o tých najvšeobecnejších kategóriách, ktorými v základe možno opísať úplne všetky veci a procesy vo vesmíre, hmotné aj abstraktné. – pozn. prekl.

[3]Navyše aj slovenské a české slovo „vesmír", pochádza etymologicky z dvoch ruských slov „vesj"+"mir" (весь + мир), ktoré spolu znamenajú — „celý svet". – pozn. prekl.

nezaobalených do «jazykových» konštrukcií *(t.j. obrazov bez pojmov, vnímaných človekom ako nejaké subjektívne alegorické symboly, „archetypy“, vidiny, mámenia a pod.).*

Ak pred *otázkou o maximálne zovšeobecňujúcich stotožneniach a o súbore prvotných rozdielov* utečieme (či už vedome, alebo podvedome automaticky), tak vytvorenie mozaikového pohľadu na svet sa ukáže byť nemožným, lebo pozíciu **nemenných prvotných** rozdielov a stotožnení budú vždy obsadzovať tie aktuálne prebiehajúce.

Ich zmena bude teda pod vplyvom prúdu udalostí neprestajne krútiť «kaleidoskopom», premiešavajúc v ňom vzory *(v ruštine sa tomu hovorí «hlava sa z toho krúti», toto však nie je hodnotenie seba z pohľadu «permanentného» (neprestajne sa krútiaceho) «kaleidoskopu», ale hodnotenie niečieho náhodného dočasného prechodu videnia sveta do stavu «kaleidoskop», z pohľadu vlastnej «mozaiky»)*. To isté sa týka aj upadnutia do kaleidoskopického idiotizmu pod vplyvom neprestajného alebo impulzívneho sebectva a vypočítavosti (egoizmu). V tomto prípade sa maximálne zovšeobecňujúcim stotožnením podvedome (málokedy vedome) stáva «Ja», izolované od všetkého a nafúknuté do ním viditeľných hraníc Vesmíru, a informácia, neprestajne prinášaná zmyslami, tá tiež nahradzuje **nemenné prvotné** rozdiely, ako aj v prípade vyhnutia sa otázky o maximálne zovšeobecňujúcich stotožneniach a prvotných rozdieloch. Z tohto dôvodu egoistom vybudovaný pohľad na svet predstavuje «zmrznutý kaleidoskop», v ktorom sú «sklíčka» znehybnené ľadom jeho egoizmu. Zmrznutý kaleidoskop je podobný mozaike, no napriek tomu mozaikou nie je: len čo sa aktuálne chtíče egoistu zmenia, tak sa všetko v tomto kaleidoskope presype, pretrasie a zamrzne v novom vzore; *mozaika má určitú nemennosť vo vzťahu k zmene záujmov a charakteru činnosti jej nositeľa.*

Avšak **otázka o maximálne zovšeobecňujúcich stotožneniach a prvotných rozdieloch,** bez ohľadu na jej očividnú dôležitosť, nie je základnou filozofickou otázkou, ale len jej pokračovaním.

Základnou otázkou filozofie je otázka predvídateľnosti jak «spontánneho» prúdu udalostí, tak aj prúdu udalostí ovplyvneného jednotlivcom, kultúrne špecifickou spoločnosťou, ľudstvom ako celku.

Je základnou otázkou preto, lebo predvídateľnosť následkov predchádza výberu jedného konkrétneho a očakávaného variantu z množiny všetkých možných variantov budúcnosti. Je to základ riadenia priebehu udalostí a zmien podmienok. Pritom predvídateľnosť je rovnako podmienená Rozlíšením, pretože pri absencii Rozlíšenia všetky objektívne možné varianty sa vo vnímaní subjektu zmiešavajú do jednej hmlistej neurčitosti.

Práve v takejto formulácii privádza základná otázka filozofie k nevyhnutnosti výberu «mozaiky» ako najvhodnejšieho typu pohľadu na svet. A vybudovanie «mozaiky», na základe ktorej možno úspešne riešiť otázky predvídateľnosti, vyžaduje, čo do poradia krokov, vyriešenie otázky o maximálne zovšeobecňujúcich stotožneniach a prvotných rozdieloch, pretože ich ignorácia odsudzuje na kaleidoskopickosť videnia sveta, ktoré vylučuje predvídateľnosť.

Ako je známe, v dialekticko-materialistickej filozofii marxizmu je «základná otázka» formulovaná inak: tam ide o otázku prvotnosti — buď vedomia, alebo matérie[1] — a nie o otázku predvídateľnosti prúdu udalostí, vrátane následkov realizácie koncepcie riadenia týchto udalostí. Kým otázka o predvídateľnosti následkov má praktický význam (čo sa odzrkadlilo aj v otvorene parazitickom zmýšľaní: «Ak by som poznal talón, už by som žil v Soči...»[2]; tak otázka o prvotnosti «matérie alebo vedomia» je otázkou odtrhnutou od života v tom zmysle, že nech by už ktorákoľvek z odpovedí bola pravdivá, tak nie je v silách človeka ju zmeniť. Hoci otázka o úlohe vedomia všeobecne (a konkrétne ľudského vedomia) v Objektívnej realite, samozrejme, význam má, ale odpoveď na ňu netreba hľadať v dialektickom materializme.

[1]Otázka veľmi blízka známemu: „Čo bolo skôr: vajce, či sliepka?“ Zamestnanie mozgov ľudí márnou činnosťou na veľmi dlhý čas, v duchu: Pes ktorý si naháňa chvost, nehryzie. – pozn. prekl.

[2]Preferans – jedna z najrozšírenejších plážových kartových hier v rokoch 1950 — 70. Nepoznanie «talónu» je v nej jednou z kľúčových neurčitostí, ktorá sa rieši v priebehu hry, čo vyvoláva elán hráčov skúšať šťastie. Poznanie «talónu» u jedného z hráčov mu dáva výhodu nad druhými, čo sa aj odzrkadlilo v tomto porekadle.
https://sk.wikipedia.org/wiki/Preferans

No aj keď postavíme ako základnú otázku filozofie „otázku o prvotnosti matérie, či vedomia“, a maximálne stotožníme *všetko bez výnimky* v «matérii» (v zmysle: všetko, celá Objektívna realita je z matérie*), tak dialektický materializmus neprešiel od tohto maximálne zovšeobecňujúceho stotožnenia k preskúmaniu systému prvotných rozdielov v ňom. A to je jedna z príčin, kvôli ktorej sa marxizmus rozsypal na množstvo subjektívnych variácií dialekticko-marxistickej filozofie, ktoré dali základ množstvu sektárskych prúdov v samotnej „marxistickej cirkvi“, pretože oni dávali na jedny a tie isté otázky vzájomne sa vylučujúce odpovede v jednej a tej istej historickej súvislosti.

A ako ukazuje historická skúsenosť ZSSR, z leninskej definície matérie nevyrástol o nič lepší myšlienkový strom, ktorý sa zrútil pod tiažou rozbujnenej na ňom neúnosnej hlúposti. Ako už bolo neraz povedané, **funkčnosť videnia sveta skrz dialektický materializmus** — ktorý splodil metrologicky nekonzistentnú a škodlivú politickú ekonómiu, prakticky nepoužiteľnú pre spoločensko-prospešné riešenie riadiacich úloh a nastavenie samoorganizácie výrobno-spotrebiteľského systému spoločnosti — **je nevyhovujúca**; nevyhovujúca vo vzťahu *k základnej kvalite, ktorou disponuje bežná múdrosť*[1] *— schopnosti riešiť otázku predvídateľnosti následkov ekonomickej politiky s presnosťou bezpečnou pre prax*.

Objasnenie príčin nepoužiteľnosti adeistickej filozofie dialektického materializmu nachádzame aj v Koráne, v súre 43:

> «35(36). A kto si nerád pripomína Milosrdného, tomu My pridelíme satana a ten stane sa jeho spoločníkom. 36(37). A oni <satani> ich <vyhýbajúcich sa prihovárať sa k Bohu>, samozrejme, zvedú z cesty, a budú si namýšľať, že idú po správnej ceste[2]…»

No samotná voľba presného súboru maximálne zovšeobecňujúcich stotožnení a prvotných rozdielov je nejednoznačná. Dejiny poznajú varianty riešenia tejto otázky, odlišné od dialekticko-materialistického adeistického druhu absurdity, na základe ktorej prastarý psychický trockizmus nadobudol formu marxizmu.

Teraz sa pozrieme na „Knihu pre počiatočné čítanie“ V. Vodovozova (SPb, r. 1878), koncom 19. storočia predurčenej k samovzdelávaniu obyvateľov Ruska, v ktorej sa píše o názoroch starovekých Egypťanov na Objektívnu realitu.

«Najhlavnejšia kasta, riadiaca všetko (t.j. nesúca plnú vnútrospoločenskú moc, vrátane konceptuálnej moci, v oboch významoch tohto termínu – naša vysvetlivka), bola kasta duchovných alebo žrecov. Oni aj kráľovi (t.j. faraónovi — naša vsuvka), predpisovali ako žiť a čo robiť... Najvyšším božstvom Egypťanov bol AMUN. V jeho osobe sa zjednocovali štyri božstvá: hmota, z ktorej pozostáva všetko na svete — bohyňa NET; duch, oživujúci hmotu, alebo sila, ktorá ju núti vyvíjať sa, meniť sa, fungovať — boh NEF; nekonečné priestranstvo, zaplnené hmotou – bohyňa PAŠT; nekonečný čas, ktorý sa nám predstavuje pri neustálych zmenách hmoty — boh SEBEK. Podľa učenia Egypťanov, všetko čo na svete jestvuje pochádza z hmoty, pôsobením neviditeľnej sily sa mení v čase a zaberá priestor, a toto všetko sa tajomne spája v štvorjedinej bytosti AMUN.»

Ak si v uvedenom úryvku odmyslíme mená staroegyptských bohov, tak hmota zodpovedá dnešnej «hmote»; duch — väčšinou «silovým poliam»; a «priestor» i «čas» zostali stále nezmenenými kategóriami videnia sveta z tých čias.

To čo pripomenul V. Vodovozov o starovekom Egypte potvrdzuje, že prvotnými rozdielmi a zovšeobecňujúcimi kategóriami (v úlohe základných pojmov pre pochopenie objektívnosti Vesmíru) terajšej civilizácie už tisícročia nemenne zostávajú:

1) „matéria“ (hmota); **2)** „duch“, chápaný aj ako „energia“, „sila“ *(silové pole, pripisované „matérii“ dialektickým materializmom)*, aj ako *riadiaca podstata, t.j. „informácia“;* **3)** „priestor“; **4)** „čas“... Niekedy nejednotné, a niekedy zjednotené raz v štvorjedinom bohu-vesmíre Amunovi, a raz v „dvojjedinom“ bezmennom a nepersonifikovanom «časopriestorovom kontinuu», obsahujúcom «matériu» vo všetkých jej agregátnych stavoch.

---

[1] «Filo» + «sofia» v preklade z gréckeho jazyka – láska k múdrosti

[2] «Učenie Marxa je najsilnejšie preto, lebo je pravdivé…» — V.I. Lenin.

Hoci slová označujúce tieto prvotné rozdiely a výklady pojmov s nimi spätými sa pri ich detailnejšom opise behom dejín Západnej regionálnej civilizácie neraz menili, tak nemenným ostávalo jedno: **informácia** („obraz“, „idea“ *(vyjadrujúca úmysel, zámer*)*, „usporiadanosť stavov a zmien hmoty i matérie všeobecne“) bola pojmovo utajená a ***nevyčlenená v skupine prvotných rozdielov*** *(a im príslušných pojmov)* od „ducha“ = „energie“ = „sily“.

„Matéria“ = „hmota“ sa pri ďalšej detailizácii vzťahovala na štyri živly (agregátne stavy hmoty: „zem“ — pevné skupenstvo; „voda“ — tekuté skupenstvo; „vzduch“ — plynné skupenstvo; „oheň“ — plazma). A *pre väčšinu ľudí neviditeľné* prírodné silové polia, nosiče usporiadanej energie, neoddeliteľne zlepili aj s informáciou do „nemateriálneho ducha“; prírodné vákuum, ktoré objektívne fyzicky vôbec nie je prázdnotou, ale jednou z podôb (agregátnych stavov) matérie, sa stalo „priestorom-úložiskom“ a „čas“ sa stal symbolom pre označenie nehmatateľnej, fiktívnej nepochopiteľnosti.

Teraz s týmto súborom hraničných stotožnení a prvotných rozdielov, nemenným v priebehu histórie Západnej civilizácie, porovnáme súbor hraničných stotožnení a prvotných rozdielov na základe ktorých sa sformovala a funguje scientológia:

«Princíp, rozpracovaný Hubbardom, teória **Théta — MEST,** pričom Théta (Θ) (...) predstavuje kvalitu či potenciál.

MEST je nové slovo, pozostávajúce z počiatočných písmen anglických slov Matter (matéria), Energy (energia), Space (priestor) a Time (čas), ktoré sú základnými komponentmi fyzického vesmíru.»

To je úryvok z knihy Berndta von Wittenburga[1], „Šach planéte Zem“ (Moskva, vydavateľstvo „Nová planéta“, 1997, str. 441)

«Théta (Θ) je jednotkou vedomia, jej schopnosťou tvoriť.» Théta je definovaná ako: «Energia života, ktorá pôsobí na matériu vo fyzickom vesmíre, oživuje ju, uvádza do pohybu a mení ju.» (Rovnaká kniha, str. 433, referencia na „Technický slovník dianetických a scientologických termínov“).

To jest scientologická Théta (Θ) je vyčlenená z toho istého staroegyptského «boha NEFA», «ducha» jednej z osôb štvorjediného Amona, ako nedeliteľný «kvant duchovnosti» vlastný človeku, ležiaci v základe jeho prirodzenosti[2]. Toto porovnanie potvrdzuje, že ak je vo videní sveta ležiacom v základoch scientológie skutočne aj niečo nové, tak sú to nové slová a nové významy starých slov. A samotný strom myslenia ako taký vyrastá z rovnakého koreňa maximálnych zovšeobecnení a prvotných rozdielov, ako aj všetky ostatné variácie západnej kultúry myslenia.

V scientológii nie je obsahovo nič odlišné od tohto svetonázorového štandardu, spoločného pre celý Západ; osobitosť scientológie je iba v tom, že toto videnie sveta (aj bez toho panujúce na Západe), **odeté do nového lexikónu**[3], sa tentokrát plánuje vložiť do jednotnej organizácie psychiky množstva jedincov, podstupujúcich klírovanie vo formálnom alebo neformálnom prostredí.

A preto pozorné skúmanie si zasluhuje nie tá-ktorá lexikálna zásterka tohto pohľadu na svet, pridávajúca len novú módnu formu zastaranému chápaniu sveta, vybudovanému na rovnakých *predstavách (v «nejazykových» obrazoch)* o Objektívnej realite, tvoriacich súbor hraničných stotožnení a prvotných rozdielov. Pozorné skúmanie si zasluhuje samotný tento súbor, nech už by sa skrýval pod akýmikoľvek «jazykovými» konštrukciami či už v scientológii, či už vo všeobecnej teórii relativity, či v dialektickom materializme, objektivizme a ostatných prírodovedných a filozofických doktrínach a pod., nakoľko on zostáva vo svojej podstate rovnakým v priebehu celej, zďaleka nie bezproblémovej, histórie dnešnej globálnej civilizácie.

---

[1]Jeden z propagátorov dianetiky a scientológie, uvoľnený z lona scientologickej cirkvi, ktorej vedenie (podľa slov Wittenburga) ovládli «prevládajúce osobnosti», za oslobodenie ľudstva od útlaku ktorých bojoval L. Ron Hubbard celý svoj život.

[2]K. Prutkov: «Duša indiána, veriaceho v metempsychózu, je podobná húsenici v kokóne.» «Metempsychóza» — učenie o prevteľovaní duší v kontinuite zrodov a úmrtí. V niektorých ezoterických výkladoch písmeno « Θ » označuje plnosť bytia človeka: jeho dolná polovica zodpovedá hmotnému telu a vrchná duchu; v momente smrti sa toto spojenie ruší na «biomembráne» zodpovedajúcej vodorovnej «paličke» vo vnútri « O » v rámci písmena « Θ ». Písmeno « Θ », symbolicky spojené s prevtelením, je skutočne podobné húsenici v kokóne, ako to povedal K. Prutkov. Takže v samotnej koncepcii « Θ » nie je takisto nič nové. « Θ » i jej podobný (obrazovo primeraný) východný symbol « ☯ » jing-jang oddávna poukazujú na tú istú koncepciu nesmrteľnej prevteľujúcej sa duše, ktorej iba ďalšiu modifikáciu poskytol L.R. Hubbard.

[3]„Šidlo vo vreci neutajíš,“ — hovorí ľudová múdrosť a «mačku vo vreci» takisto nie každý kúpi.

V štatistike nešťastí sa medzi všetkým ostatným odzrkadľuje aj nesprávnosť videnia sveta, pretože veľká časť nepríjemností, s ktorými sa stretávajú jedinci a spoločenstvá, je výsledkom ich činov, na ktoré uvalilo alebo neuvalilo sankcie nič iné než ich videnie sveta[1]. Takže dotknutá otázka zďaleka nie je od života odtrhnutou abstrakciou.

Predovšetkým je treba si všimnúť to, že z pohľadu *jednotlivca, ktorý si začína seba uvedomovať v Objektívnej realite a začína chápať svoju existenciu v nej*[2], «štvorjediný Amun» je (v určitom zmysle) **prirodzene očakávaným** súborom maximálnych zovšeobecnení a prvotných rozdielov. Skutočne, celá Objektívna realita sa vo vzťahu k zmyslovým orgánom človeka rozpadáva na dve zložky:

- Na to, čo je priamo vnímané zmyslovými orgánmi (sú to hlavne vnemy svojho tela, tvoriace u mnohých podstatnú časť toho, ako sa daný jednotlivec cíti).
- Na to, čo zmyslovými orgánmi priamo vnímané nie je, ale čoho *(priamo neciteľná)* prítomnosť je (v určitej miere*) chápaná rozumovo-intelektuálne, na základe chápania vlastného vnímania sveta, ktoré je **ohraničené možnosťami zmyslových orgánov**; ináč povedané, do druhej kategórie patrí to, čo zodpovedá rozumovej aktivite jednotlivcov na tému «existuje ešte niečo za hranicami vnímania našich zmyslových orgánov?»

A tak všetko vnímané zmyslovými orgánmi väčšiny ľudí padlo do kategórie «hmota», ktorá bola „pragmatikmi“ veľmi dlhý čas (kým veda neobjavila silové polia a nezaradila ich do filozofickej kategórie «matéria») stotožňovaná s «matériou všeobecne».[3]

No v tom istom čase rôzne tradície „mystiky“ hovorili nielen o hmote ako o «hrubej», «hustej matérii», ale aj o takzvaných «jemných matériách», úplne nedostupných pre «telesné (hmotné) zmysly» a nedostupné aj pre «duchovné (biopoľové) zmysly» u väčšiny ľudí bez špeciálnej prípravy. Okrem toho vždy existoval a existuje neveľký počet ľudí, ktorých zmyslové orgány (telesné i duchovné) bez akejkoľvek špeciálnej prípravy a tréningu sú citlivejšie než u ostatných. Títo ľudia vnímali rôzne prírodné polia — «jemné matérie» mystických škôl — tak, ako ostatní vnímali hmotu: volali ich «jasnovidcami», «senzibilmi» a pod.

No jak «jasnovidci», tak aj «ne-jasnovidci» žili v jednom zdieľanom spoločnom svete a stretávali sa s rovnakým množstvom javov, a preto «jasnovidci» mohli ostatným porozprávať o tom, čo títo nevnímali svojimi zmyslovými orgánmi a čo predstavovalo pre nich skrytú, neviditeľnú stranu života, na ktorú jasnovidci vrhali svetlo (alebo stvárňovali takúto osvetu), objasňujúc súvislosti medzi, zdalo by sa (z pohľadu ne-jasnovidcov), vzájomne *nesúvisiacimi javmi života v hmote* prostredníctvom «jemných matérií», ktorých videnie je pre väčšinu nedostupné.

Konkrétne táto stránka života bola zovšeobecnená v pojmoch — «duch», «jemná matéria», odlišovaných od hrubej hmoty *jednoznačne* na základe nedostupnosti jej vnímania zmyslovými orgánmi u väčšiny ľudí, a nie na základe vzájomného silového pôsobenia s hmotou, čím je charakterizovaný «boh NEF», oživujúci hmotu. Veď všetky druhy matérie sú schopné vzájomného silového pôsobenia medzi sebou, a nedávajú dôvod pre takéto delenie na «hmotu» a «ducha».

To isté sa týka aj predstáv o priestore a čase (tak ako ich chápe kultúra Západu*). Nevnímajú ich zmyslové orgány ani «obyčajných smrteľníkov», ani «jasnovidcov»; sú odlišné aj od hmoty, aj od ducha; a okrem toho, priestor je odlišný od času, hoc aj na základe principiálnej možnosti viacnásobného návratu v priestore na predchádzajúce miesto pobytu, určené relatívne zvoleným bodom a niekoľkými (tromi — v chápaní makrosveta väčšinou) navzájom odlišnými smermi.

---

[1]Presnejšie povedané, *adekvátnosť* ich videnia sveta voči *Objektívnej realite* ktorej sú súčasťou. Napr. kto sa chce vo výrobnej hale bezpečne pohybovať po pracovisku plnom strojov a nebezpečného náradia, musí toto prostredie vnímať a vidieť reálne, adekvátne a poznať systém ako funguje, v továrni základ tohto systému pre každého zabezpečuje znalosť noriem Bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci a na pracovisku. Neadekvátny pohľad a konanie aj tu spôsobujú nešťastia. – pozn. prekl.

[2]Ak človek žije nevedome (rozum v režime „autopilota“ *), ako to príde, nepremýšľajúc o svojom bytí, tak je odsúdený na kaleidoskopické videnia sveta kvôli neurčitosti súboru maximálne zovšeobecňujúcich stotožnení a prvotných rozdielov u väčšiny ľudí alebo pre ich zámenu priebežnými vnemami, o čom sme hovorili skôr.

[3]Treba zmieniť jednu zvláštnosť materialistického videnia sveta: z jeho uhla pohľadu všetko, čo nie je vnímané zmyslovými orgánmi a prístrojovým arzenálom vedy, má jedinečné, unikátne prejavy, a preto nepodlieha mnohonásobnému experimentálnemu overeniu, „objektívne“ neexistuje.

A všetky tieto prvotné rozdiely sú v takomto *prirodzenom «od subjektu» videní sveta* prepojené: hmota, preniknutá duchom („energo-informačnými“ silovými poľami), zaberá prázdne nekonečné priestranstvo (úložisko) a mení sa v nepochopiteľnom čase…

To jest súbor prvotných odlišností tvoriacich štvorjediného Amuna (Amona, Amiňa, Amena, Omena: v rôznej transliterácii) alebo «Thétu — MEST» L.R. Hubbarda je očividne prirodzený. Jednou zo zvláštností tohto videnia sveta je neschopnosť jeho nositeľov pozrieť sa na Svet z iného uhla pohľadu, nezhodujúceho sa s ich «Ja-centrom[1]». Táto zvláštnosť sa prejavuje tým zreteľnejšie, čím je nami prezentovaný uhol pohľadu vzdialenejší od ich «Ja». Ak sa podarí do ich vedomia priniesť pohľad z iného uhla, tak mnohí z nich to berú ako pokus zbaviť ich vlastného «Ja», svojráznosti ich individuality a pod. Pritom treba osobitne podčiarknuť tú zvláštnosť takéhoto „očividne prirodzeného“ videnia sveta, z ktorej sme začali skúmanie jeho pôvodu:

> Takýto pohľad na svet sa buduje smerom od jednotlivca (ako centra Vesmíru) k hraniciam priestoru a času (ktoré si jednotlivec predstavuje) a vyúsťuje do rozličných mozaík «Ja-centrizmu» (filozofického egocentrizmu, ak požijeme latinskojazyčnú terminológiu medzinárodnej vedy).

Pritom termín «Ja-centrizmus» poukazuje len na miesto kde myšlienkový strom korení, vôbec sa pod ním nemá na mysli zjavne vyjadrený egoizmus, plodiaci videnie sveta typu «kaleidoskop, znehybnený ľadom sebectva».

Samotná predstaviteľnosť hraníc priestoru a času je podmienená hraničnými stotožneniami a prvotnými rozdielmi v kategórii «všetko». Ak súbor hraničných stotožnení a prvotných rozdielov nezodpovedá Objektívnej realite ako takej, tak priamoúmerne „úletu predstavy v priestore a čase“ sa bude hromadiť aj chyba (rozdiel) medzi subjektívnou predstavou a Objektívnou realitou, ktorá bude narastať tým viac, čím ďalej predstava „odlieta vo svojich fantáziách“ od priamo hmatateľného «Ja-centrom». Takto sa rodia predstavy chápané doslovne ako «krištáľová klenba nebies» a Zem, ležiaca na chrbtoch troch gigantických veľrýb, plávajúcich v bezbrehom oceáne a pod.

Ak sa **systematická chyba videnia sveta** v spoločnosti naozaj vyskytuje, tak táto sa bude odovzdávať v rámci kultúry z pokolenia na pokolenie, prejavujúca sa *(napriek panujúcej, avšak nefunkčnej abstraktnej dobromyseľnosti)* v živote civilizácie ako rôzne prehrešky, problémy a životné nesváry, obmedzujúce mnohých jednotlivcov i celé národy.

> V bilancii za niekoľko tisíc rokov rozvoja Západu na osnove rozmanitého mozaikového «Ja-centrizmu» a kaleidoskopického idiotizmu (ako alternatívy k mozaikám «Ja-centrizmu») sa všemožné chyby — prameniace z tohto pohľadu na svet — nakopili a aktuálne vyústili do globálnej biosféricko-ekologickej krízy a množstva vnútrospoločenských kríz a problémov.

Možno sa toto tvrdenie bude zdať niekomu nezmyselným: ale je to preto, lebo pre mnohých sa vedomý a dohľadný časový rozsah rozprestiera nanajvýš «od dvoch týždňov dozadu — do priamo teraz»; a v priestorovej lokalizácii «ich svet» „existuje“ len v hraniciach ich priameho vnímania zmyslami. Vnímania všetkých tých, čo už zabudli ako vyzerá hviezdna obloha. Pri takomto postoji k životu chýba záujem riešiť chyby niekoľkých tisícročí, ktoré sa v dejinách civilizácie nahromadili všade na Zemi. Preto celé to bremeno chýb, nahromadených za tisícročia nejednou globálnou civilizáciou, je ľuďmi s takýmto pohľadom na svet vnímané ako ničím nezapríčinená «náhoda» *(zhoda náhod: tragická alebo osudná súhra okolností, alebo jedno aj druhé, v závislosti od uhlu pohľadu).*

No takýto jednotlivci by sa mali zamyslieť nad dôsledkami toho faktu, že predtým ako veda súčasnej civilizácie vyvinula teóriu informácie, tak informácia bola v živote objektívne prítomná, avšak pod inými menami. V prírode ju ľudia nazývali «obrazom», «formou»; v spoločnosti «ideou», «myšlienkou». A ak na chvíľu zabudneme na ľudské «jazyky», tak mimo spoločnosť existuje celá biosféra Zeme na základe procesov premeny informácie v činnosti genetického aparátu rozmanitých

[1]Ten kto si neuvedomuje alebo odmieta objektívne existujúcu vyššiu autoritu a hierarchiu nad sebou, nepozná alebo sa nestotožňuje s jej zámermi, tak stavia do stredu vesmíru prirodzene sám seba a snaží sa v rámci svojich síl a chápania riadiť vonkajší i vnútorný svet tak, aby mu prinášal čo najviac osobného uspokojenia, bez ohľadu na to, čo to spôsobuje okoliu, aké spätné väzby to spúšťa. Tu je uspokojenie prakticky vždy hľadané a brané zvonka, vo vonkajších stimuloch, veciach, ľuďoch a trvá relatívne krátko (na rozdiel od možnosti trvalej citovej sebestačnosti prameniacej zvnútra). Ide o „Ja-centrizmus“, ktorého možnosti zmeny sú podmienené mravne. – pozn. prekl.

živých organizmov. Inými slovami, v Objektívnej realite je informácia — objektívna; t.j. existuje nezávisle na tom, či existuje vo Vesmíre subjekt, schopný uvažovať o jej objektívnosti alebo subjektívnom plodení informácie ním samým.

> Informácia je vždy nehmotná a nemení svoju objektívnu kvalitu, a to bez ohľadu na to, v akom materiálnom nosiči je uložená: jeden a ten istý obraz/zmysel môže byť zaznamenaný i v mramore, i na fotografii, i v digitálnom kóde počítačového súboru. A prítomnosť informácie v materiálnych nosičoch im dáva osobitosť, ktorá umožňuje subjektom prebývajúcim vo Vesmíre odlíšiť jeden hmotný objekt od druhého.

No nehľadiac na to, že celý Vesmír je bez výnimky popretkávaný informačnými prúdmi, informácia sa pod žiadnym názvom nedostala do súboru hraničných stotožnení a prvotných rozdielov «očividne prirodzeného súboru» prvotných kategórií štvorjediného staroegyptského Amona, na ktorom sa následne *(bezo zmeny)* rozvíjali všetky filozofické «Ja-centrické» systémy Západu. A toto, samozrejme, nemôže nemať smutné následky pre civilizáciu, vybudovanú na takýchto svetonázorových základoch. Tieto následky sa prejavili v podobe biosféricko-ekologickej krízy, ktorú aj cestou rozumu (a nie len priamym videním) možno ľahko spojiť so systémom hraničných stotožnení a prvotných rozdielov ležiacich v základoch kaleidoskopického idiotizmu a mozaikového mnohotvárneho «Ja-centrizmu»[1].

Ničmenej V.I. Daľ uvádza príslovie: «Niet veci bez obrazu», ktoré žilo už stáročia v ruskom národe. Možno v jazykoch iných národov existujú aj jeho analógie. Avšak výrok «niet veci (=matérie) bez obrazu» *(poukazujúci na objektívnu všeobecnosť obrazov =informácií)* odkrýva možnosť vytvorenia iného súboru hraničných stotožnení a prvotných rozdielov, ktorú obišli všetky aktuálne panujúce vedecké školy. Treba očakávať, že život na základe mozaikového videnia sveta, vyrastajúceho ako myšlienkový strom z iného systému hraničných stotožnení a prvotných rozdielov, odlišného od filozofického «Ja-centrizmu», bude takisto iný.

Jedna z mnohých príčin oddanosti civilizácie (a hlavne vládnucej „elity“ a filozofickej vedy) smerom *OD SEBA rozvíjanému, „očividne prirodzenému“ videniu sveta* štvorjediného Amona má mravno-psychologický základ a spočíva v tom, že civilizácia venovala príliš veľa pozornosti otázke autorských práv, hladkajúcich ctižiadostivosť mnohých pokolení prírodovedcov a mysliteľov. A tak primerane kultu autorstva a personálií, prevažovali medzi profesionálnymi výskumníkmi egoisti, ctižiadostivci (minimálne podvedomo-psychologickí), ktorí boli týmto odsúdení k «Ja-centrizmu» a budovali mozaikový obraz sveta *OD SEBA smerom k nimi vnímaným hraniciam priestoru a času, namiesto toho aby začali* ***OD*** **Zdroja Objektívnej reality k sebe.** A hoci mnohí z nich si aj uvedomovali, že «stoja na pleciach gigantov»[2], smerovanie budovania ich pohľadu na svet sa týmto nezmenilo, napriek tomu že viditeľné pole sa zväčšovalo *(legendu o stavbe Babylonskej veže možno chápať aj v zmysle bezperspektívnosti «Ja-centrizmu», pokúšajúceho sa vyrásť vyššie než nebo, a môcť si tak rozšíriť svoj obzor a byť «ako bohovia»).*

Rovnako aj pohľad na svet vyjadrený v oficiálnej literatúre scientologickej cirkvi je jedným z variantov filozofického «Ja-centrizmu». Z tohto uhla pohľadu sa pozrieme ešte raz na už spomenuté postoje *dianetiky podľa Hubbarda*.

Ako už bolo povedané, celý život človeka sa v *dianetike podľa Hubbarda* skúma ako súbor «dynamík». Pojem «dynamika» je spojený s pojmom «prežívanie». «**Prežívanie,** *uznané za jediný cieľ* <existencie jedinca: naša vysvetlivka pri citovaní>, *sa delí na štyri dynamiky».* Termín «dynamika» v dianetike a scientológii má nasledujúci význam: «Dynamika: snaha žiť, energickosť a vytrvalosť v prežívaní.» Inými slovami, všetky dynamiky v dianetike sa týkajú vedomého určovania cieľov a vedomej činnosti smerom k vybraným cieľom. Dianetika vydeľuje štyri dynamiky, a scientológia osem. Prvé štyri dynamiky dianetiky a scientológie sa zhodujú.

---

[1]Dokazovať «opačnú teorému» o tom, že biosféricko-ekologická kríza je len ničím nepodmienená náhoda, je nevďačná úloha, hoci existujú „kaleidoskop-ovia“, ktorí sa domnievajú, že je to práve tak, alebo, že sú to normálne «detské choroby» civilizácie. No nad tým, že mnohí sa v živote zaobídu bez detských chorôb a že veľa ľudí na detské choroby zomrelo bez toho aby dosiahli dospelosť, oni akosi nerozmýšľajú.

[2]«Ak som videl ďalej než ostatní, bolo to preto, lebo som stál na pleciach gigantov», — slová I. Newtona (1642 — 1727).

«*Prvá dynamika* — to je snaha jednotlivca existovať v úlohe seba samého. Individualita tu nachádza svoje plné vyjadrenie. Túto dynamiku možno nazvať *dynamikou seba samého*.

Druhá dynamika — to je snaha existovať pomocou sexuálnej činnosti. Táto dynamika sa v skutočnosti skladá z dvoch častí. Druhá dynamika – to je (a) samotný pohlavný akt a (b) rodina, vrátane výchovy detí. Túto dynamiku možno nazvať *dynamikou sexu*.

Tretia dynamika — to je snaha existovať v skupinách jednotlivcov. Ľubovoľná skupina alebo časť celej sociálnej kategórie môže byť považovaná za súčasť tretej dynamiky. Škola, komunita, mesto, národ sú časťou tretej dynamiky a každá z nich sama osebe je treťou dynamikou. Túto dynamiku možno nazvať *dynamikou skupiny*.

Štvrtá dynamika — to je snaha existovať ako ľudstvo. Biela rasa sa považuje za tretiu dynamiku, avšak všetky rasy spolu sa považujú za štvrtú dynamiku. Túto dynamiku možno nazvať *dynamikou ľudstva*.

Piata dynamika — to je snaha o to, aby existoval živočíšny svet. (...) Túto dynamiku možno nazvať *dynamikou živej prírody*.

Šiesta dynamika — to je snaha existovať ako fyzický vesmír. Fyzický vesmír pozostáva z hmoty, energie, priestoru a času. V Scientológii používame slovo *MECT,* vytvorené z prvých písmen týchto slov v anglickom jazyku (Matter, Energy, Space, Time)*. Túto dynamiku možno nazvať *dynamikou vesmíru*.

Siedma dynamika — to je snaha o existenciu duchovných bytostí (ducha) alebo snaha existovať ako duchovná bytosť (duch). (...) Túto dynamiku možno nazvať *dynamikou ducha*.

Ôsma dynamika — to je snaha existovať v úlohe nekonečnosti. Nazývajú to tiež Najvyššou Bytosťou. Je treba dodať, že *veda* Scientológia nezasahuje do dynamiky Najvyššej Bytosti. Táto dynamika sa nazýva ôsmou preto, lebo číslica 8 — to je vertikálne postavený symbol nekonečnosti. Táto dynamika sa môže nazývať *dynamikou nekonečnosti* alebo *Boha.*»[1] — „Scientológia“, 42, 43.

Usporiadanie obsahu «dynamík» od prvej po ôsmu vyjadruje zjavný «Ja-centrizmus» scientologického videnia sveta, dopĺňajúce skrytý prejav «Ja-centrizmu» v základoch «Théta — MEST».

Zároveň dodáme, že odmietnutie konať v «ôsmej dynamike» — to je prejav démonizmu, presvedčeného o svojej sebestačnosti a možnosti udržať neutralitu medzi Bohom a diablom, ktorý prijal na seba úlohu prvohierarchu medzi časťou démonov.

Takisto dodáme, že človek má **žiť** (nie iba prežívať*). Z nášho pohľadu, nevyhnutnosť prežívať je podmienená tým, že oddanosť jedinca *(ktorému je dané byť Človekom)* k neĽudským režimom psychiky nie je Zhora podporovaná. Práve preto Ľudia žijú; živočíchy a rastliny takisto žijú; a človeku podobní rozumní neĽudia žiť nemôžu, ale bojujú o prežitie, čo sa aj odzrkadlilo v osobitostiach terminológie scientologickej cirkvi.

Národ — v gramatickom zmysle — je «hromadné podstatné meno». A objektívne historicky nepredstavuje len biomasu hmoty, ale aj dlho žijúci *(v porovnaní k životu jedinca)* kolektívny duch a intelekt, zrodený množstvom jedincov a nemajúci obavy z rýchlo plynúcej problematiky personálnych «autorských a príbuzných práv» hocikoho z jednotlivcov. Národ drel na filozofov a mysliteľov, na tvorivé dedičstvo ktorých mu po každodennej práci jednoducho nezvýšil čas; no národ ako celok neupadal do egoizmu, hoci uprostred neho boli aj veľmi silní egoisti; a kolektívny «Ja-centrizmus» národov nemal svoj charakter natoľko prejavený v priestore a čase, ako «Ja-centrizmus» jednotlivcov. A preto vo vyššie uvedenom prísloví «niet veci bez obrazu» sa prejavilo, a v kultúre zafixovalo, videnie jednej zo zložiek iného súboru maximálne zovšeobecňujúcich stotožnení a prvotných rozdielov, odlišného od «očividne prirodzeného» súboru «Ja-centrického» individualizmu.

[1]Okrem už povedaného smerom „dynamikám“ L.R. Hubbarda, bolo by objektívne pravdivejšie, keby sa v jednotlivých definíciách dynamík používali namiesto slov „snaha existovať“ slová „snaha odhaľovať zákony Harmónie“ ...na úrovni seba ako jednotlivca, rodiny, spoločenských skupín a inštitútov, ľudstva ako celku, biosféry, širšieho hmotného kozmu, duchovného sveta, Najvyššej Bytosti (s tým, že priority sú v tomto prípade zoradené od najnižšej po najvyššiu). – pozn. prekl.

Niet veci ani ducha bez obrazu. Toto tvrdenie nezapadá do súboru maximálne zovšeobecňujúcich stotožnení štvorjediného Amona, ktorým tisícročia žije autorsky personifikovaná filozofia vládnucej „elity“ *(platonizmus, neotomizmus, kantiánstvo, hegelizmus, marxizmus, freudizmus, keynesiánstvo a pod.)*. Ono však odhaľuje možnosť vybudovania iného mozaikového videnia sveta, v ktorom myšlienkový strom *(charakteristický pre Človeka)* sa rozrastá smerom od Zdroja Objektívnej reality k jedincovi.

V takomto prístupe k vybudovaniu osobnej psychickej kultúry tiež nie je nič nové. Cisár Rímskej ríše (z r. 161) a filozof Marcus Aurelius Antonius (r. 121 — r. 180) nazval takto jednu zo svojich kníh „K sebe samému“[1].

Rovnako aj všetky učenia hlásajúce akt tvorenia Vesmíru Bohom sa pokúšajú vypestovať myšlienkový strom smerom od Zdroja Objektívnej reality k jedincovi. No keď učitelia viery v dôsledku sebectva upadajú do idealistického adeizmu, tak radostne dokola na plné ústa opakujú: «Na počiatku bolo slovo, a slovo bolo u Boha…»[2], a za týmto už nasledujú ich vlastné výmysly, snažiace sa vyzerať ako mozaika, nimi vykladaná v smere od Zdroja Objektívnej reality k jedincovi. Ale aké slovo bolo u Boha? — To jest o čom je? Aký zmysel nieslo ľuďom? — to ich už nezaujíma... Ba čo viac, mnohým je tento zmysel aj protivný.

[1]Marcus Aurelius Antonius. „K sebe samému. Úvahy“. SPb. 1895.

[2]Evanjelium Jána, 1:1. podľa synodálneho prekladu.

13. «Furkan»: Boh miluje trojicu[1]

«Furkan» je arabské slovo a v Koráne sa vyskytuje neraz. Raz ho prekladajú ako «spasenie», inokedy ako «rozlíšenie»[2]. Oba tieto názvy sú však nerozlučne spojené, pretože či *spasenie,* či *záhuba,* obe sú podmienené zoslaním *Rozlíšenia* Zhora, čo bolo ukázané na príklade hliadky „Titaniku"[3]. Ak nie je dané Rozlíšenie Zhora, tak všetky zmyslové orgány vnímajú nejasné preludy, podobné zrakovému vnímaniu neprehľadnej hmly alebo tmy, v ktorých rozdiely «to» — «nie to» nie sú odhalené, čo vylučuje možnosť akýchkoľvek zmysluplných činov **v temnote nerozlíšenia**.

Jednotlivci Zhora zbavení Rozlíšenia sa od slepých a hluchých *(ktorí nevidia a nepočujú)* odlišujú iba tým, že oni vidia aj počujú, ale nič z toho čo im do vedomia prinesú ich zmyslové orgány — nepostrehnú.

Žijeme vo svete, v ktorom je Korán arabskojazyčným zápisom Zvestovania, daného Zhora všetkým ľuďom. Tí, ktorí s týmto názorom nesúhlasia — a myslia si, že žijú *v inom svete (vo svete vlastných ilúzií, panujúcich nad nimi mámení, vrátane zdedených v podobe „výdobytkov kultúry" od minulých generácií),* v ktorom je Korán absolútne nezáväzný a trápny omyl alebo nástraha satanizmu — mali by sa zamyslieť nad otázkou postavenou v samotnom Koráne v súre 41, nazvanej „Objasnené", verš 52:

«Či ste sa nezamýšľali nad tým, že ak je [Korán] od Boha a vy ho odmietate, tak kto je zblúdilejší, než ten čo zotrváva v hlbokom rozpore [s pravdou]?» — v preklade Osmanova.

Alebo ešte jeden variant prekladu tej istej otázky:

Ak vidíte, že Korán je od Boha, a zavrhujete ho, potom ako sa ospravedlníte pred Tým čo ho zoslal?

25. súra Koránu sa tiež volá v arabskom jazyku «Furkan» (v preklade Sablukova je jej názov ponechaný v lexike jazyka originálu) a «Rozlíšenie» (v prekladoch Kračkovského a Osmanova)[4]. Pozrieme sa na ňu.

1. Požehnaný ten, kto zoslal «al-Furkan» («Rozlíšenie»)[5] Svojmu otrokovi, aby on (t.j. Mohamed) sa stal dohováračom obyvateľov svetov; 2. [požehnaný] ten, ktorému patrí *moc* <presnejšie *úplná moc:* — naše spresnenie pri citovaní> nad nebesami a zemou, ktorý pre Seba

---

[1]Na túto kapitolu pripadlo číslo 13. Dnes žije pomerne veľa poverčivých ľudí, ktorí omdlievajú zakaždým, keď im do zorného poľa padne číslo «13», ktoré aj získalo pomenovanie «čertov tucet». Spojenie čísla «13» s názvom tejto kapitoly je pre mnohých z nich ekvivalentné «čertovmu sebaprezradeniu».

Napriek tomu existuje názor, že čert, diabol, satan nič vlastného nemá: absolútne všetko bez výnimky patrí Bohu; a všetky podobné ambície a nároky niečo vlastniť, ako aj pripisovanie takéhoto vlastnenia komukoľvek, je sebaklamom a sejbou ilúzií. Inými slovami, číslo «13» zjavne nie je tuctom, a tým skôr nie «čertovým».

Ak zanecháme slovné roztržky a pozrieme sa na číslo 13, na jeho zápis v desiatkovej číselnej sústave, tak číselný názov kapitoly «13» plne zodpovedá jej slovnému názvu, čo bude zrejmé z ďalšieho výkladu. Zatiaľ okomentujeme iba číselnú časť názvu.

Číslo «13» to je «10» + «3». Avšak číslo «10» v desiatkovej číselnej sústave je číslom «1» v desiatkovom rade, vyššom než čísla od «0» do «9» jednotkového radu. To jest, číslo «13» to je «1 vyššieho desiatkového radu» + «3 (trojica) jednotkového radu».

Aj keď takéto chápanie vzájomných vzťahov Jediného a «trojice» nezodpovedá nicejskej dogmatike kresťanských cirkví, ktorou žije aj pravoslávie v Rusku, napriek tomu dogma o trojici nie je v Biblii nikde vyhlásená, ale svojvoľne zavedená do kultu «sv. otcami» zakladateľmi cirkví ako interpretácia zdajúcich sa im inotajov v biblických textoch.

Táto vysvetlivka zodpovedá slovu «Furkan» v názve kapitoly.

[2]Pritom niektorí prekladatelia píšu aj slovo «Rozlíšenie» veľkým začiatočným písmenom, rovnako ako slovo «Písmo».

[3]Tí, ktorí si myslia, že to bola nanajvýš bezdôvodná tragická zhoda náhod, by sa mali zamyslieť aspoň nad tým, prečo bola detailne opísaná v románe M. Robertsona „Márnosť", vydanom štrnásť rokov pred touto «katastrofou storočia».

[4]V nám dostupnom preklade V.M. Porochovej „Korán. Preklady významov" (Moskva: „Book Chamber International" [„Medzinárodná knižná sieň"], 1991) nie sú súry od 4 do 35 uvedené.

[5]Osmanov (Magomed-Nuri Osmanovič) — preložiac «al-Furkan» do ruštiny ako «Rozlíšenie», dáva k tejto zátvorke ešte komentár: «Má sa na mysli Korán».

nesplodil dieťa[1] a ktorý sa s nikým nedelil o *moc* <presnejšie *úplnú moc:* — naše spresnenie pri citovaní>. **On stvoril všetko čo je a dal tomu [náležitú] mieru.** 3. [Neverní] začali miesto Neho uctievať iných bohov, ktorí nič netvoria, ale sami sú stvorení, dokonca sami sebe nemôžu ani uškodiť, ani prospieť, nepodriaďuje sa im ani smrť, ani život, ani vzkriesenie.» — V preklade Osmanova.

Tie isté verše v preklade G.S. Sablukova:

«1. Požehnaný Ten, kto zoslal Furkan[2] otrokovi svojmu na to, aby on bol učiteľom svetov, 2. — Ten, komu patrí kraľovanie na nebesiach i na zemi; kto nikdy nemal deti, kto nemal spoločníka v kraľovaní; **kto stvoril všetky bytosti a predurčujúc predurčil ich bytie.** 3. A oni si vybrali bohov, zaprúc Ho, tých, ktorí nič nestvorili, ale sami sú stvorení; 4. Ktorí nemajú silu nič spraviť, ani škodlivé, ani užitočné pre seba, nemajú silu ani nad smrťou, ani nad životom, ani nad vzkriesením.»

To isté v preklade I.J. Kračkovského:

1(1). Požehnaný ten, ktorý zoslal rozlíšenie Svojmu otrokovi, aby sa stal pre svety kazateľom, — 2(2). Ktorý má moc nad nebesami a zemou, a nezaobstaral Si On dieťa, i nemal On spoločníka v moci. **On vytvoril každú vec a rozmeral ju mierou.** 3.(3). A obstarali si oni miesto Neho bohov, ktorí nič netvoria, ale sami sú stvorení. 4. Nemajú moc sami sebe ani uškodiť, ani prospieť, a nemajú moc ani nad smrťou, ani nad životom, ani nad vzkriesením.

Rôzne preklady vyjadrujú rôzne významové odtiene zahrnuté v slove, preto sme uviedli niekoľko vydaní. Nami hrubým zvýraznený text – to sú kľúče k vstupu do systému **nemenne prvotných rozdielov**, zodpovedajúcich koránickým názorom na stvorený Vesmír, nad ktorým plná moc (celkovo i fragmentárne) neobmedzene patrí iba Bohu: «… Boh daruje Svoju moc, komu si Sám zaželá» (súra 2:248), a samovláda kohokoľvek je len iluzórna a funguje vo vymedzených preň hraniciach Božieho dopustenia.

Predovšetkým treba poznamenať, že Korán všade ohlasuje videnie sveta odlišné od všetkých druhov «Ja-centrizmu».

Skrze Korán sa ľuďom **ponúka prijať (ako *vedomú normu* organizácie psychiky jedincov a spoločenstiev) VIDENIE SVETA SMERUJÚCE OD BOHA KU KAŽDÉMU ČLOVEKU**, prichádzajúcemu do styku s Koránom a jeho prekladmi.

Videnie sveta, smerujúce od Boha v minimálne dvoch navzájom sa dopĺňajúcich významoch: aj ako dané v Zvestovaní Zhora, aj ako určujúce usporiadanosť rozvetvovania mozaiky myšlienkového stromu človeka v jednoznačne určenom poradí: po prvé – Obraz Boží v duši každého, po druhé – obrazy stvoreného Vesmíru, súčasťou ktorého je aj samotný človek (spolu s organizáciou jeho psychiky a vnútorným svetom).

Tí, ktorí nesúhlasia s týmto názorom, mali by sa zamyslieť nad otázkou postavenou vo vyššie uvedenom verši 41:52. A kým nastane termín odpovede na ňu, zvestovať *(z etickej povinnosti voči svojmu presvedčeniu*)*, že Alah Koránu je objektívne lžiboh, v dôsledku čoho Korán nikoho k ničomu nezaväzuje, preto ho treba nielen ignorovať, ale rovno aj prekonávať jeho vplyv pre dobro seba a okolia. AVŠAK, predtým než vstanete na cestu vykorenenia Koránu a následkov jeho vplyvu na život globálnej civilizácie, zamyslite sa aj nad týmto: Prečo za viac ako 1300 rokov existencie Koránu

[1]Toto k otázke o nicejskej dogme o «Bohu Synovi» (druhej božskej osobe)*.

[2]V preklade G.S. Sablukova je k tomuto slovu pridaná poznámka: «T.j. Korán.»

v kultúre ľudstva nikto zo *zainteresovaných* oponentov[3] v ňom neodhalil a nepotvrdil jalové táraniny, lži a zlo — ani počas života Mohameda medzi ľuďmi, ani po jeho smrti?

Teraz prejdeme k otázke o **nemenne prvotných rozdieloch**, zodpovedajúcich koránickým názorom na stvorený Vesmír. Ako je viditeľné z vyššie uvedených textov prekladov Koránu do ruštiny, jedni prekladatelia dali prednosť tomu, aby po rusky vyjadrili zmysel **predurčenosti bytia**, iní dávali prednosť tomu, aby vyjadrili zmysel **miery, (mernej) pravidelnosti bytia a (mernej) proporcionalite**[1] **udalostí**. To jest arabské slovo s ktorým sa stretli v sebe nesie oba zmysly, ktoré v ruštine možno zjednotiť len v dvojslovnom spojení «predurčená miera», ktorú Osmanov nazval «náležitou» — slovom, vyjadrujúcim jeden z odtieňov určitosti — súčasti predurčenosti.

Preto ak sa pozrieme na slová zvýraznené v uvedených prekladoch veršov 25. súry Koránu, tak ich zovšeobecnený mnohostranný význam možno vyjadriť v našom jazyku aj nasledujúcou *súhrnnou frázou:*

Boh stvoril všetko čo je vo Vesmíre a pridal tomu Ním predurčenú mieru (mhru)[2]**.**

Ak máme hovoriť jazykom súčasnej vedy, tak všetko jestvujúce v stvorenom Vesmíre predstavuje matéria v jej rozličných agregátnych stavoch, ako: vákuum[3], fyzické polia, plazma *(vysoko ionizovaný plyn, v ktorom elektróny majú tak vysokú energiu, že sa nedokážu udržať na stabilných orbitách atómov)*, plynné skupenstvo hmoty, tekuté skupenstvo hmoty, tuhé (kryštalické) skupenstvo hmoty. Agregátne stavy, cesty a spôsoby prechodu z jedného do druhého, vlastnosti matérie v každom z nich i v prechodných procesoch sú predurčené Zhora. A predstava ľudí o týchto rôznych agregátnych stavoch tak či onak zodpovedá prísloviu «niet veci bez obrazu». Čo je to ale miera a aký má vzťah k obrazom matérie? — táto otázka sa v «Ja-centrických» filozofických systémoch nerozoberá.

Veda o *miere, číselných zákonitostiach samotných* — to je matematika. Avšak v *materiálnom* Vesmíre miera — t.j. číselné zákonitosti — neexistuje *sama osebe:* je vyjadrená a stvárnená v objektoch a subjektoch Vesmíru (‚v každom detaile i celku*) — každej stvorenej veci i bytosti je Zhora nameraná predurčená miera. Vo Vesmíre je všetko materiálne a miery jedných fragmentov sú číselne porovnateľné s mierami iných fragmentov, to jest každý jeden fragment Vesmíru disponuje určitou proporcionalitou jak medzi sebou, tak aj voči fragmentom, z ktorých sa sám skladá.

---

[3]Nepodarilo sa to ani už vyššie spomenutému Ernstovi Schruppovi v jeho knihe „Izrael a kráľovstvo islamu“. Biblia, obsahujúca ohavnú doktrínu „Deuteronómium-Izaiáš“ na vybudovanie globálneho rasistického davo-„elitárneho“ štátu, z koránického pohľadu nemôže byť čistým svätým písmom, pretože Boh neprikazuje ľuďom tvoriť podlosti (súra 7:28) a nedrží sa dvojitých morálnych štandardov, ako intelektuáli Západnej regionálnej civilizácie, z pohľadu ktorých, keď Hitler ohlasuje zámer nastoliť svetovú vládu na rasovom základe – to je zlé, ale keď rabinát počas tisícročí trvá na tom istom – to je dobre. Medzi hitlerovcami a zákon dodržiavajúcimi židmi je rozdiel iba v prostriedkoch, ktorými sa pokúšajú dosiahnuť jeden a ten istý cieľ — utláčať všetky ostatné národy: hitlerovci išli na to hrubou vojenskou silou, a zákon dodržiavajúci židia si monopolizovali úžeru a operujú finančným útlakom počas tisícročí.

Primerane tomu aj nevôľa židovskej spoločnosti voči prejavom „antisemitizmu“ v tej či onej krajine, za úporného mlčania o podstate doktríny «Deuteronómium-Izaiáš» a svojom vzťahu k nej, je pokrytectvom a ochranou svojich rasistických úmyslov k svetovej vláde. Pritakávajúci im predstavitelia rôznych národov sú posluhovačmi, lokajmi židovských rasistov-internacistov a hlupákmi.

[1] «Nevidíš v tvorení Milosrdného žiadnu disproporciu. Obráť svoj pohľad: či vidíš rozvrat?» — Korán, súra 67:3.

(Slová „pravidelnosť bytia“ naznačujú že každé bytie/forma existencie je vymerané pravidlami, má mieru, možno ju určitým spôsobom merať a kategorizovať. „Proporcionalita/súrozmernosť udalostí“ naznačuje porovnávanie, a porovnávanie je možné len, ak existuje kategória a veličina, ktoré zadávajú mieru odlišností v podobnostiach. Nie len neživá príroda sa podriaďuje zákonom, ale aj všetko živé.*)

[2](V súčasnej lexike a pravopise, s oveľa menším počtom písmen ako kedysi, sa toto slovo píše v RJ ako «м**е**ра», s „e“, čítané ako „mjera“*) V starovekom ruskom písomníctve, kde každé *písmeno* bolo nielen znakom označujúcim zvuk v ústnej reči, ale aj hieroglyfom (obrazovým znakom)*, malo v azbuke ruské slovo «мера» rovnaký koreň so slovami: smrť (с**мер**ть), ohavnosť (**мер**зость), podliak (**мер**завец). Avšak tá «miera», o ktorej je reč v texte, sa gramotne píše s « ѣ » (jať): мѣра. (Ale keďže dnes tento znak v abecede chýba, zvykne sa, svojvoľne kvôli rozlíšeniu, nahrádzať písmenom „h“ — „м**h**ра“ *). Spraviac túto poznámku, predsa len ostaneme pri súčasnom pravopise, ktorý sa tvoril nie podľa zmyslu ale podľa zvuku.

[3]Tí, ktorý odmietajú považovať vákuum za matériu, schopnú interakcie s matériou v iných jej agregátnych stavoch, nech potom objasnia všetkým ostatným, ako sa vlny (elektromagnetické, gravitačné a pod. kmitania) šíria v ideálnom nič. Vákuum nie je nič, ale niečo – matéria v jednom z jej agregátnych stavov (v tzv. nevybudenom, neexcitovanom stave)*.

Miera — to je predovšetkým **číselná zákonitosť**[1]: 2x2=4; 1 sekunda je 9 192 631 770 periód žiarenia, zodpovedajúceho prechodu medzi dvoma veľmi jemnými hladinami základného stavu atómu[133] Cs (céziový etalón frekvencie a času); 1 meter — 1 650 763, 73 násobok dĺžky vlny žiarenia vo vákuu, zodpovedajúce prechodu medzi úrovňami $2p^{10}$ a $5d^{5}$ atómu kryptónu-86 (^{86}Kr) (údaje o etalónoch sekundy a metra sú prevzaté zo „Sovietskeho encyklopedického slovníka“, vydanie z roku 1986); «dĺžka veľhada je 38 papagájov a jedno krídelko» (hovorí známy kreslený film); atómy chemických prvkov sa navzájom od seba odlišujú počtom protónov v ich jadrách, určujúcich poradové číslo každého z nich v Periodickej sústave D.I. Mendelejeva; izotopy jedného a toho istého prvku sa navzájom odlišujú počtom neutrónov v zložení ich jadier. A tak ďalej: na čo sa len pozrieš – všade sa objaví číselná zákonitosť — miera: buď jednotková, alebo množinová (predstavujúca štatistiku umožňujúcu odlišovať množiny navzájom).

V procese vedomého alebo podvedomého porovnania jedného fragmentu Vesmíru s inými, odhalenými na základe Rozlíšenia, sa odhaľujú dva druhy vnímania proporcionality:

- vnímanie priestoru;
- vnímanie času.

Vnímanie priestoru a času vytvára dva druhy číselných zákonitostí: jednotky dĺžky a jednotky času, objektívne spolu zviazané skrz materiálnosť oboch[2] na hierarchickej úrovni mikrosveta pomerom (zákonitosťou) **neurčitosti Heisenberga**[3], v ktorej **sa prejavuje nemožnosť izolovaného vnímania priestoru bez času, ako aj času bez priestoru,** lebo priestor a čas sú výtvormi *matérie rozmeranej mierou* vo všetkých jej agregátnych stavoch.

Pre vnímanie času a priestoru je, vo všetkých prípadoch bez výnimky, potrebný etalónový proces, s ktorým sa porovnávajú všetky ostatné časy a priestory. Takýmto etalónom môže byť aj samotný človek (staroveký aforizmus: človek je mierou všetkých vecí[4]), ako aj rôzne objekty Vesmíru. Ak nemáme etalónový proces, tak nám vzniká „veľhadov problém“ z kresleného filmu, ktorý sa osamote mučil otázkou — aký je dlhý? — až dovtedy, kým mu nepomohol papagáj, ktorý vzal na seba funkciu dĺžkového etalónu a určil, že dĺžka veľhada je «38 papagájov a jedno krídelko». Bez tohto aktu zmerania by veľhad ostal rovný sám sebe v nedefinovanej, jedinečnej dĺžke veľhada.

Približne rovnako to je aj s meraním času. Nakoľko každý proces, ktorý sa periodicky opakuje, môže byť zvolený za etalónový, tak jednotkou merania času sa stáva doba periódy etalónového procesu, s ktorým sa porovnávajú všetky ostatné procesy, disponujúce vlastným tokom času.

---

[1] V Koráne sa opakovane píše o meraní a počítaní, a nie nadarmo. Číslo možno chápať ako čosi, čo leží v základoch tvorenia. Číslo je základom myšlienky (nazývanej aj slovo), a myšlienka je základom stvorených vecí (čo možno chápať aj ako písmo). Z tohto pohľadu je stvorený svet obrovskou knihou, z ktorej môže človek čítať, učiť sa žiť a poznávať Boha.

Mieru možno chápať ako číselnú zákonitosť, a číselnú zákonitosť ako statický alebo dynamický vzorec, presnejšie algoritmus krokov, ktorý reaguje na vstupné informácie, a odovzdáva nové informácie ďalej. Číselná zákonitosť je aj 2x2=4, aj $e=m.c^2$, ak sa pozeráme na číselnú postupnosť čísel, ktoré sa nám zdajú chaotické, zákonitosť nevidíme, a nazývame to chaos, náhoda. Ale ak zistíme, že táto chaotická postupnosť je zmysluplná informácia zakódovaná kódovacím vzorcom = zákonitosťou, pochopíme že aj chaos môže v sebe ukrývať skrytú zákonitosť a informáciu. Fibonacciho postupnosť má v sebe tiež zákonitosť (súčet dvoch posledných čísel dáva nové číslo do postupnosti). Čiže číselná zákonitosť je niečo, čo možno vyjadriť vzorcom, prípadne algoritmom, ktorý obsahuje okrem aritmetických aj logické funkcie, cykly, podmienky, vetvenia. Kým číslo samotné predstavuje informáciu, číselná zákonitosť predstavuje mieru. – pozn. prekl.

[2] Nič, okrem medzinárodných zmlúv o výbere etalónov a nejakých technických aspektov, nebráni určiť trvanie sekundy na základe frekvencie vyžarovania etalónového žiariča slúžiaceho na určenie dĺžky jedného metra, alebo postupovať opačne: dĺžku metra určiť na základe vlnovej dĺžky, zodpovedajúcej vyžarovaniu etalónu určujúceho trvanie jednej sekundy. Avšak v každom prípade bez materiálneho etalónu nebude môcť existovať ani jednotka merania priestoru, ani jednotka merania času, nezávisle od toho, či etalónové procesy patria do mikro- alebo makrosveta.

[3] Heisenbergov princíp neurčitosti (Werner Karl Heisenberg – nemecký teoretický fyzik, spoluzakladateľ kvantovej mechaniky)*. Číselný pomer chýb pri meraní polohy a hybnosti (súradníc a impulzu) (hmotnosť, znásobená rýchlosťou) mikročastice: neurčitosť v meraní súradníc polohy, vynásobená neurčitosťou v meraní impulzu-hybnosti, v absolútnej hodnote nie je menšia než hodnota (redukovanej)* Planckovej konštanty.

[4] Založený na skúmaní živej prírody a poznatkov súvisiacich s tzv. „posvätnou geometriou“ a od nej odvodených tzv. iracionálnych čísel a súvisiacich vzťahov. Tento aforizmus je napríklad zvečnený aj v da Vinciho známej kresbe človeka v kruhu. Ale aj v starých dĺžkových mierach, ako palec, lakeť, stopa atď. - pozn. prekl.

Takto to funguje vo videní sveta trojjednoty matérie-informácie-miery. Ale úplne ináč je to vo videní sveta štvorhypostáznosti[1] Vesmíru. Z dejín vedy, rozvíjajúcej sa na základe «Ja-centrického» videnia sveta štvorhypostázneho Amuna, je známe, že ona vždy zažívala problémy s poznaním priestoru a času *(samých osebe),* t.j. bez podmienenosti ich charakteristík matériou. Rodili sa tak zábavné citáty na túto tému, ako napríklad výrok blahoslaveného Augustína o tom, že kým sa ho nepýtajú na podstatu času, tak mu je všetko jasné, no len čo sa ho na to spýtajú, zrazu nevie, čo má povedať…[2] V skutočnosti ale platí: čo objektívne existuje, to je aj objektívne poznateľné. *Abstraktný* priestor a čas štvorhypostázneho Amuna — prázdne úložiská materiálneho Vesmíru — sa ukázali byť problémom, aj tak vedou behom tisícročí nerozpoznaným, z toho dôvodu, že objektívne neexistujú. No v priebehu tých istých tisícok rokov boli *objektívne materiálny* priestor a *materiálny* čas vždy bez problémov merateľné: menili sa len požiadavky spoločnosti na etalónovú bázu meraní, menila sa samotná etalónová báza a rozširovalo sa množstvo metód merania.

Nepoznateľnosť priestoru a času v «Ja-centrickom» videní sveta štvorhypostázneho Amuna, panujúcom v civilizácii po celý ten čas, je následkom neprítomnosti miery v súbore prvotných rozdielov a hraničných stotožnení. Ak sa však v súbore prvotných rozdielov a hraničných stotožnení miera nachádza, potom abstraktný priestor a čas neexistujú, existujú len konkrétne priestory a časy, vždy objektívne merateľné každým, kto si to želá. Otázka je len vo výbere etalónovej bázy a metód merania a primeranosti cieľom konania subjektov.

Teraz môžeme rozobrať otázku o vzájomnej jednote matérie, informácie a miery. Vedomie väčšiny ľudí behom tisícročí nebolo zvyknuté vidieť za obrazom *(maliarskym alebo sochárskym)*, za zvukom *(hocijakou melódiou)* súhrn čísel. Avšak koncom 20. storočia sa laserový kompaktný disk (počítačový CD-ROM) stal univerzálnym nosičom zvukového, obrazového a textového zápisu *v digitálnom kóde, predstavujúcom číselnú zákonitosť,* t.j. rôznorodosť miery. Hoci systémov kódovania, formátov „digitalizácie“ obrazu, zvuku, textu môže byť vytvorených množstvo, avšak v každom z nich je jednoznačne preddefinovaná zhoda dvojíc «súboru kódových skupín čísel» a «obrazu, zvuku alebo zápisu iného druhu informácie».

Pritom objektívne, informácia (obraz, melódia, myšlienka a pod.) zostáva sama sebou nezávisle od toho, na akom materiálnom nosiči a v akom kóde je uchovaná (zašifrovaná).

Aj keď je kompaktný disk umelým výtvorom civilizácie (artefaktom), aj tak v živote spoločnosti nachádzajú svoj špecifický prejav IBA zákony bytia celého Vesmíru; nič z toho, čo nie je v Najvyššej predurčenosti bytia (Najvyššej miere[3]), sa v kultúre civilizácie objaviť nemôže. Preto treba len uvidieť číselné zákonitosti (mieru) v obrazoch vlastných Objektívnej realite mimo výtvory civilizácie, a výtvory civilizácie používať ako modely, ktorých fungovanie umožňuje pochopiť všeobecnejšie objektívne zákonitosti bytia: *«Boh vytvoril život a všetko v ňom jestvujúce tak, aby boli Slovom večného života a slúžili ako Učenie pre človeka o Zákonoch pravého Boha»*[4] (vyššie citovaný apokryf „Evanjelium Sveta Ježiša Krista od učeníka Jána“).

Na vytvorenie číselnej zákonitosti v priestorovej proporcionalite na úrovni makrosveta je potrebný bod, tri navzájom odlišné smery a etalón jednotkovej dĺžky. V tomto súradnicovom systéme tri čísla — zaberajúce prvé, druhé a tretie miesto v určitom poradí (formáte), udávajú polohu bodu vzhľadom na začiatok súradníc. Ak sú v priestorovej proporcionalite/súrozmernosti vymerané súradnice množstva bodiek, tak tieto v priestore určujú obraz, či už sa jedná o množstvo izolovaných bodiek, plochu alebo objem.

---

[1]Hypostáza (filozofický termín z gréčtiny Ὑπόστασις — podstata veci, prirodzenosť, substancia). Termín, ktorý sa používa prevažne v pravoslávnej liturgii, na označenie jednej z troch Osôb trojjediného Boha: Otca, Syna a Ducha svätého. Tu, v tejto práci, je termín spojený s náboženstvom starovekého Egypta a chápaní sveta na základe štyroch prvotných rozdielov, tvoriacich spoločnú podstatu. – pozn. prekl.

[2]V preklade zmyslu našimi slovami.

[3]Najvyššia miera – tu sa nemyslí Boh, ale iba hierarchicky najvyššia miera Bohom stvoreného Vesmíru, ktorá predstavuje koncept rozvoja celého vesmíru, predurčenie všetkého možného (vrátane toho čo sa nazýva Božie dopustenie), a nič čo nie je v Najvyššej miere sa nemôže v materiálnom Vesmíre odohrať. – pozn. prekl.

[4] Jednoduchšie povedané – každú vec a najmä prírodu a Vesmír (mikro- aj makro svet, vrátane všetkého živého) možno vnímať ako Knihu písanú jej Tvorcom, živé Sväté Písmo, z ktorej sa možno dozvedieť veľa o jej Autorovi, jeho intelekte, zákonoch, o Vesmíre ako takom, aj o Sebe a zmysle života. – pozn. prekl.

Toto je priestorová forma, rozmeraná v matérii-priestore, nachádzajúcej sa v nejakom agregátnom stave (a nie v prázdnom priestore-úložisku). Ak úlohu pridania číselnej zákonitosti riešime vo vzťahu k agregátnemu stavu matérie-priestoru, tak to znamená, že číselné charakteristiky je nutné pridať kvantám matérie (jej štruktúrnym jednotkám), následkom čoho sa agregátny stav matérie mimo a vo vnútri priestorovej číselne zadefinovanej formy môže začať odlišovať a na základe rozdielov agregátnych stavov matérie vo vnútri a mimo predtým metricky zadanej priestorovej formy sa v matérii-priestore objaví nejaký nový objekt.

Ak je agregátny stav matérie-priestoru vo vnútri aj mimo priestorovej formy jedno a to isté, tak sa potom dostaneme k aforizmu, pripisovaného v rôznych dobách rôznym vynikajúcim sochárom. Na otázku, ako robí svoje majstrovské diela, sochár odvetil: *„Zoberiem balvan mramoru a osekám z neho všetko zbytočné“,* — veru, lepšie sa to povedať nedá.

Tento proces osekávania prebytočných častí z balvanu, obsahujúceho v sebe priestorovú formu, môže byť zapísaný aj číselne (digitálne) ako program pre prácu obrábacieho stroja s digitálnym programovým riadením. Sochár pracuje na základe svojho *očného meradla* a myslí v obrazoch, následkom čoho proces číselného porovnávania matérie-priestoru v procese tvorby na úroveň jeho vedomia nevystupuje, hoci obrazy jeho vnútorného sveta v sebe takisto obsahujú číselné zákonitosti (miery), ako aj všetko ostatné. V procese sochárstva, realizovaného či už obrábacím strojom s digitálnym programovým riadením, alebo tvorivým úsilím človeka, prechádza obraz — objektívne už jestvujúci ako informácia zapísaná vo forme nejakého kódu — na iný materiálny nosič. Rozdiel je len v tom, že v obrábacom stroji s digitálnym programovým riadením, funguje jeden z kódov vytvorený ľudskou kultúrou, a človek-sochár tvorí na základe Zhora mu danej podmnožiny celovesmírneho hierarchicky mnohoúrovňového kódu. Inými slovami, kód obrábacieho stroja začal pracovať až potom, ako kultúra dosiahla určitú úroveň rozvoja, a kód človeka pracuje od počiatku, od momentu objavenia sa druhu Človek rozumný.

No potom, ako dostaneme obraz v podobe sochy, zostáva si ešte spomenúť na starogrécku legendu o sochárovi Pygmalionovi a Galatei, ktorá ilustruje proces zmeny číselnej zákonitosti, podmieňujúcej agregátny stav matérie vo vnútri priestorovej formy, v dôsledku čoho sa chladný mramor premenil na telo a socha sa zmenila na devu, ktorá sa stala sochárovou manželkou. A ako sa v dejinách už neraz vravelo, každý človek si je vo vzťahu k sebe samému aj «neotesaným mramorom» (alebo «hlinou»), aj «Pygmaliónom», aj «Galateou».

Pohyb priestorovej formy voči vybranému systému súradníc premieňa formu na melódiu, a zápis melódie v priestore vytvára priestorovú formu. Tento vzťah sa v kultúre civilizácie najlepšie prejavil v gramofónových platniach s mechanickým zápisom zvuku v podobe reliéfovej drážky. Preto aforizmus — «architektúra – to je stuhnutá hudba» je v podstate správny.

Tieto príklady ukazujú, že číselné zákonitosti a obraznosť sveta (prirodzene materiálneho) sú navzájom späté. Možno uviesť ďalšie príklady, ktoré ukážu, že rovnako vzájomne späté sú aj číselné zákonitosti a «melódie i aranžmány» jak v prírode, tak aj v spoločnosti. Ale preukázať neprítomnosť tejto vzájomnej väzby sa nepodarí. No svetonázorové systémy zrodené ľudstvom sa môžu rozchádzať v odpovedi na otázku, *čo* je *čoho* následkom:

- buď je obraz (alebo iná informácia) — prejavom a následkom číselnej zákonitosti,
- alebo je číselná zákonitosť — následkom existencie obrazu (alebo inej informácie).

Inými slovami, či je algebra základom harmónie, alebo je harmónia základom algebry. Z nášho pohľadu, v hraniciach Vesmíru je tento spor neplodný, pretože matéria vždy a vo všetkých prípadoch je nositeľkou číselných zákonitostí, neoddeliteľne spojených s priestorovými obrazmi alebo inou informáciou. Vo vzťahu k *Vesmíru ako celku* je Božie predurčenie *Najvyššou Mierou* a táto podmieňuje existenciu Vesmíru v nerozdeliteľnej trojjednote matérie, číselnej zákonitosti (miery), obrazov a melódií (informácie). Slovo — to je jedna z mier: «Na počiatku bѣ[1] slovo a slovo bѣ u Boha……»»» (Ján, 1:1). A hľa pokračovanie: «… a Boh bѣ slovo», z nášho pohľadu — je od štvorhypostázneho Amuna.

[1]«bѣ» to nie je «be-me», ani «bolo», ako prekladajú tento výraz zo staroslovanského do súčasného ruského jazyka.

Všetko toto umožňuje pochopiť, že verš v súre 2:25 Koránu, nazvanej «Rozlíšenie», poukazuje na systém **OBJEKTÍVNYCH nemenne prvotných rozdielov** (maximálne zovšeobecňujúcich stotožnení), ktoré ležia v základoch Vesmíru: matéria, informácia, miera v ich nerozlučnej trojjednote.

A tento systém **trojjednoty** *matérie-informácie-miery* — maximálne zovšeobecňujúcich pojmových kategórií a ich vzájomných väzieb v rámci Vesmíru – je spoločný pre pochopenie a opis všetkého v hierarchii Vesmíru od mikrokozmu až po makrokozmos, vrátane života civilizácie. A preto, v koránickom videní sveta je **trojjednota** *matérie-informácie-miery,* ktorá je charakteristická pre celý Vesmír i jeho fragmenty, skutočne nerozdeliteľnou trojicou jednej podstaty, ktorú Boh miluje.

Treba si všimnúť aj to, že z pohľadu človeka, uznávajúceho akt tvorenia Vesmíru Bohom ako objektívnu pravdu, danú v Zvestovaní Zhora, — je videnie sveta štvorhypostáznosti hmoty-ducha-priestoru-času prejavom nielen «Ja-centrizmu», ale aj bezbožnosti, ktorá, ak aj vyúsťuje do hľadania Boha, uchovávajúc si však svoju kvalitu, tak sa stáva panteizmom – zbožšťovaním Vesmíru. Toho príkladom bol štvorhypostázny staroegyptský Amun (Amon). Alebo, napriek uznávaniu aktu tvorenia Vesmíru, priamo vyhlasuje svoju nevôľu byť súčasťou «dynamiky Najvyššej Bytosti»[1], nepremýšľajúc ani o príčinách, ani o následkoch takého svojho rozhodnutia nepatriť do «dynamiky Najvyššej Bytosti», ktorú zvyčajne nazývajú «Boží Zámer». V ešte jednom ďalšom variante sa zbožšťuje fyzikálne vákuum, prenikajúce celým stvoreným Vesmírom.

Pri analyzovaní a opise všetkého prebiehajúceho vo Vesmíre-trojjednote musí človek porovnávať všetko, čo je mu dávané v Rozlíšení s troma už vytýčenými pojmovými kategóriami prvotných odlišností a maximálne zovšeobecňujúcich stotožnení, chápanými v tomto kontexte takto:

1. **MATÉRIA** — to, čo sa z-OBRAZ-uje, prechádza z jedného stavu do druhého a má usporiadanosť, ktorá sa mení v procese vplyvu jedných materiálnych objektov (procesov) na iné. Matéria, to je konkrétne:

- hmota v tuhom, tekutom a plynnom skupenstve;
- plazma, to jest vysoko ionizovaný plyn, v ktorom molekuly chemických väzieb strácajú svoju stabilitu a rozpadajú sa, a atómy chemických prvkov strácajú elektróny, ktorých energia je väčšia, než energetické úrovne stabilných orbít;
- elementárne častice a kvanty rôznych druhov žiarenia, pri pohľade zvonku vyzerajúce ako častice, a pri preskúmaní podstaty týchto častíc, vyzerajúce ako postupnosť vĺn vo fyzikálnom prírodnom vákuu alebo v matérii, nachádzajúcej sa v iných agregátnych stavoch;
- statické a dynamické polia vo fyzikálnom prírodnom vákuu, schopné silového vplyvu rôzneho druhu na všetky druhy matérie;
- samotné fyzikálne vákuum v nevybudenom (neexcitovanom) stave, vytvárajúce z „ničoho“ elementárne častice (kvanty energie), a takisto ich náhle pohlcujúce, kvôli čomu tieto častice dostali názov „virtuálne“. Z tohto pohľadu, všetko vymenované pred *nevybudeným fyzikálnym vákuom* **je fyzikálnym vákuom, vyvedeným z agregátnej rovnováhy, t.j. vybudeným vákuom.**

Posledné je uvedené preto, lebo zrodenie a pohltenie virtuálnych častíc fyzikálnym vákuom možno chápať aj ako poukázanie na fakt, že **všetky druhy matérie**, okrem *vákua v nevybudenom stave,* sú **vákuom vo vybudenom stave**.

Matéria prechádza z jedného ustáleného **stavu** (rovnovážneho režimu, rovnovážneho stabilného procesu), *majúceho vnútornú dynamiku,* do druhého, vyžarujúc pritom svoju alebo pohlcujúc vonkajšiu energiu. „Energia“ sa vo fyzike definuje ako schopnosť vykonávať mechanickú prácu a všetky druhy energie prechádzajú jedna do druhej *v určitej miere,* nachádzajúcej vyjadrenie formou číselných konštánt a koeficientov v matematickom zápise fyzikálnych zákonov, a v tomto zmysle sú si vzájomne ekvivalentné. Ale keďže agregátne stavy matérie (stabilné rovnovážne procesy) sa odlišujú energopotenciálom (energetickou hĺbkou ich vnútornej dynamiky) a energia priteká aj odteká z každej štruktúry vo Vesmíre ako prúd nejakého druhu matérie (kvánt žiarenia, poľa a pod.), tak v kontexte

[1] „Scientológia“, str. 43.

tejto práce sú si «energia» a «matéria» — ekvivalentné. Rozdiel v použití oboch termínov je v tom, že termín «matéria» sa používa predovšetkým vo vzťahu k stabilným rovnovážnym procesom (agregátnym stavom) a «energia» k rôznemu typu prechodných procesov, pretože «energia» podmieňuje možnosť alebo nemožnosť ich uskutočnenia.

2. INFORMÁCIA[1] — samo osebe nemateriálne „čosi“, ktoré nezávisí ani od kvality materiálneho nosiča, ani od množstva matérie (energie) ho nesúcej. No bez materiálneho nosiča toto „čosi“ vo Vesmíre samostatne neexistuje, nie je vnímané, neprenáša sa.

3. MIERA — Bohom predurčená mnohorozmerná matrica možných stavov a premien matérie, uchovávajúca informáciu vo všetkých procesoch; vrátane informácie o minulosti i o predurčenom smerovaní ich objektívne možného toku, t.j. o príčinno-následkových podmienenostiach v ich proporcionalite.

Vo vzťahu k informácii (dávajúcej matérii obraz), všetka **matéria**, všetky materiálne[2] objekty, sú nositeľmi spoločného celovesmírneho **hierarchicky organizovaného mnohoúrovňového** informačného kódu — celovesmírnej **miery**. Vo vzťahu k **informácii je miera** kódom (ľudský jazyk je čiastková miera, lebo je jedným z informačných kódov, patriacich do celovesmírneho systému kódovania informácií). Vo vzťahu k **matérii** táto celovesmírna **miera je mnohorozmerná** (obsahujúca čiastkové miery) **pravdepodobnostná** matrica jej možných stavov, obrazov a premien, t.j. „matrica“ pravdepodobností a štatistických predurčeností[3] možných stavov. Je to svojho rodu «**mnohovariantný** scenár existencie Vesmíru», predurčený Zhora. On štatisticky predurčuje usporiadanosť čiastkových materiálnych štruktúr (ich informačnú hĺbku) a cesty ich premeny pri pohltení informácie zvonku i pri strate informácie (samozrejme nesenej matériou).

Jedno aj druhé môže byť sprevádzané narušením ideálnej proporcionality, harmónie jak jednotlivých fragmentov štruktúry, tak aj jej celkovej hierarchie. Strata proporcionality je degradáciou, no vo vzťahu k hierarchicky nadradeným štruktúram a systémom, zahŕňajúcim do seba množstvo štruktúr, degradácia nejakých jej čiastkových fragmentov môže byť rozvojom štruktúry (systému) ako celku. Takto kvetný púčik prechádza cestou: púčik, puk, kvet, plod, semeno, rastlina: a degradácia elementov je neoddeliteľná od rozvoju celkového systému a hierarchicky vyšších systémov, ktorých je súčasťou.

Systém maximálne zovšeobecňujúcich stotožnení a prvotných rozdielov vo Vesmíre — **trojjednota matérie-informácie-miery —** vylučuje kaleidoskopickosť videnia sveta tým viac, čím menej je človek hluchý k Zhora mu danému *zmyslu pre mieru (cíteniu miery)**. «Zmysel pre mieru» — to nie sú prázdne slová, ani slová chápané nevedno ako, a preto občas použité neadekvátne. Oni priamo poukazujú na to, že človeku je daný **šiesty zmysel, ktorý je v podstate jeho osobným prostriedkom vnímania miery — Božieho predurčenia**. Avšak tento zmysel je nanič nositeľovi «Ja-centrického» videnia sveta, budovaného ním smerom od seba k viditeľným i zdanlivým hraniciam Vesmíru v prázdnych úložiskách priestoru a času, nakoľko ním prinášaná informácia stavia jedinca pred nevyhnutnosť zrieknuť sa «Ja-centrizmu». S prechodom k mysleniu na základe nemenne prvotných rozdielov trojjednoty matérie-informácie-miery, získava *zmysel pre mieru* osobitný význam, pretože myšlienkový strom a mozaikovosť videnia sveta sú v mnohom podmienené práve jeho rozvojom. Prechod od «Ja-centrizmu» k mysleniu v kategóriách trojjednoty matérie-informácie-miery

---

[1] Funkčnosť (predurčenosť, zmysel bytia).

[2] Vo všeobecnosti je prívlastok «materiálne» vo vzťahu k objektom zbytočný, pretože ako je jasné z vysvetleného, ten istý objekt je aj informačným aj metrickým. No je to daň sformovanej tradícii «Ja-centrického» videnia sveta, v ktorom matéria patrí do súboru prvotných rozdielov a maximálne zovšeobecňujúcich stotožnení, a informácia i miera nie. Dúfame, že prítomnosť tohto, v podstate vôbec nie záväzného, prívlastku v texte uľahčí čitateľovi porovnanie videnia sveta koránickej trojjednoty matérie-informácie-miery a variantov «Ja-centrických» pohľadov na svet štvorhypostáznosti hmoty-ducha-priestoru-času.

[3] Rozdiel termínov «pravdepodobnosť» a «štatistická predurčenosť» je mimo rámca oboru matematiky, nazývaného «teória pravdepodobností a matematická štatistika» a je vysvetlený v Dostatočne všeobecnej teórii riadenia. Z pohľadu Dostatočne všeobecnej teórie riadenia by bolo treba «teóriu pravdepodobností» správne nazvať podľa jej podstaty: *matematická teória mier neurčitostí.*

sa nie vždy uskutočňuje naraz, ale môže vyžadovať nejaký subjektívne podmienený čas, počas ktorého jedinec zostane prakticky bez funkčného pohľadu na svet, ktorý stratil stabilitu.

Súdiac podľa celkovej skúsenosti ľudstva má pravdepodobnostná matrica možných stavov, **miera**, «holografické» vlastnosti v tom zmysle, že jej ľubovoľný fragment nejakým spôsobom v sebe obsahuje aj všetky jej ostatné fragmenty v ich celej informačnej úplnosti[1]. **Miera** sa nachádza vo všetkom a všetko sa nachádza v **miere**. Vďaka tejto vlastnosti **miery** je svet celostný a úplný. Vypadnutie z **miery** — to je záhuba, smrť. Skĺznutie sa v tomto smere — to je ohrozenie života a nevyhnutnosť *prežívania* v dianeticko-scientologickom zmysle tohto termínu[2]. Vyčerpanie *čiastkovej* miery je prechodom do inej čiastkovej miery, získanie nejakej novej kvality. Zmysel pre mieru, obracajúc sa k «holografickým» vlastnostiam miery bytia, umožňuje *objektívne proporcionálne* porovnávať navzájom jednotlivé časti (súbor «to» — «nie to»), formujúc tak stabilnú mozaiku videnia sveta, rozvetvujúcu sa od Zdroja Vesmíru smerom k sebe samému.

Koránické videnie sveta trojjednoty matérie-informácie-miery, dogma o „Trojici“ kresťanských cirkví aj bežné «Ja-centrické» videnie sveta štvorhypostáznosti hmoty-ducha-priestoru-času sú v dejinách globálnej civilizácie zaujímavým spôsobom previazané s ezoterizmom a hermetizmom. No pred tým, než prejdeme k preskúmaniu tejto otázky, je potrebné čosi objasniť. Ak sa obrátime k dejinám a etnografii, tak okrem otvoreného uctievania diabla (satanizmu), možno vyčleniť len niekoľko „čistých“ typov duchovnej kultúry, ktorých kombinácia vlastností vytvára celú ich hmatateľnú mnohotvárnosť. Hypoteticky ich možno nazvať takto:

1. ŠAMANIZMUS — nahuliť sa, načuchať sa, vypiť nejaké špeciálne namiešané byliny, narúšajúce normálnu (geneticky podmienenú) fyziológiu organizmu: jak buniek, tak orgánov. Následkom odklonu fyziológie od normy sa mení vnímanie reality ako aj možnosti ľudského organizmu, prístupné vedomiu. Ak je vôľa pevná a jedinec má osvojené nejaké poznatky a zručnosti, tak dostávame „šamana“ s „nadprirodzenými“ schopnosťami vo vzťahu k obklopujúcim ho prostým ľuďom. Ak je vôľa slabá, poznatky a zručnosti nestačia, tak dostávame mŕtvolu, nezvratne otrávenú kaliku, narkomana, psychopata – v závislosti od okolností. Mnohé stránky tohto typu kultúry opísal Carlos Castaneda v knihe *„Učenie dona Juana“* (i v ďalších knihách). Súčasná narkománia — predovšetkým fajčenie a opíjanie sa — jej atribúty, otvárajú cesty pre vtrhnutie nečistých síl a „šamanov“ skrze „mimozmyslovú činnosť“ do vnútorného sveta pijúcich a fajčiacich príslušníkov davu s rôznymi cieľmi. V dôsledku tohto narušenia **normálnej (geneticky predurčenej) fyziológie ich organizmov** môžu byť títo jednotlivci riadení zvonku cestou „mimozmyslovej“ aktivácie informácií *(nachádzajúcich sa v ich pamäti)* ako sa majú správať; tou istou cestou môže do vnútra človeka preniknúť aj informácia, predtým preňho netypická.

Miera ovládateľnosti môže byť rôzna v závislosti od možností toho, kto sa pokúša riadiť, a tiež možností odhaliť riadenie a odporovať mu zo strany toho (alebo tých), koho sa pokúšajú riadiť.

Nič dobré takéto riadenie neprináša: voľby Ústredného výboru a generálnych sekretárov chruščovsko-gorbačovského obdobia, Štátneho výboru pre výnimočný stav, udalosti 3. – 4. októbra 1993, zvolenie všetkých intelektuálne nenormálnych zostáv Dumy (parlamentu) a miestnych zákonodarných zhromaždení[3], zvolenie a znovuzvolenie úplne „špecifického“ B.N. Jeľcina na post

[1]Takto možno z jedinej bunky, nepatrnej čiastočky človeka, znovu poskladať celú ľudskú bytosť. Implicitne to robí živý svet sám, tým že živočíchy produkujú pohlavné bunky a rastliny semená. Explicitne to možno génovým inžinierstvom. Každopádne, živý vesmír je holografický, v každom svojom kúsku obsahuje plnohodnotný koncept celého seba.. – pozn. prekl.

[2]Objavenie sa termínu «prežívanie» (v dianetike a scientológii) umožňuje v tejto súvislosti tvrdiť, že scientológovia kráčajú po strhujúco klzkej ceste k vypadnutiu z miery bytia spoločnosti, hoci sotva to chápu. Príčinou je priame sa zrieknutie toho, čo oni nazvali «ôsmou dynamikou», «dynamikou Najvyššej Bytosti». V Koráne sa to vysvetľuje takto: « A kto si nerád pripomína Milosrdného, tomu My pridelíme satana a ten sa stane jeho spoločníkom. A oni <satani> ich <vyhýbajúcich sa prihovárať sa k Bohu>, samozrejme, zvedú z cesty, a budú si namýšľať, že idú po správnej ceste…» — súra 43:35(36), 36(37).

[3]Protirečenia v zákonodarstve, vytvorenie zákonodarcami rôznych úrovní — vytvárajú podmienky, v ktorých zákon prestáva byť zbierkou štandardných algoritmov riadenia spoločenských záležitostí, vyjadrujúcou určitú koncepciu spoločenského zriadenia. Samo sebe si protirečiace zákonodarstvo sa mení na zbierku hotových výhovoriek, odkazmi na ktoré banda veľkých i malých úradníkov ospravedlňuje svoju záľubu v hrabivosti a svojvôľu, čím zároveň podrýva bezpečný rozvoj spoločnosti a mravno-etické postoje štátnosti. Rusko teraz žije práve takto. Sedem rokov po r. 1991 je viac než

hlavy štátu. Toto i mnoho iného vyslovene strastiplného (alebo zmiešaniny dobra i zla) by nebolo možným v spoločnosti, v ktorej panuje absolútna triezvosť vo vzťahu k prírodným i umelým látkam, priamo alebo nepriamo vplývajúcim na psychiku (vrátane tabaku). Bezvýchodiskovosť *šamanizmu v čistej podobe* sa najjasnejšie prejavila v kultúre dokolumbovskej Ameriky, kde prakticky celé obyvateľstvo bolo spútané reťazou tabakovej závislosti.

2. VÉDICKÁ, rusky povedané ZNACHARSKÁ[1] KULTÚRA**,** pretože Védy — to sú poznatky, vedomosti, odovzdávané ľuďmi jeden druhému a z pokolenia na pokolenie prevažne negeneticky. Odmieta bylinkové odvary ako systémový prostriedok na osvojenie si človekom inteligentne riadených ***z vedomej úrovne*** *psychiky* rozšírených možností *(v porovnaní s bežnou úrovňou davu)* správania sa vo Vesmíre, hoci v určitých situáciách ich aj pripúšťa. K ľudskej duši, organizmu, vnútornému svetu jedinca sa vo védach správajú rovnako, ako sa programátor-vlamač (hacker) správa k informačnému systému, vybavenom prostriedkami ochrany proti neoprávnenému prístupu, ktorý on však napriek tomu svojvoľne otvára, aby s ním nakladal vo vlastnom záujme.

Systém cvičení rôzneho zamerania, ktorý sa vo védickej, znacharskej kultúre sformoval počas desiatok tisíc rokov *(ak nie miliónov: v nadväznosti vystriedania sa niekoľkých globálnych civilizácií)* umožňuje dosiahnuť určité, vopred predvídateľné výsledky v rozšírení možností ľudského správania. Tento typ kultúry plodí hierarchickú organizovanosť obyvateľstva v stabilných civilizáciách; žije, reprodukujúc sa v rôznych formách, naprieč katastrofám — prírodným i štátnym, — ničiacim prakticky všetkých. Indická a Čínska joga, Japonské nindžutsu a tiež mnohé v kresťanskej kultúre Ruska sú viditeľnými prejavmi znacharskej kultúry, založenej na monopole na spoločensky významné vedomosti a neformalizované zručnosti pre úzke skupiny, obnovujúce sa pri zmene generácií prevažne na klanovo-uzavretom princípe.

Na jej autoritu sa odvoláva rádové slobodomurárstvo biblickej (Západnej regionálnej) civilizácie v legendách o ich nástupníctve (zdedení) bývalých výdobytkov Atlantídy. Priama kriminálna mafióznosť (klasická mafia) — to je odmietanie *sformovanej* znacharsko-magickej kultúry, u ktorej sa v spoločnosti prejavuje nadvláda nositeľov démonického režimu psychiky, všetko-si-dovoľovania typického pre démonizmus, lebo táto mafia nemôže realizovať svoje ambície v legitímnej hierarchii davu a „elít“. Možnosti a výdobytky védickej, znacharskej kultúry sú nesporné, no ona rovnako ako šamanizmus, nie je bezpečná.

Po prvé, všetka literatúra, opisujúca rôzne stránky tejto kultúry, upriamuje osobitnú pozornosť na riziká samovýučby a cvičenia bez vedenia učiteľa-„guru“, ktorý sa na zvolenej ceste už dostal dostatočne ďaleko. Štatistika je svedkom, že takéto varovania sú opodstatnené: mnohí skončili svoj život samovraždou aj ako bláznivý-samoukovia v psychiatrických „liečebniach“, dajúc sa na cestu samouka jogy a mágie; skončili tak preto, lebo okrem ich Tvorcu nemajú N I K O H O iného, kto by ochránil ich duše a vedomie od všetkého toho, čomu svojou amatérčinou umožnili vstup do ich vnútorného sveta, následkom čoho sa stali nevhodnými pre život.

Po druhé, pretože celý zbor učiteľov a učňov v znacharskej védickej kultúre sa nachádza v rôznych štádiách osvojenia si potenciálu možností **individuálneho**[2] **organizmu**, a práve ona zrodila predstavu o duchovnosti ako „indikátore kvantitatívnej miery hierarchickej dôležitosti“[3]: čím vyššie v „hierarchii“, tým je *očividne* menej tých, u koho sa možno učiť, a tým viac je tých, koho možno *očividne* poúčať.

A preto, každý v nej pracuje mierou chápania na seba, a mierou rozdielu v chápaní – na tých, ktorí chápu viac. Pri **porovnaní frekvencií etalónových procesov biologického a sociálneho času**[4]**,** charakteristických pre dejinnú epochu do začiatku 19. storočia, tento princíp — «mierou svojho

---

dostatočná doba na vypracovanie vnútorne neprotirečivého a jednoznačne chápaného zákonodarstva. No množstvo tlčhubov, vymenovaných «dumami» a zákonodarnými zhromaždeniami, takejto práce nie sú schopní.

[1]Bežné chápanie slova „znacharstvo“ (ako ľudovej medicíny a mágie na všedné účely) zmyslovo zahŕňa len niektoré stránky védickej, znacharskej kultúry. Ide o podstatne širší termín.

[2]V ruštine: „indivíduum“ znamená nedeliteľný, aj keď slová so slovným koreňom „indivíduum“ sa zvyčajne chápu v inom zmysle (napr. čudák, jedinec, správajúci sa odlišne od ostatných...)*.

[3]B.M. Monosov. „Divoký jazda na bledom koni. Alebo na tejto strane mágie“ (SPb:. „IKAM“. 1992). Ako uvádza autor menovanej knihy, v minulosti bol jedným z vrchných mágov Atlantídy, opätovne sa stelesňujúci v histórii súčasnej globálnej civilizácie a v priebehu mnohých stelesnení, zúčastňujúci sa práce v štruktúrach mnohých rádov, riadiacich jej rozvoj.

chápania pracujem na seba, a mierou nechápania na tých, ktorí chápu viac» — zabezpečoval stabilitu davo-„elitárnych“ *spoločenských* útvarov (*formácií, organizácií*).

No v určitej etape rozvoja civilizácie (hierarchicky organizovaného davu a „elít“) vybudovanej na týchto základoch, *morálne prijateľných* pre nositeľov démonického režimu psychiky, „vyšší hierarchovia“ zachádzajú priďaleko vo svojom démonickom všetko-si-dovoľovaní a/alebo niektorý z „nižších“ démonov začne konať nad rámec svojej kompetencie, následkom čoho prichádza k strate riadenia a prebieha katastrofa civilizácie, ktorej tiaž je určená tým, aké sily vo Vesmíre sa im podarilo zvaliť na hlavu sebe, aj svojmu okoliu.

Po tretie, pre vnútrospoločenských „hierarchov“ je charakteristické potláčať procesy samoriadenia v spoločnosti, čo vedie k hromadeniu chýb hierarchicky centralizovaného riadenia a takisto hrozia katastrofické následky, ak sa spoločnosti nepodarí zavčasu spamätať, ovládnuť svoj démonizmus a dať slobodu prejavom ochranného samoriadenia, fungujúceho mimo jej legitímnych štruktúr.

Celkovo sú **šamanizmus** a **démonická znacharská kultúra** *navzájom neodlíšiteľné svojou spoločnou vlastnosťou: kultúrou svojvoľných činov jednotlivcov na vlastnú päsť, v im vymedzených hraniciach Božieho dopustenia.*

3. ISLAM — kultúra, naposledy opísaná v Koráne. Ešte raz zopakujeme, že v súčasnom ruskom jazyku *arabské slovo «islam»* NEMÁ jednoslovný ekvivalent. Arabské slovo «islam» neoznačuje klaňanie sa modlitebnému koberčeku počas čítania Koránu, ale vedomé zladenie človekom jeho

---

[4]Vo vzťahu k ľudstvu možno zaviesť pojmy *biologický a sociálny* čas. V dejinne dlhodobých intervaloch je logika sociálneho správania objektívne podmienená *vzájomným pomerom frekvencií* objektívnych procesov v biosfére a v spoločnosti, ktoré možné zvoliť ako *etalónové procesy* biologického a sociálneho času.

V každej genealogickej línii, podľa štatistického priemeru, sa rodičom raz za 15 — 25 rokov narodí ich prvé dieťa (=vznik každej novej generácie je raz za 15-25 rokov, priemerne*). Trvanie aktívneho (pracovného*) života má približne takú istú dobu (okolo 25 rokov). Frekvencia etalónu biologického času môže byť prijatá ako f_B= 1 / (25 rokov). Charakterizuje rýchlosť obnovenia informácie v genofonde populácie a len málo sa menila počas celých dejín v porovnaní s etalónom frekvencie sociálneho času.

V živote technokratickej civilizácie, ktorá sa stala otrokom technosféry (v tom je podstata technokracie), dominuje nepretržitý proces vytlačenia zastaraných technológií a technických riešení novšími, ale *toho istého určenia*. Preto možno zrátať štatisticky priemernú periódu obnovy všetkých technologických sociálne významných znalostí ako T_S. *(Teda ako často civilizácia prechádza na nový druh technológií, čo je dôležité, lebo sú to znalosti ktorým sa ľudia musia učiť, pre novú generáciu to problém nie je, ale pre ľudí uprostred aktívneho veku to predstavuje potrebu prispôsobiť sa alebo byť zomletý trhom práce, psychologickú a existenčnú záťaž pre jedinca a rodinu. Ak sa to stáva raz za niekoľko generácií, neohrozuje to výrazne populáciu, ani riadenie spoločnosti, no ak sa technológie menia rýchlejšie ako sa rodia generácie, tie sa vo veľkom nestíhajú prispôsobovať zmenám, nastáva kolaps riadenia spoločnosti, kríza... Silní tohto sveta strácajú kontrolu.*)* Ako etalón frekvencie sociálneho času je možné stanoviť frekvenciu $f_S = 1 / T_S$. Charakterizuje rýchlosť obnovy sociálne významnej informácie, geneticky neprenášanej prostredníctvom fyziológie, ale predávanej kultúrou, nesúcou spoločenské usporiadanie (sociálnu organizáciu) z pokolenia na pokolenie. Táto frekvencia f_S sa počas dejín neprestajne zvyšovala: v dobe faraónov a Kazateľa, kedy sa formovala biblická koncepcia riadenia, mala hodnotu cca 1 / (stovky rokov); v priebehu 19. storočia sa frekvencie stali rádovo rovnaké a v polovici 20. storočia sa vyrovnali; v súčasnosti etalónová frekvencia sociálneho času je 1 / 10 ÷ 1 / 5 rokov a prevyšuje etalónovú frekvenciu biologického času, približne nezmenenú za celé dohľadné dejiny terajšej civilizácie.

Prebehla zmena pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času a zmenil sa charakter informačných procesov v spoločnosti, čo nevyhnutne prináša zmenu logiky sociálneho správania. Žijeme v historickej dobe, keď zmena pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času už prebehla a prebieha už formovanie logiky sociálneho správania, zodpovedajúcej novému pomeru etalónových frekvencií, ale ustálenie novej logiky sociálneho správania, ako štatisticky prevládajúcej, sa ešte nezakončilo. **A každý podľa svojej vôle, podmienenej vlastnou mravnosťou, má možnosť si zvoliť ten či onen štýl života, vedome zodpovedajúc za následky.**

Pri biblickom pomere frekvencií biologického a sociálneho času, ktorý pretrval až do polovice 19. storočia, aké vedomosti človek získal do 25. roku života, tak s takými vedomosťami aj zomieral. Získanie nových praktických znalostí mu *(a/alebo jeho potomkom)* dávalo možnosť postúpiť na stupňoch sociálnej pyramídy davo-„elitarizmu“ a stabilne si udržať toto postavenie, aj keby emigroval do inej krajiny, ak mu v jeho rodnej krajine majitelia davo-„elitárnej“ pyramídy nemôžu nájsť voľné koryto. A získanými vedomosťami bolo možné žiť celý život, automaticky a tupo vykonávajúc kedysi získané zručnosti v podnetných situáciách. Teraz už nič nie je tak: na udržanie svojho sociálneho statusu treba rozmýšľať celý život, pretože kedysi osvojené bezmyšlienkovito odpracovávané automatizmy zrazu prestanú adekvátne zodpovedať situácii, následkom čoho tí, čo nerozmýšľajú i tí, ktorých kultúra myslenia je skazená, sú zo spoločnosti odstránení stresmi a katastrofami.

osobnej ZMYSLU_PLNEJ, CIEĽA_VEDOMEJ vôle do jednoty s Božím Zámerom. Nakoľko sa to ľuďom darí a nakoľko úprimne sa snažia realizovať islam u seba i v spoločnosti – to je druhá otázka.

V Koráne sa tvrdí, že niet obsahových rozdielov, a tým skôr vzájomných protirečení, v tých učeniach o živote ľudí na Zemi, ktoré boli dané v Zvestovaniach Zhora: Adamovi, Noemu, Abrahámovi, Mojžišovi, Ježišovi, Mohamedovi a mnohým iným známym aj ľuďmi zabudnutým Poslom Božím.

> «Povedz: "Uverili sme Bohu i tomu, čo nám bolo zoslané, a čo bolo zoslané Abrahámovi i Izmaelovi, i Izákovi, i Jakubovi a kolenám izraelským, i tomu, čo bolo darované Mojžišovi i Ježišovi, i prorokom od ich Hospodina. My nerozlišujeme medzi nikým z nich a Bohu sme oddaní". Kto ale nehľadá islam <*Kráľovstvo Božie*> ako relígiu <*bezprostredné spojenie medzi sebou a Bohom**>, od toho nebude prijaté <*ospravedlnenie svojich činov počas života v Súdny deň: naša vysvetlivka kontextu*>, a v poslednom živote sa ocitne medzi tými, čo utŕžia škodu.» — súra 3:78, 79. (A takisto 2:130, 3:93 — 105, 4:161, 41:43).

Rozdiely, ktoré existujú v **historicky sformovanom** judaizme, kresťanstve, islame, v ich vetvách a sektách, nevyplývajú z rozdielneho zmyslu Zvestovaní, ležiacich v ich základe —ale sú to buď formálne, navonok viditeľné rozdiely v rituáloch, alebo vyplývajú z ľudských výmyslov a domýšľavosti, zdeformujúcej spočiatku všetkým spoločný zmysel pravdivých Zvestovaní: *«A tí, rozdrobili sa medzi sebou na rôzne skupiny, podľa svojej vierouky, a každá časť sa raduje tomu, čo má. Nechaj ich teda dočasu v tomto víre.»* — Korán, súra 23:55, 56.

BIBLICKÁ — ADEISTICKÁ[1] KULTÚRA je druhoradá vo vzťahu ku kultúre Islamu. Reč nie je o tom, v akej chronologickej postupnosti sa v dejinách objavili slová „Mojžišov Zákon", „Biblia", „Nový Zákon", „Korán", „Islam". Reč je o tom, že biblicko-adeistická kultúra – to je vnútrospoločenská reakcia vládnucej „elity" (nositeľov démonického režimu psychiky) na objavenie sa učenia o Kráľovstve Božom na Zemi – Islame, ako vedomom ľudskom chápaní vôle Boha – Tvorcu a Všedržiteľa[2] – a Jej tvorivom napĺňaní človekom v pozemskom živote. Biblická *adeistická* kultúra súčasnosti zahŕňa v sebe: judaizmus; „kresťanské" cirkvi a ich sekty; pseudoislam, t.j. bezduché hromadné vykonávanie rituálov tými, čo sa za moslimov považujú, a menia Islam na klaňanie sa modlitebnému koberčeku počas čítania Koránu; materialisticko-adeistické svetonázorové školy.

V biblickej adeistickej kultúre sú zhromaždené chronologicky odlišné, no vzájomne prepojené deformácie kultúr, NÚTIACICH (podľa nimi **vyhlasovaných** *ideálov*) patriť k typu, opísanému v Koráne. Biblická adeistická kultúra je *v histórii umelo zavedená* s cieľom nedopustiť Kráľovstvo Božie na Zemi – t.j. Islam, v arabskom ponímaní tohto slova, označujúceho spôsob života ľudí v ZMYSLU_PLNEJ harmónii každého s Božím Zámerom a v inšpirovaní sa Ním[3].

Biblická kultúra mnohotvárneho idealistického adeizmu je zrodená jednou zo skupín védickej, znacharskej kultúry, v ktorej sa prejavuje nadvláda hierarchicky organizovanej korporácie nositeľov démonického režimu psychiky nad spoločnosťou. Práve nimi boli do kultúr, založených na rôznych pravdivých Zvestovaniach, vnesené skomoleniny, nezlučiteľné s jednotným zmyslom všetkých Zvestovaní. Navyše k tomu bolo ešte predhodené „sústo" v podobe *materialistického adeizmu* (pre tých, čo nesúhlasia so skomolenými vieroukami), ktorý sa tváril ako skutočná alternatíva «náboženskému tmárstvu». Skomoleniny v každej z vetiev biblickej adeistickej kultúry sa navzájom nezhodujú. Preto každá z vetiev — hoc aj má v čomsi pravdu pri usvedčovaní tých ostatných, avšak, v ich vzájomných sporoch sa nerodí skutočná pravda, pretože oni sa ju nesnažia zrealizovať v živote, len sa každý utvrdiť v tom svojom, vytlačiac toho druhého.

V každej vetve sú skomoleniny dostatočne závažné, aby sa z jedinca, ktorý vyrástol v jej prostredí, stal nezodpovedný príslušník davu, bezmyšlienkovito žijúci podľa tradície a rozhodujúci sa

---

[1]Ateizmus a ateistický sme v preklade nahradili slovami adeizmus, adeistický. Všeobecne sa slová ateizmus a ateistický chápu ako popieranie, neuznávanie existencie Boha. Ak sa ale pozrieme na slovný koreň týchto slov „a"+ „theos" + „izmus", vidíme že ide o zmiešaninu gréčtiny s latinčinou, čo je netypické a nelogické. V latinčine zodpovedá termínu boh slovo „Deus", preto je vhodnejšie používať výraz adeizmus, adeistický. – pozn. prekl.

[2]Etymologicky – Tvorca všetkého – Majiteľ/Držiteľ všetkého – VšeDržiteľ. – pozn. prekl.

[3]Otec Alexij, z ktorého karhaním scientologickej cirkvi a osobne L.R. Hubbarda sme začali túto prácu, horlí práve na tomto poli pôsobnosti.

podľa názorov autorít. Jednotlivci, schopní od narodenia neprijímať skomoleniny alebo ich vykoreniť zo svojho vnútorného sveta, sú štatisticky zriedkaví a nepredstavujú hrozbu pre stabilnú *generačnú obnovu celého systému biblickej bezbožnosti* (a taktiež aj iných typov znacharskej démonickej kultúry) pri pomere etalónových frekvencií biologického a sociálneho času, ktorý bol charakteristický pre davo-„elitarizmus“ do 19. storočia.

Kultúra biblickej bezbožnosti je ako celok: — kultúrou premeny dorastajúcich pokolení na robotov (ak to dáme do súvisu s režimom psychiky); — zbraňou agresie metódou „kultúrnej spolupráce“, ktorú dospelé obete agresie nosia v sebe. — Je to dezintegrovaný bojový robot *(t.j. rozdrobený na množstvo fragmentov)* zostavený na ľudskej elementárnej báze *(t.j. z ľudí ako súčiastok)*, ktorého program a vlastné ovládacie prvky sú *svojimi fragmentmi* rozdelené v dušiach veľkého množstva ľudí (v každom z pokolení v ich nadväznosti) a zafixované v *hmotných* (zvykne sa vravieť: v *materiálnych*) kultúrnych pamiatkach; no vo vnútrospoločenských procesoch tieto rozdrobené *fragmenty programu robota* sa skladajú do celku, a navzájom sa dopĺňajú v činnosti množstva ľudí. Vo výsledku takáto spoločnosť individuálnych osôb (nepravdivo utvrdených o svojej slobode) sa v histórii správa ako neslobodný robot, reprodukujúci v priebehu storočí jeden a ten istý program s určitými obmenami.

Odhalenie tohto programu, jeho cieľov a prostriedkov realizácie, by sa mohlo stať predmetom «klírovania kultúry» — procesu očistenia kultúry od lží a skomolenín, ak to máme povedať v našom jazyku – úlohy, ktorú L.R. Hubbard nazval („Dianetika“ str. 486) ešte v roku 1950, ktorá ale nielenže nebola riešená ním samotným, ale ani scientologickou cirkvou (ak máme súdiť podľa jej verejných publikácií), ba čo viac – oni akoby ju úmyselne obchádzali: zakaždým, keď kontext umožňuje ľahko prejsť k obsahovému vysvetleniu tohto problému, začína posudzovanie nejakých plytkejších vecí. Čo sa týka samotného L.R. Hubbarda, tak ako možno pochopiť z už skôr spomínanej brožúrky „L.R. Hubbard, Človek a jeho dielo“, tak on precestoval rôzne regióny planéty, získal dobré vzdelanie, mal veľmi široký obzor, vedomosti a zručnosti z rôznych oblastí činnosti. To jest L.R. Hubbard bol veľmi neobyčajnou osobou. Preto mlčanie masovo šírenej scientologickej literatúry ohľadom konkrétnych otázok «klírovania kultúry» dáva dôvod k tomu, aby sme dianetiku a scientológiu v ich historicky sformovanej podobe pokladali za škodlivé, neúplné alebo, čo je ešte horšie, ich obvinili zo zlomyseľného ezoterizmu[1] a prítomnosti v scientológii tajných hierarchií, ktoré vládnu určitými poznatkami, ktoré nie sú určené pre nimi pasený dav «klírov».

To, že sa slovo „robot“ objavilo až po tisícročiach od vzniku vnútrospoločenského javu masovej robotizácie obyvateľstva, nemá principiálny význam. Podstata *robotizácie obyvateľstva* nie je v slovách, ale v potlačení slobody vôle ľudí a v obmedzení možnosti rozvoja ich osobnosti ľubovoľnými (pre utlačovateľa dostupnými) prostriedkami. V kultúre robotizácie národov sa rúcajú normálne, Bohom dané: mravnosť, vnímanie sveta, myslenie dorastajúcich pokolení, čo aj mení dospelú populáciu na dav, ktorý je v riadiacich sférach závislý na majiteľoch tohto informačného systému. Na vnútrospoločenskej úrovni sú títo majitelia — jedným z názorových prúdov magickej znacharskej kultúry, realizujúci vybudovanie globálnej davo-„elitárnej“ pyramídy celoplošnej robotizácie na princípe doktríny „Deuteronómium-Izaiáš“, v ktorej zámerné a BEZDUCHÉ všetko-si-dovoľovanie k tým, ktorí sú vnímaní ako hierarchicky nižší, zamieňa skutočnú duchovnosť. Odzrkadľuje sa to aj v skôr citovanej definícii: „duchovnosť určuje kvantitatívnu mieru hierarchickej dôležitosti“[2]. Hierarchia rádového slobodomurárstva v znacharskej kultúre je podsystémom-prostredníkom medzi majiteľmi tohto dezintegrovaného robota a všetkými čo doň patria; a takisto aj nástrojom rozširovania ňou ovládaných oblasti v štruktúre globálnej civilizácie.

Kultúra biblickej bezbožnosti zobrazuje princíp „Rozdeľuj a panuj!“**.** Každá z jej vetiev je plná dobrých úmyslov na úrovni slov, čo tvorí jej sociálnu bázu. No zároveň je každá vetva *tvorcami globálnej davo-„elitárnej“ pyramídy* zbavená *(špeciálne pre ňu vybraným spôsobom)*, samostatnosti v obnovovaní plnej dôstojnosti Človeka z pokolenia na pokolenie, čo vylučuje jej možnosť konať dobro.

Je to podobné tomu, ako keď bezruký slepec nesie v ruksaku vidiaceho bez nôh. Obaja hovoria rôznymi jazykmi, a preto ich sprevádza prekladateľ-biorobot: ten má veľmi dobrú pamäť na slová, ale

[1] Iný ezoterizmus neexistuje.

[2] Ktorú možno chápať aj v jej životu adekvátnom význame: čím menej je v ľuďoch skutočnej duchovnosti, tým väčšie množstvo rôznych hierarchií úradníkov treba živiť, ktorí dohliadajú na „mravnosť a poriadok“ v spoločnosti. – pozn. prekl.

je *invalid na pravú hemisféru (obrazné myslenie*)*, kvôli čomu on sám nič poriadne nechápe, no ktorého obaja opatrujú. Takáto symbióza mrzákov ako jeden celok môže existovať, hoci samostatne by neprežili. No podstata je v tom, že každý z nich je zmrzačený zámerne a cielene. Vzhľadom na postihnutia iných a celistvosť kultúry biblickej bezbožnosti: títo nie sú obeťami slepého a nezmyselného živlu dejín. *Prekladateľ (biorobot*) bez schopnosti uvažovať je* navyše k tomu ešte aj *posadnutý*, v inkvizítorskom ponímaní tohto slova. Preto, nasledujúc odporúčania, ktoré sú im takto podávané, všetci spolu robia to, čo potrebuje majiteľ, ktorý ovláda ľavou hemisférou mysliaceho prekladateľa-biorobota, no ani jeden zo zmrzačených o tom nevie. Tým skôr nevedia o tom, ako sa všetci *môžu uzdraviť*…

> Dogma o „Trojici“, vytvorená pre dav v znacharskej biblickej kultúre, existuje v jej videní sveta zároveň so štvorhypostáznosťou hmoty-ducha-priestoru-času. No ona sa úplne inak javí v subkultúre ezoterizmu, hermetizmu – čo je zbierka znalostí, neurčených pre dav, predurčených len „pastierom davu“ (nazývaných obyčajne „dobrými pastiermi“), zasväcovaných do „veľkých tajomstiev“, lebo v súlade s démonickými princípmi vybudovania vlády nad davom v znacharskej kultúre «nie všetky pravdy majú byť rozpovedané všetkým ľuďom»[1].

V epigrafe k jednej z kapitol knihy V. Šmakova „Svätá kniha Thovta. Veľké arkany Taro“ sa uvádza nasledujúci text:

«Tridsiatimi dvoma cestami — nádhernými, múdrymi, načrtol JH, JHVH, Sabaoth (Boh zástupov*), Boh Izraela, Boh Živý a Kráľ Večný, Všemohúci, Milosrdný a Odpúšťajúci, Vznešený a Prebývajúci vo večnosti, — vznešené a sväté je Jeho Meno, — vytvoril svet Svoj troma seferim: sefar, sipur a sefer.»

A toto je vysvetlené v poznámke pod čiarou:

«Prvý z týchto termínov (Sefar) označuje čísla, ktoré samotné nám dávajú možnosť zistiť nevyhnutné funkcie a vzťahy každého (podľa kontextu, možno: človeka)[2] aj veci kvôli tomu, aby bolo možné pochopiť cieľ, pre ktorý bola vytvorená; aj miera dĺžky, aj miera objemu, aj miera váhy, pohyb i harmónia — všetky tieto veci sú riadené číslami. Druhý termín (Sipur) vyjadruje slovo a hlas; pretože je to Božské slovo a hlas, a pretože je to Božské Slovo, je to Hlas Boha Živého, Ktorý zrodil bytosti v ich rozličných formách, či už sú vonkajšie, alebo vnútorné; práve jeho (tento termín)* treba chápať v týchto slovách: „Boh povedal: „Buď svetlo“ a „nastalo Svetlo“. Nakoniec, tretí termín (Sefer) označuje písmo. Písmo Boha je plod tvorenia. Slová Boha sú Jeho Písmom. Myšlienka Boha je Slovom. Tak myšlienka, slovo i písmo je v Bohu iba jedno, kým v človeku sú tromi.» —

---

[1]V knihe M. Baigenta, R. Leigha, H. Lincolna „Svätá záhada“ (SPb, 1993) (do slovenčiny preložená pod názvom „Svätá krv a svätý grál“)* sa uvádza, že v roku 1958 v jednom z kláštorov blízko Jeruzalema bol nájdený list cirkevného hierarchu — biskupa Alexandrijského, Klimenta — jeho učeníkovi Fedorovi, obsahujúci vo všeobecne známom kánone chýbajúci fragment zo starovekého textu Evanjelia podľa Marka. Uvádza sa, že Marek, ktorý bol sekretárom u apoštola Petra, nechal Alexandrijskej cirkvi rukopis založený na jeho i Petrových osobných zápiskoch, akoby určený pre tých, «ktorí sa nachádzajú na ceste dokonalosti» a «sú zasväcovaní do veľkých tajomstiev», no nie je určený pre všetky pasené „ovečky“, lebo «nie všetky pravdy majú byť rozpovedané všetkým ľuďom».

Jeden z exemplárov tohto utajovaného Evanjelia nejaký odpadlík Alexandrijskej cirkvi odovzdal Karpokratovi, po čom gnostici-karpokratijci sa začali vo svojich kázňach odkazovať na text Marka. Medzi Fedorom a karpokratijcami vznikol spor, v ktorom Fedor, nenaplnený Duchom Svätým (viď. Ján, 14:24 — 26; Múdrosť Šalamúnova, 1:3 — 5), nevedel čo povedať, následkom čoho bol nútený sa obrátiť kvôli vysvetleniu na Klimenta, najvyššieho ochrancu tajomstiev v hierarchii. Kliment písomne, v súvislosti so sporom s gnostikmi, poučuje Fedora «nikdy nesúhlasiť s karpokratijcami, že tento text bol dielom Marka.» Potom Kliment, končiac list, cituje fragment Alexandrijskou cirkvou utajovaného originálneho Evanjelia podľa Marka, na ktorý sa odvolávali gnostici, v ktorom sa rozpráva o vzkriesení brata nejakej ženy vo Vifánii, po ktorom Kristus len medzi štyrmi očami, pošlúc ostatných apoštolov preč, hlásal vzkriesenému Evanjelium Kráľovstva Božieho. Morálno-etické posúdenie tohto, môže byť pochopené z nasledujúceho. Činy Klimenta a Fedora priamo odmietajú Učenie Krista v jeho prvopočiatočnej podobe. Apoštolom, ktorí boli systematicky učení, dal Ježiš priamy a nedvojzmyselný pokyn: «Čo ja vám potme hovorím, vy hovorte za svetla; a čo uchom počujete, hlásajte zo striech» — Matej, 10:27. Korán o tom istom: «Tajný rozhovor pochádza od satana» — súra 58:11. «Kto je nečestnejší než ten, kto utajil pre seba svedectvo Božie?» — súra 2:134.

[2]Z nasledujúceho kontextu však vyplýva, že to môže byť aj samotné číslo, majúce vzťah k danej veci, predmetu. – pozn. prekl.

„Cuzary“, 4, § 25, cit. z knihy V. Šmakova „Svätá kniha Thovta. Veľké arkany Taro“, r. 1916., reprint 1993, str. 245.

Ak to máme vysvetliť v krátkosti, tak trojica — sefar, sipur, sefer — je ekvivalentná trojjednote: **miera** (forma, matrica) **– obsah** (t.j. to, čo sa nachádza vo forme: je to informácia, myšlienka, idea, nedostupná bez konkrétnej formy) **– matéria** (plod tvorenia, ako stelesnená jednota formy a obsahu).

V Koráne je na to poukázané priamo a **otvorene (pre všetkých):** čítajte, premýšľajte, hľadajte zmysel, chápte. To je Islam, Kráľovstvo Božie na Zemi. No pre „vyšších“ hierarchov znacharskej kultúry, vyjadrujúcej moc démonického režimu psychiky, je Kráľovstvo Božie – Islam - prekážkou. Preto v nej existuje pre všetkých „nižších“ (aby upadli do závislosti od „vyšších“) — **exoterizmus**: zvrátenie relígie a videnia sveta: prvotné rozdiely a maximálne zovšeobecňujúce stotožnenia sú otvorene alebo v skrytosti nasmerované na štvorhypostáznosť *„priestor-čas-hmota-energia (duch)“* Amona, o čom už bolo povedané skôr; a pre tých, čo prešli určitým stupňom zasvätenia – existuje **ezoterizmus**: prvotné rozdiely v podstate vytvárajú trojjednotu — *„matéria-informácia-miera“*, vyjadrené v určitých jazykových formách. A hoci v **e**zoterizme trojjednota nahradila štvorhypostáznosť *exoterizmu (predstavujúcu znesvätenie právd pre dav)*, aj tak v ňom chýba to hlavné: **Rozlíšenie — ako schopnosť,** dávaná Bohom bezprostredne každému, *kto hľadá Kráľovstvo Božie ako relígiu,* v závislosti od miery vzniku životnej potreby novej informácie. Dogma o «Trojici» je mostíkom k tomu, aby bol *zasvätenec* počas výkladu dogmy prevedený (bez nervových otrasov) od vnímania sveta štvorhypostáznosti Vesmíru k vnímaniu sveta trojjednoty.

Na pochopenie toho, prečo je v znacharskej démonickej kultúre určené pre dav videnie sveta štvorhypostáznosti Vesmíru, a pre zasvätencov (do tajomstiev riadenia davu) je určené videnie sveta trojjednoty, je potrebné odpovedať na otázku: *V čom je podstata prevahy myslenia jedinca na základe prvotných rozdielov, spájaných s trojjednotou matérie-informácie-miery, nad myslením jedinca na osnove prvotných rozdielov, spájaných so štvorhypostáznosťou hmoty-ducha-priestoru-času?* Všeobecnú odpoveď na ňu dáva príslovie: «V krivom oku aj rovné stojí krivo». Ide o to, že ak objektívny Vesmír existuje ako trojjednota matérie-informácie-miery, tak v myslení na osnove kategórií štvorhypostáznosti hmoty-ducha-priestoru-času možno od seba odlíšiť «užitočný signál» a vlastné «šumy procesu», vyvolané mnohonásobným «navrstvením» na seba druhotných kategórií «priestoru» a «času» a nedeliteľnosťou hmoty-ducha-informácie. Tieto deformujú a potláčajú «užitočný signál» a neurčitosť miery predurčuje stavbu myšlienkového stromu k strate stability a k posunu subjektívnych pojmov vzhľadom na reálnu rôznorodosť v Objektívnej realite.

Ak pripustíme, že reálnemu usporiadaniu Vesmíru objektívne zodpovedá videnie sveta štvorhypostáznosti hmoty-ducha-priestoru-času, tak analogicky v myslení na osnove trojjednoty matérie-informácie-miery bude prítomný nejaký «užitočný signál» i vlastné «šumy procesu», deformujúce a potláčajúce «užitočný signál».

Štatistika bude svedkom, že tí, ktorí robia vo svojom myslení viac chýb, budú znášať škodu, a v snahe vyhnúť sa budúcim škodám budú vedome alebo podvedome hľadať alternatívu k svojmu doterajšiemu pohľadu na svet.

Ako ukazuje historická skúsenosť, v priebehu histórie poegyptských regionálnych civilizácií zostalo videnie sveta štvorhypostáznosti Vesmíru podstatou rovnaké, menilo iba formy, v ktorých sa ukazovalo spoločnosti, a prešlo púť od bohosloveckej doktríny Egypťanov o najvyššom božstve štvorhypostáznom Amonovi, až po časopriestorové kontinuum materialistov 20. storočia a systém «Θ — MEST» scientológie. A regionálna civilizácia, v ktorej panovalo toto videnie sveta v hlavách u väčšiny obyvateľstva, doviedla planétu do globálnej biosférno-ekologickej krízy a otvorenej možnosti vojnového sebazničenia následkom poruchy práce počítača.

No celé toto historicky dlhé obdobie videnie sveta trojjednoty zostalo rovnakým v jednote formy a obsahu, i keď zorné pole, rozhľad jeho nositeľov sa zväčšoval mierou rozvoja kultúry. No nie tá regionálna civilizácia, ktorej sväté písmo (Korán*) uchovávalo kľúče k videniu sveta trojjednoty, zrodila globálne problémy našich dní.

A preto, aby bol dav závislý na „elitárnej“ hierarchii jeho pastierov, musia sa pastieri opierať o taký svetonázorový systém, v základných kategóriách ktorého je myslenie sprevádzané nižšou mierou «vlastných šumov», deformujúcich a potláčajúcich užitočný signál. Táto osobitosť sa aj prejavuje v rozdielnom adresovaní svetonázorových systémov: trojjednota matérie-informácie-miery — pre

pastierov zasvätených do «veľkých tajomstiev», a štvorhypostáznosť hmoty-ducha-priestoru-času — všetkým druhom davu: jak prostému ľudu, tak aj tým, čo seba pokladajú za „elitu“. Ak človek uvažuje v kategóriách trojjednoty, môže si uvedomovať ten istý jav, udalosť jak v kategóriách trojjednoty, tak aj v kategóriách štvorhypostáznosti Vesmíru. Pritom sa vyjasní, že niektoré veci, ktoré sú vo videní sveta trojjednoty očividné a jasné, nemožno skrátka pochopiť a opísať v kategóriách štvorhypostáznosti Vesmíru «jazykovými prostriedkami», rozvinutými v kultúre.

To jest naša odpoveď na položenú otázku sa objektívne potvrdzuje v praxi dejín. A ako je známe: «v krivom oku, aj rovné stojí krivo…»

Inými slovami, videnie sveta štvorhypostáznosti Vesmíru vo všetkých jeho vonkajších formách je chybným videním sveta. Ak to povieme v terminológii dianetiky a scientológie — je aberáciou, hoc nejde o ingram. Systém «Θ — MEST», vlastný *dianetike a scientológii podľa Hubbarda* — je aberáciou, neodstrániteľnou praktikami používanými scientologickou cirkvou. Následkom toho intelekt (individuálny aj kolektívny) fungujúci na jej základe, nemôže byť bezchybným prostriedkom spracovania a transformácie informácie kvôli vysokej miere vlastných «šumov» procesu myslenia. Prejavilo sa to aj v dielach samotného L.R. Hubbarda, čo už bolo skôr preukázané.

Napriek tomu, že jednotlivec objektívne môže organizovať svoj proces myslenia výlučne na osnove trojjednoty prvotných rozdielov matérie-informácie-miery alebo na osnove „koktailu“ štyroch prvotných rozdielov matérie-ducha-priestoru-času, alebo premenlivo padať v priebehu určitého intervalu z jedného spôsobu myslenia do druhého, tak L.R. Hubbard vyhlasuje, že «predklír (…), ktorý sa stal klírom, sa nepotrebuje učiť myslieť: (…) je to automatický proces.» — „Dianetika“, str. 363. No v súlade s vyššie vysvetleným, toto tvrdenie je správne len vo vzťahu k «Ja-centrickému» „očividne prirodzenému“ videniu sveta štvorhypostáznosti matérie-ducha-priestoru-času. Reálne však jedinec potrebuje pomoc predovšetkým Zhora, a takisto aj pomoc iných ľudí k tomu, aby si uvedomil (a pochopil) rozdiely a možnosti myslenia na základe jedného aj druhého systému prvotných rozdielov a maximálne zovšeobecňujúcich stotožnení.

Z nášho pohľadu, nemôže nevyvolať údiv aj to, že človek, ktorý precestoval mnoho krajín sveta, patriacich k rôznym regionálnym civilizáciám planéty, neprejavil ani najmenší záujem o Korán, ležiaci v základoch jednej z regionálnych civilizácií s veľmi rôznorodými duchovnými tradíciami ako tie, čo smerujú človeka k tomu, aby prestal byť «zmesou svine, psa, diabla a svätého» a uskutočňoval tým Islam v jeho pravdivej podobe, tak aj tie, čo vo formách pseudoislamu podporujú znacharskú kultúru démonizmu. Nech by to už bolo u L.R. Hubbarda spôsobené čímkoľvek: — *rádovou disciplínou, ktorou sa riadil; alebo mal nejaké problémy morálno-etického a religiózneho charakteru, následkom čoho mu nebolo dané Rozlíšenie (o tom, že Korán sa odlišuje od množstva svätých písem v civilizácii s nadvládou znacharskej kultúry); alebo len mávol rukou nad týmto problémom, chybne sa domnievajúc, že «všetky faktory potrebné na vytvorenie vedy o rozume boli nájdené práve v ohraničenom <fyzikálnom> vesmíre <bez metafyziky a mystiky», precítené, zmerané*[1]*, prežité a stali sa vedeckou pravdou» („Dianetika“, str. 25)* — tak L.R. Hubbard sa vpísal do všeobecnej okultno-ezoterickej tradície znacharskej démonickej kultúry Západu: **«Ani slovo o Koráne. Ak si to však okolnosti vyžadujú, — tak komentáre musia byť zachované v démonicko-znacharskej tradícii.»** Hoci, ako jasne vidieť z aktuálnej knihy, Korán svojim obsahom zďaleka nie je jalový. Aj v ňom sú slová, obrátené k prorokovi:

«Povedz: „Ak by sa more stalo atramentom pre <napísanie> slov Hospodina môjho[2], tak by more vyschlo skôr, než by sa minuli slová Hospodina môjho, aj keby k nemu pridali ešte jedno more.“» — súra 18:109, verzia na základe prekladov Kračkovského a Osmanova.

Ježiš, tak ako predtým Mojžiš, a neskôr Mohamed, stál proti magickej kultúre znacharstva upadnutého do démonizmu; stáli proti nej aj apoštoli (okrem kurátorov, podstrčených ku Kristovi znacharskou hierarchiou): kde existuje jednota ľudí v Ľúbosti, tam nemôžu existovať hierarchie

[1]A ako? — veď scientológia v svojom systéme prvotných rozdielov a maximálne zovšeobecňujúcich stotožnení mieru nemá.

[2]Ako uvádza moslimská tradícia, Zvestovanie, zapísané ako Korán, bolo získané odovzdaním prorokovi Mohamedovi skrze archanjela Gabriela.

osobných zasvätení, utajovanie poznatkov a ich prekrúcanie, na čom stojí démonizmus veľkých i malých znacharov.

Žiadna lož, v slove či zamlčaní, nevedie k záchrane: **každá lož vedie k záhube. Ak človek nemá silu hovoriť vždy pravdu, ohľadom nejakej veci, tak v skutočnosti robí niečo celkom iné a tým prvým to len prikrýva.**

Démonicko-magické smerovanie (úmysel*) skomolenín pravdivých Zvestovaní sa prejavuje napríklad aj v rozdelení vierouky na dve a viac: jedna vierouka — maximálne prekrútená — pre dav; ostatné vierouky (ezoterické) — pre zasvätencov v hierarchii osobných vzťahov vo vnútri akože kresťanskej cirkvi — tieto obsahujú sociálne dôležité poznatky a sú menej zvrátené v mnohých praktických aspektoch, no sú *prekrútené v tom hlavnom: v smerovaní,* vedúcom od seba-„ľúbosti“ až koniec koncov k otvorenému slúženiu Satanovi, alebo vyvyšujú osoby druhu Človek rozumný na božskú dôstojnosť (napr. Ježiša*) bez akýchkoľvek k tomu podkladov. A nesprávne chápaná dogma o „Trojici“ vytvára v „kresťanstve“ základ pre budovanie *(na základe cirkevnej vierouky pre všetkých)* systému osobných zasvätení v hierarchii poznania: svojou podstatou — znacharsko-démonického charakteru, hoci *slovne* cirkev stále odmieta (ako Kristus aj apoštoli) démonickú magickú kultúru znacharstva (jej storočia trvajúci boj s gnostikmi: „gnostici“ v preklade do ruštiny — vediaci, t.j. znachari)[1].

Táto história vzájomných vzťahov — znacharského e**z**oterizmu pre seba *(uprednostňujúceho videnie sveta trojjednoty **matérie-informácie-miery)***, a e**x**oterizmu pre dav *(tisícročia kultivujúceho «Ja-centrické» videnie sveta štvorhypostáznosti **hmoty-ducha-priestoru-času)*** — určuje aj miesto scientologickej cirkvi, ktorá hlása videnie sveta „koktailu“ štyroch prvotných rozdielov a maximálne zovšeobecňujúcich stotožnení **matéria-energia-priestor-čas**, v systéme znacharskej hierarchie súčasnej historickej doby.

Keď biblická a marxistická modifikácia videnie sveta štvorhypostáznosti matérie-ducha-priestoru-času *vyčerpala svoje možnosti v spoločnosti s živelne sformovanou organizáciou psychiky,* tak vyšší znachari, vypočítavo riadiaci globálny historický proces v priebehu niekoľkých tisícročí, sa rozhodli — s cieľom zvýšenia kvality riadenia na základe davo-„elitárnej“ doktríny — unifikovať organizáciu psychiky davu a obnoviť videnie sveta štvorhypostáznosti Vesmíru *(„koktailu“ z hmoty-ducha-priestoru-času)* na tomto psychickom základe v nových formách. Vo výsledku sa tak objavili dve veci:

- procedúra klírovania, ako spôsob nastolenia jednotnosti organizácie psychiky ovládaného davu a „elít“;
- systém «Θ — MEST», ako nová modifikácia «Ja-centrického» *(**Θ** v scientológii predstavuje individualitu subjektu)* videnia sveta štvorhypostáznosti **matérie-energie-priestoru-času**.

Či už L.R. Hubbard o tom všetkom vedel alebo nie, či už jednal z najlepších úprimných pohnútok alebo sa len pretvaroval, vediac o podstate veci, tak bez ohľadu na to všetko, znachari, riadiaci globálnu civilizáciu, vložili Hubbardom vytvorenú dianetiku a scientológiu **objektívne** na to miesto *v matrici možných stavov (v miere života),* ktoré je v živote spoločnosti vyhradené nástrojom pre pasenie nepremýšľajúcich a globálne nezainteresovaných „elít“ a davu.

Avšak koránický systém prvotných rozdielov a maximálne zovšeobecňujúcich stotožnení trojjednoty **matérie-informácie-miery** ako **svetonázorová norma** je určený pre všetkých bez výnimky, ktorí si prajú ju prijať a osvojiť.

Okrem toho však existuje aj zásadný rozdiel medzi možnosťami videnia sveta trojjednoty v koránickej kultúre Kráľovstva Božieho na Zemi a možnosťami toho istého videnia sveta v ezoterickej kultúre (dostatočne vysoko odstupňovaných zasvätení) znacharstva, ktoré prepadlo démonizmu. Podstata tohto principiálneho rozdielu možností, *podstatou toho istého videnia sveta*

[1]Podobne, ako v ruskom originály tejto knihy je poukázané na súvislosť medzi slovom „znacharj“ (ten čo pozná) a „znať“ (vedieť, poznať), tak slovo „znať“ má navyše v ruštine aj ďalší význam „šľachta“, ten prezrádza, že ide o sociálnu skupinu, pre ktorú ni(e)kto predurčil viac vedomosti než bežným ľuďom. Slovenská etymológia slova „šľachta“ napovedá, že ide o sociálnu skupinu ktorá bola šľachtená, čiže geneticky boli u nej cielene podporované z generácie na generáciu určité vlastnosti, potrebné šľachtiteľovi šľachticov, rovnako ako sa šľachtia plemená psov. Aj to je dôvod prečo šľachta uzatvárala manželstvá takmer výlučne iba v rámci svojej sociálnej skupiny. – pozn. prekl.

v rôznych kultúrach, je podmienená nasledovným: Ezoterizmus so svojimi hierarchiami zasvätenia spadá pod koránické definície predurčujúce osud:

> «Tajný rozhovor pochádza od satana» — súra 58:11. «Kto je nečestnejší než ten, kto utajil pre seba svedectvo Božie?» — súra 2:134.

A tak, ako sa to aj uvádza v súre 8:29, Boh zbavuje znacharstvo, zotrvávajúce v hermetizme a ezoterizme, daru Rozlíšenia v tých situáciách, keď zámery znacharov prekážajú uskutočneniu dobrého Božieho Zámeru. Následkom toho sú všetky hierarchie zasvätení odsúdené zbierať úrodu (nimi) nepredvídateľných plodov svojich činov, ktoré celkovo znehodnocujú dokonca aj tie výsledky, po ktorých túžili a dosiahli ich. Nakoľko je znacharstvo zbavené určitého toku informácií, ktoré je dávané len v Rozlíšení, tak sa v podstate varí vo vlastnej šťave a degraduje v tom zmysle, že svojim informačným stavom zaostáva za časom, predovšetkým za sociálne podmieneným časom. Tí, ktorí sú zbavení daru Rozlíšenia, sú v mnohom svojim správaním identickí s naprogramovanými robotmi, hoci na rozdiel od nich disponujú určitou slobodou, pretože nestratili možnosť prehodnotiť svoju existenciu, svoj život, na základe každému z nich dostupnej informácie a nimi osvojeného videnia sveta trojjednoty matérie-informácie-miery, zaisťujúceho vybudovanie mozaiky smerom od Zdroja Vesmíru k sebe samému.

V skutočnosti, pri dnešnom pomere etalónových frekvencií biologického a sociálneho času, nútiaceho všetkých rozmýšľať a rozširovať oblasť svojej zodpovednosti a starostlivosti až do globálnych rozmerov, znacharská kultúra, v ktorej sa prejavuje panovanie démonického usporiadania psychiky, plne vyčerpala svoje možnosti a nemá žiadnu perspektívu. Dianetika a scientológia, v tej podobe, v akej ostali zanechané L.R. Hubbardom a jeho stúpencami, sa oneskorili približne o storočie (ak nie o dve) práve kvôli tomu, že hoci vyššie znacharstvo biblickej civilizácie aj konalo na základe videnia sveta trojjednoty matérie-informácie-miery, no bolo Zhora zbavené Rozlíšenia.

Inými slovami, v znacharskej kultúre videnie sveta trojjednoty matérie-informácie-miery *nepredvídateľným spôsobom (pre jeho nositeľov)* stráca svoju efektívnosť. Avšak v koránickej kultúre videnie sveta trojjednoty zostáva efektívne stále, ak ho nedostatok mravnosti a etickej sebadisciplíny subjektu neodsudzuje na zbavenie (Zhora) daru Rozlíšenia, a to je v Islame — Kráľovstve Božom na Zemi — vždy predvídateľné svedomím: Boh nie je tyran pre svojich verných a hľadajúcich Jeho vôľu; Boh nie je bohom neporiadku, ale sveta.

V aktuálnej knihe je všetko nasledujúce, ako aj všetko predchádzajúce, napísané vychádzajúc z toho, že Rozlíšenie je priamo od Boha a chápanie informácie, získanej v Rozlíšení v dvojkovom kóde «to» — «nie to», prebieha na základe prvotných rozdielov (maximálne zovšeobecňujúcich stotožnení) trojjednoty **matérie-informácie-miery.**

14. Sloboda v predurčení

Ako už musí byť jasné z vyššie opísaného, psychika jedinca celkovo a konkrétne proces jeho myslenia disponuje osobitosťami, ktoré sa nedostali do zorného poľa *dianetiky a scientológie podľa Hubbarda.* Objektívnosť existencie týchto osobitostí, podmieňujúcich celú osobnú psychickú kultúru jedinca, spôsoby jeho vstupu do kolektívnej psychiky spoločnosti a biosféry, i mnoho iného jak v osobnom, tak aj v spoločenskom živote, určuje potrebu pozrieť sa z iného uhla pohľadu predovšetkým na principiálne tézy *dianetiky podľa Hubbarda*, vzťahujúce sa na súčinnosť analytického a reaktívneho rozumu a podmienenosť správania jedinca jeho ingramovou batožinou.

Ako už bolo skôr poznamenané, slovo «intelekt» je v dianetike synonymom rozumu v zmysle, určenom už skôr uvedenou základnou tézou I:

«I. Rozum prijíma, nastoľuje a rieši problémy, spojené s prežívaním.» — „Dianetika“, str. 401.

V súlade so základnou tézou II, takisto uvedenou v „Dianetike“, rozum, intelekt jedinca sa považuje za systém, pozostávajúci z dvoch komponentov s odlišnou funkciou.

«II. Analytický rozum počíta, opierajúc sa o rozdiely. Reaktívny rozum počíta, opierajúc sa o stotožnenia.»

No rôzna funkčnosť analytického a reaktívneho rozumu má aj druhú stranu. V súlade s názormi dianetiky a scientológie reaktívny rozum:

- preberá riadenie jedincovho správania tým viac, čím viac stráca svoju funkčnosť «analyzér» (analytický rozum) vplyvom nejakých príčin, nepodmienených ingrammi, ktoré už v psychike sú *(pri formálnom zápise tejto tézy vždy platí rovnica: «aktivita celkového rozumu» = «podiel aktivity reaktívneho rozumu» + «podiel aktivity analytického rozumu»);*
- potláča prácu analytického rozumu tým intenzívnejšie, čím okolnosti (v ktorých sa nachádza jedinec) aktívnejšie restimulujú v psychike už prítomné ingramy, s ktorými operuje reaktívny rozum.

To prvé poukazuje na to, že ten **informačný podsystém v psychike jedinca**, ktorý v dianetike a scientológii dostal názov *«reaktívny rozum»*, predstavuje pri pohľade z uhla dostatočne všeobecnej teórie riadenia *nástroj havarijného riadenia*, spúšťajúci sa v kritických situáciách a skutočne zabezpečujúci *prežitie* jedinca.

No z pohľadu tej istej teórie riadenia, ak sa prostriedky havarijného riadenia nejakého systému spúšťajú v režime, ktorý je pre užívateľa alebo pozorovateľa štandardným režimom normálneho riadenia, tak to značí jednu z dvoch možností:

- buď tvorca systému urobil chybu, následkom čoho sa prostriedky havarijného riadenia spúšťajú v čase, keď to reálne nie je treba;
- alebo tvorca systému chybu neurobil, a prostriedky havarijného riadenia sa spúšťajú preto, lebo pochybil užívateľ systému, ktorý objektívne chybný režim svojho fungovania (z pohľadu tvorcu systému) považuje za normálne riadenie.

V druhom prípade je možná situácia, keď užívateľ systému — *(Θ v terminológii dianetiky a scientológie, ak skúmame situáciu vo vzťahu k osobnej psychickej kultúre jedinca)* zažívajúci nečakané spúšťanie nástrojov havarijného riadenia v nevhodných situáciách (z jeho pohľadu) alebo ich nepretržité fungovanie — bude nástojiť na tom, že nie on sa zmýlil v nastavení systému a jeho používaní, ale tvorca systému, a bude sa snažiť o vypnutie prostriedkov havarijného riadenia.

Čo plodí takýto prístup v technických systémoch, poznáme zo skúsenosti katastrofy roku 1986 v Černobyľskej atómovej elektrárni, kde užívatelia systému počas nejakého experimentu jednoducho vypli systém automatického havarijného vypnutia reaktora. Ak vychádzame z toho, že Boh, Tvorca a Všedržiteľ, nepochybil pri stvorení Človeka rozumného a konkrétne, pri vytvorení systému informačného zabezpečenia jeho života a činnosti, tak L.R. Hubbard a jeho nasledovníci majú iný uhol

pohľadu: pochybil Stvoriteľ, je potrebné prijať opatrenia na ochranu seba samého pred Jeho chybami. L.R. Hubbard píše:

«... ingram je negatívna veličina na danej etape rozvoja človeka. Keď bol človek bližšie k svojim bratom-zvieratám, ktoré všetky bez výnimky majú reaktívny rozum presne takého istého typu, on, zrejme, mohol úspešne využiť ingramovú informáciu. Avšak jazyk a zmenené podmienky existencie človeka premenili ingram na zjavné nebezpečenstvo. Neexistuje ingram, ktorý by prinášal čo len nepatrný úžitok.

Reaktívny rozum je nám daný na to, aby zabezpečil prežívanie *(t.j. správanie sa v kritických situáciách: — naše spresnenie pri citovaní)*. On sa doteraz tvári, že koná v tomto rámci. Avšak jeho divoké chyby vedú na opačnú stranu.» — „Dianetika“, str. 75. «Pozorovania na klíroch dokázali, že človek ingramy viac nepotrebuje. Človek je dnes schopný urobiť evolučný krok. Most cez roklinu je konečne postavený.» — „Dianetika“, str. 101.

Odtiaľto aj plynie riešenie: ingramovú banku treba očistiť a prečerpať informáciu do štandardných bánk údajov, na základe ktorých pracuje analytický rozum (analyzér). Avšak otázka ohľadne toho: že analyzér možno nepracuje bezchybne; alebo síce pracuje bezchybne, ale na ciele, odporujúce Stvoriteľovi, následkom čoho ingramy vplývajú negatívne a potláčajú schopnosť jedinca prežívať — táto otázka ostala v *dianetike podľa Hubbarda* nepreskúmaná.

Pritom žiaden jedinec druhu Človek rozumný nemôže sám zastúpiť celé ľudstvo, celú biosféru planéty. To znamená, že hierarchicky vyššie systémy jak sociálne, tak aj biosférické *(ktorých je jedinec čiastkovou súčasťou)* majú svoje imunitné systémy, ktorých bezpečnostné elementy sú zavedené do každého hierarchicky nižšieho systému. Preto, ak z pohľadu normálneho fungovania imunitného systému biosféry nie je jednotlivec normálnym človekom, tak na neho bude vyvíjaný tlak, vplyvom ktorého buď zhynie, alebo prijme a vynaloží úsilie k tomu, aby zmenil sám seba tak, aby ho imunitný systém biosféry podporoval a ochraňoval.

Preto všetko čo L.R. Hubbard nazval «divokými chybami» reaktívneho rozumu, prekážajúcimi «prežívaniu» jedinca, vôbec chybami nie sú, lebo jedným z prostriedkov imunitného systému biosféry, *pomocou ktorého sa sama na Zemi oslobodzuje od útlaku človekupodobných neľudí*, môžu byť aj ingramy, na základe ktorých koná reaktívny rozum každého jedinca.

L.R. Hubbard a jeho nasledovníci tieto možnosti vôbec neskúmali, namiesto toho, po odhalení faktu potláčania existencie jedinca ingramovou informáciou, sa okamžite pustili do jeho ochrany od ingramov. Do ochrany jedinca, ktorého bezpodmienečne nazvali človekom. Ako už bolo ukázané skôr, takýto uhol pohľadu nie je jediným možným, čo ho teda nepredurčuje k jednoznačnej správnosti.

Po prvé – analytický rozum, reaktívny rozum, ingramová banka sú vlastné každému, nezávisle od režimu psychiky (zvieracej, biorobota, démona, *človeka dôverujúceho Bohu*), ktorý sa navyše môže meniť jak nezvratne v priebehu života, tak aj vratne a opakovane počas jedného dňa.

Po druhé – analyzér môže spracovávať informáciu na základe kaleidoskopického i mozaikového vnímania sveta.

Po tretie – mozaikové vnímanie sveta môže byť «Ja-centrické», na základe „očividne prirodzeného“ súboru prvotných rozlíšení a maximálne zovšeobecňujúcich stotožnení, zredukovaných do štvorkomponentného „koktejlu“ matérie-ducha-priestoru-času, a môže byť koránické, prameniace z uvedomenia si Rozlíšenia od Boha a analýzy (ozmyslenia) toku dvojkového kódu «to» — «nie to» na základe prvotných rozdielov v trojjednote matérie-informácie-miery.

Ak sa Boh nemýli, a On sa nemýli, tak *pri normálnom režime psychiky typu Človek a vnímaní sveta vyjadrujúcom objektívne prvotné rozdiely a maximálne zovšeobecňujúce stotožnenia* — ingramy (tvoriace informačnú bázu reaktívneho rozumu) nie sú schopné potlačiť činnosť analyzéra. Ako priznáva samotný L.R. Hubbard, «rozum je mechanizmom, ktorý sám seba ochraňuje.» — „Dianetika“, str. 467. No, žiaľ, L.R: Hubbard nedospel k prostriedkom, pomocou ktorých človek (Θ — v terminológii dianetiky) chráni seba a chráni svoj rozum. A napriek vlastnému tvrdeniu, že «rozum je mechanizmom[1], ktorý sám seba ochraňuje» („Dianetika, str. 195) píše ešte nasledovné:

[1]Povieme to inak: rozum je proces, ktorý má určitú rezervu stability/udržateľnosti v zmysle schopnosti regenerovať a obnoviť normálny režim fungovania. Táto rezerva stability môže byť vyčerpaná len v prípade zámerného informačného

«Od samého začiatku výskumov Dianetiky v roku 1930 väčšina pacientov do určitej miery verila tomu, že môžu pracovať na svojich prípadoch sebakontrolou. <...>

To sa nedá. To je priame vyhlásenie a vedecký fakt.<...>

Pri sebakontrole sa predklír pokúša útočiť na to, nad čím nikdy nezvíťazil jeho analyzér, hoci jeho analytický rozum vo svojom vnútri sa nikdy nezaoberal ničím iným, než útokmi na bank, a robí to celý čas, kým funguje. Samotný fakt, že analyzér predklíra sa vypína zakaždým, keď vstupuje do oblasti «podvedomia», je aj príčinou toho, že ingramy mohli prevziať riadenie a využiť ho ako bábku, keď boli restimulované – jednoducho vypínali analyzér.

Mnohí pacienti vynakladali veľa námahy, aby postavili dianetiku na úroveň sebakontroly. No všetci utrpeli porážku, a momentálne sa má za to, že to je absolútne nemožné.» — „Dianetika“, str.440, 441.

«Pacient nevidí vlastné aberácie[1]. Je to jedna z príčin, prečo je potrebný audítor.» — „Dianetika“, str. 205.

Tieto tvrdenia automaticky (medzi riadkami) predpokladajú totožnosť dvoch rozdielnych činností:

- uvedenie osobnej kultúry psychickej činnosti do objektívnej normy, predurčenej Zhora (t.j. v ôsmej dynamike, dynamike Najvyššej Bytosti, ak použijeme terminológiu scientológie);
- proces klírovania, ako pomoc jedného človeka druhému v uvedomovaní si svojej vlastnej ingramovej batožiny a v presúvaní informácie z ingramovej banky reaktívneho rozumu do štandardných bánk, na základe ktorých funguje analytický rozum (analyzér).

Ako už bolo ukázané skôr, to prvé – uvedenie osobnej kultúry psychickej činnosti do objektívnej normy, predurčenej Zhora – v súlade s koránickými názormi sa podstatou odlišuje od klírovania, no ako je povedané v Koráne: «Niet prinútenia v relígii. Už je jasne odlíšená priama cesta od poblúdenia.» — súra 2:257 (256).

To znamená, že dovedenie klírovania do úplného vyprázdnenia ingramovej banky jedinca sa nesmie stať jediným cieľom ani v jednej etape jeho života. Všeobecné klírovanie, alebo klírovanie vládnucej „elity“, spolupracovníkov špeciálnych a tajných služieb, i druhých orgánov štátnej moci sa nesmie stať cieľom spoločenského rozvoja.

Na druhej strane, nakoľko vzájomná dobroprajná debata dvoch ľudí o vlastných ťažkostiach a problémoch môže spôsobiť uvoľnenie ingramovej banky jedného z nich alebo oboch, tak klírovanie *(aspoň vo forme ako je opísané v knihe L.R. Hubbarda „Dianetika“[2])* len prevádza tento proces z úrovne osobných neformálnych návykov na úroveň teoreticky popísanej metódy pomoci riešenia psychicky podmienených problémov.

Preto reálne by zákaz procedúry klírovania v spoločnosti nebol vhodný. Vo väčšine prípadov je každý schopný rozhodnúť sa sám, či sú ingramové napadnutia jeho psychiky kritické, následkom čoho sa musí uchýliť k cielenému klírovaniu, a či zverí túto procedúru scientologickej cirkvi, alebo radšej posúdi podstatu tohto problému s človekom ktorému dôveruje; výnimku z tohto všeobecného pravidla tvoria zločinci a psychopati, kde otázku o povinnom klírovaní každého z nich musí riešiť štátna moc v spoločnosti, v súlade s koncepciou spoločenského zriadenia. Pritom si treba byť vedomý toho, že najlepším audítorom je Hospodin Boh.

---

tlaku na jedinca, deformujúceho proces normálneho fungovania rozumu, a aj to len v prípade, ak jedinec nevyvíja žiadne úsilie k tomu, aby na určitý čas oslobodil rozum od utláčajúceho prúdu nezmyselnej, hlúpej informácie...

[1]Každopádne, človek má kontrolky, ktoré mu signalizujú že niečo nie je v poriadku: pocit hanby, hlas svedomia, vnútorný emočný stav. Človek, ktorý si všíma svoje emócie celý život a snaží sa im rozumieť, priraďovať im správny význam a odpovede, sa môže vyhnúť mnohým problémom. Horšie je to, ak je človek k sebe a Životu hluchý (jedno či vinou seba, či kultúry, výchovy): vtedy kontrolky blikajú, človek sa cíti zle, nevyvážene, ale korene týchto pocitov nevidí, neuvedomuje si aké to boli situácie, ktoré to všetko vytvorili a spustili... Preto treba pomoc, buď Zhora, alebo od iného človeka, aby sa na koreň mohol pozrieť a uvidieť ho. – pozn. prekl.

[2]Ak sú v scientologickej cirkvi okrem tradičnej procedúry klírovania ešte nejaké iné procedúry „intenzívneho klírovania“, vlastné jej ezoterizmu a hermetizmu, nepredurčenému pre všeobecné štúdium, tak o podstate každej z nich a vhodnosti pre spoločnosť sa musí hovoriť osobitne.

Avšak samotná scientologická cirkev, nie ako štruktúra s rozpisom funkcií, ale ako množina konkrétnych ľudí, ktorí sa v živote stretli *s dianetikou a scientológiou podľa L.R. Hubbarda* a rozumejú podstate veci, sú povinní, *(opierajúc sa o svoj «analyzér», ktorému už ingramy nestoja v ceste)* vypracovať zmysluplný postoj k tomu, čo presahuje hranice *dianetiky a scientológie podľa L.R. Hubbarda*.

To sa týka jednak toho, čo sme už objasnili v tejto práci z pozície koránického fundamentalizmu, ale aj toho, čo sa objektívne vyskytuje v živote našej civilizácie, ale z rôznych príčin sa nedostalo do nášho objasnenia otázky o objektívnej psychickej norme pre jedincov, spoločenstvá a spôsoboch jej dosiahnutia.

27. júla – 23. novembra 1998
(počíta sa s pokračovaním)
Opravy a spresnenia
25. február 2008